

Trạch Nam Tình Nhân

Contents

Trạch Nam Tình Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	27
6. Chương 6	34
7. Chương 7	40
8. Chương 8	45
9. Chương 9	52
10. Chương 10	59

Trạch Nam Tình Nhân

Giới thiệu

Thể loại: ngược luyến tàn tâm, đam mỹ hiện đạiHoàng Thành Quang Vinh cá tính hướng nội, bề ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trach-nam-tinh-nhan>

1. Chương 1

Hoàng Thành Quang Vinh thật cẩn thận cầm ổ bánh kem nhỏ trong tay. Ổ bánh này cao khoảng sáu thốn hình tròn, ông chủ tiệm bánh còn ưu ái tặng hẳn vài ngọn nến sinh nhật, dao cắt bánh, đĩa, xem như là đầy đủ.

Hắn mua bánh vị chocolate , bởi vì hắn không biết Ngụy Phương Thành thích ăn vì nào , nên hắn nghĩ người bình thường ai cũng có thể ăn vị chocolate, Phương Thành chắc không ghét vị này.

Nghĩ tới Phương Thành, làm tự nhiên trên mặt hiện lên một trận đỏ ửng. Cho dù hắn cùng Phương Thành học cùng lớp đại học nhưng về cả ngoại hình lẫn tính cách hắn cùng Phương Thành là hoàn toàn khác biệt. Ở đại học, bạn bè bọn họ đều không có chung cho nên cơ hồ là chưa từng nói chuyện với nhau .

Nhưng là khoảng ba tháng trước, Ngụy Phương Thành quên mang theo giáo trình, trùng hợp lại ngồi bên cạnh hắn. Ngụy Phương Thành có thân hình anh tú lại rất cao, cho dù là ngồi cũng so với hắn cao hơn nửa cái đầu, trên người lại tỏa ra một mùi nước hoa đầy nam tính, nhất thời làm hắn cảm thấy khó thích ứng được .

Hắn đã từng nghe qua mọi người nói , Ngụy Phương Thành khá phong lưu . Giờ tan học nào cũng đều có nữ sinh cùng hắn đi về. Trên người Phương Thành như phát ra hào quang, hấp dẫn người khác cùng hắn kết giao. Lại nghe qua Phương Thành là công tử nhà danh gia quyền thế. Tất cả là những lời đồn đại mà Quang Vinh nghe từ mọi người nói về Phương Thành. Nhưng trên thực tế sau này hắn mới rõ, đồn đại vẫn chỉ là đồn đại mà thôi.

Ngụy Phương Thành là một người chính trực lại rất có nội tâm. Lần đầu Quang Vinh cùng hắn nói chuyện, vì khẩn trương khiến hắn cứ lắp ba lắp bắp. Trước Quang Vinh học ở nông thôn, sau đến học ở trường nên hắn không có thói quen cùng các bạn học hòa mình nói chuyện. Bởi vì miệng nói chuyện không rõ nên ở trước mặt Phương Thành hết sức bối rối. Tuy nhiên , Ngụy Phương Thành tuyệt nhiên không hề để ý đến. Dần bọn họ kết thành bằng hữu. Quang Vinh chưa từng nghĩ một kẻ hướng nội như mình có một ngày lại cùng Ngụy Phương Thành , một kẻ hướng ngoại lại là công tử nhà giàu , trở thành bạn.

Dần dần , hắn cùng Phương Thành ngày càng thân thiết, đem những sở thích kể cho nhau nghe. Quang Vinh nói hắn thích đọc sách, nghe nhạc , hy vọng có một ngày mở một cửa hàng kinh doanh sách và đĩa nhạc.

Hắn còn chia sẻ cho Phương Thành xem qua bộ sưu tập sách của mình , không ngại Phương Thành trêu hắn là một sách suốt ngày chỉ chìm đắm trong thế giới ảo tưởng.

Chỉ một tháng qua , không biết vì sao lại cùng Phương Thành rơi vào bế tắc.

Bị Ngụy Phương Thành lần đầu tiên hôn môi , làm cho hốc mắt hắn trào ra nước mắt, hắn chưa từng nghĩ tới Ngụy Phương Thành như vậy lại thích con trai.

Chỉ mới 3 tháng , Ngụy Phương Thành đã muốn ngủ cùng hắn. Hắn thật sự khó thích ứng được kiểu tốc độ phát triển tình cảm này, nhưng Phương Thành lại nói chuyện đó là bình thường, ai cũng vậy. Tuy nhiên trong hắn lại cảm thấy chuyện tình cảm này phát triển quá nhanh, có điểm làm người khác cảm thấy không an tâm, cứ như giấc mộng đẹp thì sẽ mau tan biến .

Hôm nay là sinh nhật của Phương Thành. Nhà của hắn không như nhà Phương Thành khá giả, cha mẹ hắn vẫn giữ tác phong cổ hủ, cho rằng cho hắn học cũng giống như cho hắn vay tiền, nhưng đang lúc còn nhỏ hắn không thể vay tiền cho nên tiền học phí là cha mẹ hắn cho, trong nhà làm nghề nông vốn cũng không dư dả gì, vì thế sinh hoạt phí phải do hắn tự đi làm thêm để kiếm tiền trang trải.

Nhưng hôm nay lại là sinh nhật của Phương Thành, nói thế nào hắn cũng phải ráng nhín ra chút tiền mua quà tặng Phương Thành , hy vọng rằng có thể cùng Phương Thành trải qua ngày sinh nhật. Vì thế hôm nay hắn gạt Phương Thành là bận việc không tới, nhưng hắn lại mang theo chiếc bánh sinh nhật nhỏ đến nhà để chúc mừng cho Phương Thành.

Nhà của Phương thành ở khu vực phồn hoa của Đài Bắc. Để tiết kiệm, hắn chọn đi xe buýt. Xuống xe còn phải đi một đoạn đường nữa mới tới. Hắn rất cẩn thận ôm cái bánh nhỏ trong lòng ngực không để cái gì va chạm. Vừa đi hắn vừa tưởng tượng đến gương mặt ngạc nhiên đầy vui sướng của Phương Thành làm hắn không ngăn được cảm giác khoan khoái.

Ngụy Phương Thành có cho hắn chìa khóa, bảo vệ cũng đã gặp hắn vài lần nên cũng không ngăn hắn lại mà cho hắn tự nhiên vào than máy. Hắn tra chìa khóa mà Phương Thành cho hắn vào cửa, nhẹ nhàng mở cửa. Cửa vừa mở, chợt nghe tiếng nói cười hòa lẫn âm thanh của TV vang vọng từ phía phòng khách. Xem ra chắc là bạn của Phương Thành.

“Giỏi lắm Phương Thành . Ha ha ha _____ “

“Đúng đó Phương Thành. Cậu tài thiệt nha. Cả nhiệm vụ bất khả thi này mà cũng có thể hoàn thành. Đáng lý đạo diễn không nên cho Tom Cruise đóng mà phải gọi cậu diễn mới đúng.”

Người thứ hai nói chính là Tiêm Lại Tế, là bạn cùng lớp. Thực sự Hoàng Thành Quang Vinh cũng không thích hẳn lắm, cảm thấy hẳn luôn không xem ai ra gì, ra vẻ khinh miệt người khác.

“Phương Thành ah, ba tháng qua người ta thực hết sức nhàm chán, không thể nói chuyện cũng không thể gọi điện thoại cho anh. Phương Thành ah, em bắt đền anh đó !!!” – Kẻ nói chuyện chính là một cô gái xinh đẹp hơn nữa âm thanh lại hết sức yêu kiều, đang ngồi tựa trên người Phương Thành ra chiều làm nũng.

“Khải Ly ah, em muốn Phương Thành mua đồ đẹp tặng hay nghỉ đông đi du lịch nước ngoài đây?”.

“Tiểu Tứ! Có ai hỏi anh đâu mà sao nhiều chuyện thế. Em đang nói chuyện với Phương Thành. Hơn nữa, Phương Thành sẽ không nhỏ mọn như vậy đâu. Phương Thành nhất định sẽ cho em cả hai thứ luôn, phải không Phương Thành?” – Vừa dứt lời, cô lập tức hôn lên môi Phương Thành một cái thật kêu, làm cho tất cả nam sinh trong phòng đều cười vang.

Cuộc trò chuyện hết sức ồn ào, do đó Hoàng Thành Quang Vinh dù mở cửa, âm thanh cũng không bị bắt cứ ai trong nhà chú ý đến. Bọn họ lại ngồi ở phòng khách không cách nào thấy được Hoàng Thành Quang Vinh mở cửa. Ngược lại thông qua chiếc gương gần cửa vào, hẳn lại có thể thấy rõ mọi người ở phòng khách.

Bên trong phòng có khoảng sáu, bảy người, tất cả đều là bạn của Ngụy Phương Thành, duy chỉ có cô gái xinh đẹp ngồi cạnh Phương Thành là hẳn chưa bao giờ gặp qua.

Cô có mái tóc dài, khuôn mặt thon vô cùng xinh đẹp. Cô đang ngồi trên đùi Phương Thành, hai tay đặt trên vai hắn. Còn Phương Thành, một tay choàng qua eo nàng, một tay nâng điều thuốc.

Phương Thành đầu hơi nghiêng, nên Quang Vinh không thể nhìn rõ sắc mặt hắn. Tuy nhiên, chỉ cần nhìn qua cách 2 người ngồi, ai cũng có thể hiểu được hai người ắt không phải là bạn bè bình thường. Lại thêm lời lẽ vừa rồi của cô gái, nếu chỉ là bạn bè bình thường, cô sao có thể yêu cầu Phương Thành tặng những thứ đó.

“Phương Thành, tôi lần sau thực không dám thách đố với cậu nữa đâu. Ngay cả con trai mà cũng chinh phục được. Thật lần này tôi thua tâm phục khẩu phục ah.”

Người vừa lên tiếng là một nam sinh, người này tuy không học cùng lớp với Phương Thành nhưng thường đi chung với hắn. Ngụy Phương Thành nghe cũng không nói gì chỉ cười cười.

Một nam sinh khác chen vào: “Từ từ. Còn chưa biết Phương Thành đã thắng chưa mà. Đã nói là một tháng là hôn, ba tháng là lên giường. Phương Thành, các cậu rốt cuộc đã lên giường chưa? Đã lên giường thì mới tính cậu thắng được”.

“Thôi đi. Đừng nói cái chuyện ghê tởm đó nữa. Cùng cái tên xấu xí đó lên giường? Anh xem Phương Thành là loại người gì cơ chứ”.

Namsinh vừa rồi trên mặt nở nụ cười gian tà, đáp lại: “Tôi mặc kệ. Lúc trước đã giao rồi, cá một vạn, chỉ cần có thể đưa Hoàng Thành Quang Vinh lên giường, tôi không chỉ đưa Phương Thành một vạn, còn cho Phương Thành tùy ý sai biểu, bảo tôi rửa chân cho Phương Thành tôi cũng làm. Với lại lúc trước đã nói, 1 tháng phải hôn, 3 tháng phải lên giường. Phương Thành cũng đã đồng ý rồi”.

“Một tháng đã hôn”, Ngụy Phương Thành nãy giờ lặng yên rốt cuộc cũng lên tiếng.

Đám nam sinh còn lại cười lớn: “Thực đã hôn áh? Cái tên ấy cứ như người côi trên. Ngay cả lúc ăn cơm cũng có thể ngẩng mày rồi cười. Tôi chắc chắn đầu óc hắn có vấn đề mà. Hơn nữa tên đó suốt ngày chỉ có sách, sách và sách. Phương Thành, cậu hôn hắn lúc nào? Hắn có cần môi cậu không? Ha ha ha ...”

Ngụy Phương Thành hơi nhú mày: “Các cậu nói chuyện lịch sự chút không được sao? Dù gì cũng là người đọc sách, lại ...”

“Ha ha ha –, Phương Thành ơi Phương Thành. Cậu ở cùng với cái tên đó mới chỉ ba tháng mà đã bị hắn lấy cái tính quái dị ấy rồi ah.” Người bên cạnh nghe Phương Thành nói lại cười đến run cả người.

Nguy Phương Thành bị cười , trở nên cáu giận, nhú mày nói: “Tôi làm sao mà lại bị hấn ảnh hưởng chứ. Cái loại đồng tính luyến ái đó, nếu không phải vì cá cược, ngay cả nhìn hấn , tôi cũng không thèm. Các cậu nên biết rằng nắm tay, hôn, lên giường , không phải chỉ một lần mà tổng cộng là đến ba lần. Hấn vừa lên giường, tôi bảo hấn hôn , hấn liền hôn, không dám cãi”

Các nam sinh bên cạnh đều phát ra tiếng kêu quái dị, cô gái xinh đẹp kia còn cười đến run rẩy cả người :
“Thiệt hay giả vậy Phương Thành. Anh đã thực sự cùng hấn ... ?”

“Đương nhiên. Tôi trước giờ chưa từng nói dối. Chúng ta làm lần đầu tiên chỉ làm ở phía sau lưng , bởi vì rất đau. Hấn còn khóc nữa. Lần thứ hai thì dùng tư thế bình thường. Lần thứ ba chính là ở cái ghế sofa này. Các cậu muốn nghe, tôi sẽ kể hết cho nghe”.

Để tỏ ý chân thật, Phương Thành nguyện ý kể tường tận nội dung. Nhưng Quang Vinh đứng ở phía sau vẻ mặt càng lúc càng tái nhợt.

Namsinh đánh đổ lúc này la lên : “Không thể nào. Cậu nói dối. Mà thượng nam thì có cảm giác thế nào? Trên người hấn có điểm gì đặc biệt không?”

“Không có gì hết. Hấn ít nói lắm. Còn cái chỗ đó thì lớn cỡ chừng này.” – Vừa nói Phương Thành dùng ngón tay co lại thành vòng tròn để miêu tả.

Lời của Nguy Phương Thành làm cả đám nam sinh cười đến gập người. Còn cô gái kia thì ghê tởm la lớn.

Hoàng Thành Quang Vinh từng bước một lùi lại lùi. Bởi vì quá sức khiếp sợ cả người hấn run lên chỉ có thể dựa vào vách tường mới có thể trụ vững mà không ngã tại chỗ, cơ hồ như đôi chân đang đứng đây không còn là của mình nữa. Nếu không phải vì sợ đám người bên trong phát hiện , hấn đã lập tức ngã gục không đứng lên nổi.

“Mới ba tháng liền thượng người ta ba lượt.Cậu đúng là không phải người mà. Có thật là các cậu đã từng làm ở sofa này không?”

“Đương nhiên là thật rồi. Lúc ấy, ánh mắt hấn mơ mơ nhìn tôi chính là muốn tôi thượng hấn mà.”

“Ha ha ha ... Cậu còn dám nói. Thực sự là nhìn không ra cái tên đó mà lại như vậy đó. Thật muốn xem tận mắt .”

Hoàng Thành Quang Vinh cuối cùng cũng ra được đến cửa. Hấn vô lực không chịu nổi sức nặng trong tay, bánh ngọt mà lúc này hấn ôm ấp nhẹ nhàng trong lòng rớt xuống đất không thương tiếc . Hấn nhanh chóng bước vào thang máy xuống lầu. Còn chưa ra đến cửa hấn đã ngã xuống, bao nhiêu thứ trong bụng đều ối ra tất cả.

“Cậu có sao không? Có cần tôi kêu xe cấp cứu không?”

Người bảo vệ thấy sắc mặt tái nhợt của hấn, liền chạy đến đỡ hấn dậy. Hoàng Thành Quang Vinh che miệng lại, mặt đầy nước mắt , vội lắc đầu : “Tôi không sao, không có việc gì ...”

“Tôi giúp cậu kêu xe cứu thương nha?”

“Không cần. Chỉ cần kêu giúp tôi chiếc taxi là tốt rồi”.

...

Vội trả tiền xe, hấn lao vào căn phòng trọ của mình. Hấn thực muốn gào khóc thật to. Xấu hổ. Nhục Nhã. Hấn thực muốn tự sát cho xong. Nước mắt trào ra, theo gò má, theo bàn tay chảy xuống cổ tay áo, ướt đầm cả cổ tay. Mắt có thể khóc, miệng có thể gào thật to. Nhưng tốt cuộc trái tim lại vĩnh viễn không thể lấp đầy.

Năm năm sau.

“Hôm trước đi chơi rất vui. Công viên có đủ các trò, lại có ca múa nhạc hết sức hay ah.” Người đang nói chuyện là một cô gái có phong cách ăn mặc rất hợp thời trang. Năm nay thịnh hành màu xanh tảo, khi mặc vào làm nổi bật nước da trắng nõn của cô, thực hết sức quyến rũ.

Cô đang kể về dịp đi công viên trò chơi cuối tuần rồi cùng bạn trai. Cô có thói quen nói chuyện rất lớn, không hề quan tâm đến thái độ của những người xung quanh, làm người khác muốn nghỉ trưa một chút cũng không được.

Lâm Y Lệ nhìn không được trừng mắt nhìn cô, nhắc cô nói nhỏ lại đừng quấy nhiễu mọi người khi đang giờ nghỉ trưa, không phải ai cũng muốn nghe cô kể chuyện về bạn trai đâu.

Ngồi phía sau bàn của cô là Hoàng Chấn Dương, vẫn như cũ, hai mắt khép lại tựa hồ như đang ngủ. Điều này làm Lâm Y Lệ thiếu chút nữa bật cười. Cô chưa bao giờ thấy qua loại đàn ông như vậy, về mặt lúc nào cũng tỏ vẻ ngốc nghếch. Hắn cũng là người đàn ông duy nhất từ lúc vào làm đến nay chưa từng nhìn cô chảy nước miếng như những người đàn ông khác.

Cũng may mắn hắn không thích cô, bằng không những tên ác mồm ác miệng trong công ty nhất định đem Hoàng Chấn Dương ra xài xể không đáng một đồng. Chỉ cần cô đối với hắn như những người đàn ông khác, là sẽ không có chuyện gì.

Bộ dạng Hoàng Chấn Dương thực sự hết sức xấu xí. Hắn cũng chỉ có bằng cao chức mà thôi nên vẫn chỉ là một nhân viên bình thường.

Hiệu suất làm việc của hắn cũng không tồi, lại chưa từng đòi thưởng công, luôn an phận không có ý chí cầu tiến. Ngược lại, Lâm Y Lệ thông thường chỉ thích nam nhân có chí lớn nhưng gặp Hoàng Chấn Dương lại rất có cảm tình. Nàng từng nổi lòng từ bi, giới thiệu cho hắn một số nữ nhân, nhưng Hoàng Chấn Dương lại không đồng ý. Ngày thường làm việc cũng tốt, nhưng chỉ cần giới thiệu bất kỳ cô gái nào cho hắn là y như rằng hắn giả vờ câm điếc, lại làm ra dáng điệu xuẩn ngốc thật là làm cho Lâm Y Lệ tức không chịu nổi.

Kết quả là cô từ bỏ, không thèm giới thiệu bạn gái cho hắn. Cho hắn từ rày về sau sống cô đơn luôn. Mà hình như hắn lại dường như rất thích chuyện này.

Nói là thế nhưng đôi khi cô lại không đành lòng. Tuy Hoàng Chấn Dương chưa từng kể chuyện riêng tư cho cô biết nhưng làm cùng hắn đã lâu, cô có thể kết luận là Hoàng Chấn Dương ở Đài Bắc này chắc chắn là không có người thân, hơn nữa với cá tính của hắn thì chắc hắn cũng không có bạn bè thân thiết nào.

Cô chỉ còn một cách duy nhất chính là mỗi lần rảnh rỗi là lại đến tìm hắn, rủ hắn đến nhà, cùng cô và bạn trai cô ăn một bữa cơm để tránh hắn ngày nghỉ ở một mình rất cô đơn.

“Đúng rồi, mọi người có xem báo không? Giám đốc của tập đoàn Long Dã vô cùng tuần tú hào hoa. Hình như hôm nay công ty chúng ta có cuộc họp với tập đoàn Long Dã về bảng thiết kế quảng cáo phải không? Nghe nói ngài giám đốc cũng có tới nữa đó.”

Công ty của bọn họ chỉ là một công ty quảng cáo nhỏ, tuy nhiên lần này lại được hợp tác với tập đoàn Long Dã làm cho mọi người trong công ty ai cũng vô cùng phấn khích, ngoại trừ Hoàng Chấn Dương.

Bất quả ngày thường bộ dáng của Hoàng Chấn Dương cũng luôn ngây ngô như thế nên cũng chẳng ai hơi đâu mà để ý đến phản ứng của hắn.

Lâm Y Lệ rốt cuộc cũng biết lí do mà hôm nay Lí Ái Phân đột nhiên ăn vận đặc sắc hơn ngày thường, lại còn đặc biệt trang điểm cầu kì, ra là hôm nay có giám đốc Long Dã đến công ty, cô ả đương nhiên là muốn được giám đốc chú ý tới mình mà.

Lâm Y Lệ lắc đầu. Thực là không chịu nổi mà. Cô đương muốn nghỉ ngơi một chút, lại bị ả ta làm phiền không yên được. Đột nhiên cô thấy Hoàng Chấn Dương đứng lên, đi ra cửa, chắc hắn là không chịu nổi cái miệng ồn ào của Lí Ái Phân đây mà. Cô khẽ cười.

“Ngài có khỏe không, Ngụy tổng giám”

Ngụy Phương Thành thân hình anh tú lại vô cùng cao lớn, làm cho quản lí của công ti quảng cáo khi nói chuyện phải ngẩng cao đầu mới có thể thấy rõ mặt hắn.

Ngụy Phương Thành nhẹ mỉm cười: “Rất tốt. Lần này đến quý công ty chính là muốn trao đổi về bảng thiết kế quảng cáo cho sản phẩm mới. Quảng cáo lần này nhất định phải ấn tượng đó.”

“Dĩ nhiên là thế rồi. Mời ngài đến phòng họp, chúng tôi sẽ từ từ trình bày cho ngài xem”

Ngụy Phương Thành trên đường đến phòng họp, đi ngang các phòng ban khác đều làm cho nữ nhân viên ở đây ngây ngất. Ngày thường Lí Ái Phân luôn cho rằng châm trà là chuyện hèn mọn không đáng để cô nhún tay vào, nhưng hôm nay lại lằng xằng dành giựt quyền được đến phòng họp châm trà cho Ngụy Phương Thành làm Lâm Y Lệ thiếu chút nữa không nhận được là bậc cười to.

“Tiểu Hoàng àh ,kia chính là giám đốc của Long Dã”- Lâm Y Lệ khẽ gọi Hoàng Chấn Dương, nàng trước giờ luôn gọi hắn là Tiểu Hoàng.

Nhìn chằm chằm vào bảng kế hoạch trong tay, Ngụy Phương Thành bước vào phòng họp khiến mọi người một phen xôn xao. Riêng chỉ có Hoàng Chấn Dương là như không hề bị ảnh hưởng vẫn chú mục vào việc đang làm

“Đàn ông như hắn vừa có tiền , có địa vị lại có bộ dạng như vậy, chẳng trách làm mọi người cứ muốn tiếp cận hắn ah”

Lâm Y Lệ thở dài nói. Tuy cô cũng sắp kết hôn, bạn trai của cô bộ dạng xem ra cũng không tồi cũng có chút địa vị nhưng nhìn đến người đàn ông xuất sắc như vậy vẫn là nhìn không được cảm thán kêu lên.

“Cái loại đàn ông như thế có cái gì tốt chứ” – Hắn nhỏ giọng nói.

Lâm Y Lệ sững sốt. Trước giờ cô chưa từng nghe qua Hoàng Chấn Dương phê bình người khác, thật là điều hiếm thấy.

Hoàng Chấn Dương nói rồi , mặt trở lại đáng vẻ như cũ tiếp tục viết công văn, tựa như lời vừa rồi không phải hắn nói.

Lâm Y Lệ thở dài. Hoàng Chấn Dương bình thường cũng chẳng biết cách ăn mặc, lại thêm cái bộ tóc bù xù và mắt kính to bồng , thật sự là không hề hợp tông chút nào. Hắn trong công ty được mọi người xem như là người xấu nhất. Cô thật sự không thể hiểu được trong đầu hắn đang nghĩ cái gì chứ.

Cửa phòng họp đột ngột mở ra, quản lí cao giọng gọi : “Hoàng Chấn Dương, cậu lại đây một chút”

Hoàng Chấn Dương sững sốt một hồi mới chậm chạp đứng lên tiến về phía phòng họp. Trong phòng họp ai cũng quay nhìn hắn . Quản lí liếc mắt nhìn hắn ý bảo hắn đừng nói bậy , một bên giới thiệu hắn: “Ngụy tổng giám, đây chính là người đã viết bản kế hoạch quảng cáo lần này.”

Ngụy Phương Thành kinh ngạc, trước mặt hắn là một nam nhân đầu tóc rối bù vô cùng nhếch nhác. Hắn trước giờ chưa từng gặp qua loại người như vậy. Loại này mà là người viết ra ý tưởng quảng cáo đó sao. Thật là khó tin nổi.

Mà không biết óc thẩm mĩ của hắn có vấn đề không nữa. Thân mặc một cái áo sơ mi vô cùng không hợp lại rất nhếch nhác. Ngay đến cái cà vạt bán vĩa hè 100 tệ một cái cũng còn hơn hắn. Người như vậy lại có thể viết ra bản thiết kế tuyệt vời kia? Lúc trước cũng vì Ngụy Phương Thành ấn tượng với nó mà mới lựa chọn cái công ty quảng cáo nhỏ nhoi ít tiếng tăm này.

“Đây thực là người viết bản thiết kế?”

Hoàng Chấn Dương giống như không biết đang hỏi hắn, ngây ngốc nửa ngày mới ấp a ấp úng nói . Tuy rằng trong công ty ai cũng đã quen tính chậm chạp của hắn nhưng không có nghĩa là Ngụy Phương Thành chịu được cá tính này của hắn, làm cho quản lí một phen mồ hôi đổ xuống càng lúc càng nhiều.

“Có vấn đề gì sao?”

“Ah ... Không có vấn đề gì. Chỉ là tôi cảm thấy rất hay. Muốn chọn dùng ý tưởng này. Nhưng mà cứ cảm thấy là hình như thiết kế này còn một chút điểm chưa hoàn thành.”

“Àn. Còn điểm nào chưa hoàn thành?”

Hoàng Chấn Dương trả lời làm cho Ngụy Phương Thành lộ ra tâm tình sáng khoái tươi cười : “Có thể cải tiến chút ý tưởng để hoàn thành không? Để khi đưa ra để được chấp nhận hơn.”

Hoàng Chấn Dương cúi thấp đầu, môi ngấp ngừng vài cái, nhỏ giọng nói : “Thực xin lỗi . Tôi không làm được.”

“Cái ... cái gì?”

Câu này rỗng to nhất không phải Nguyễn Phương Thành mà chính là quản lí. Quản lí tức giận mặt tím tái điên cuồng hét toáng lên. Hoàng Chấn Dương trong công ty là bằng cấp thấp nhất, tuy nhiên ý tưởng thiết kế của hắn thực rất hay cho nên dù hắn chậm chạp và tính tình kì quái thì người trong công ty cũng ráng chịu đựng hắn. Tuy nhiên thật không ngờ hắn trước mặt vị đại khách quý của công ty mà cũng dám đắc tội.

Nguyễn Phương Thành lộ ta thần tình mờ mịt, nhưng là hắn không có nổi giận, chỉ là hết sức ngạc nhiên. Bao nhiêu năm nay , hắn chưa từng bị người khác cự tuyệt , từ trước đến giờ chỉ có người khác nịnh nọt hắn mà thôi.

Bất ngờ trong chốc lát ánh mắt của hắn và Hoàng Chấn Dương giao nhau. Hắn đột nhiên cảm thấy chấn động. Ánh mắt Hoàng Chấn Dương nhìn hắn vừa có ý gì đó tuyệt vọng lại vừa có hận ý không kìm nổi.

Cũng bất ngờ , ánh mắt ấy lại đột nhiên biến mất thay vào đó lại là ánh mắt vô hồn như hư không, giống như hắc động , một điểm cũng không nhìn ra được tâm ý bên trong.

“Tại sao không làm được? – Nguyễn Phương Thành trầm giọng hỏi.

“Bởi vì tôi không nghĩ ra được phải sửa ý tưởng đó như thế nào.” – Hắn nhẹ nhàng trả lời, lời nói ra tựa như nói về ai khác không phải mình.

Quản lí lập tức tiến lên một bước , cao giọng nói : “Không thành vấn đề. Chỉ cần giao cho toàn đội cùng làm. Chúng tôi chắc chắn sẽ hoàn thành nó khiến cho ngài hài lòng.”

Nguyễn Phương Thành chần chờ nhìn về phía Hoàng Chấn Dương lúc này đang tỉ mỉ nghiên cứu sàn nhà. Hắn cảm thấy người này lúc nào cũng như muốn hòa vào hư không để người khác xem hắn như không tồn tại. Thật rất khó hiểu.

Quản lí lập tức đứng chắn trước tầm mắt của Phương Thành , vội vàng cười nói: “Nguyễn tổng giám, thực xin lỗi. Hắn rất ít hợp nên hơi bối rối, mong ngài không cần để ý. Hơn nữa phần thiết kế quảng cáo sản phẩm mới lần này không phải chỉ có mình hắn phụ trách, nếu ngài thấy hắn không thích hợp ...”

Nguyễn Phương Thành gơ tay lên, làm cho quản lí đang thao thao bất tuyệt phải ngừng lời,

“Tôi không cảm thấy có gì phiền hết”

“Vâng. Ngài đại nhân có đại lượng, đương nhiên sẽ không so đo.”

Quản lí lại bắt đầu lê thê dài dòng làm cho Phương Thành cảm thấy không kiên nhẫn nổi, ánh mắt hướng về phía sau bả vai quản lí nhìn về phía Hoàng Chấn Dương. Hoàng Chấn Dương lúc này đã ra tới tận cửa, mở cửa sau đó biến mất giống như chưa từng có mặt tại đây.

“Chờ chút. Chẳng lẽ hắn sẽ không phụ trách kế hoạch lần này sao?”

Quản lí nhú mày nói : “Nguyễn tổng giám, công ty chúng tôi có nhiều nhân viên ưu tú du học Mỹ về. Hoàng Chấn Dương bất quá chỉ mới có bằng cấp cao chức, hắn chưa từng tham gia những đề án lớn như vậy, cho nên có vẻ không thích hợp lãnh đạo cả đội phụ trách đề án lần này.”

Nguyễn Phương Thành nói gì cũng chỉ là khách, không thích hợp tham gia vào việc quyết định nhân sự của công ty đối phương, cho nên hắn đứng lên tỏ ý kết thúc câu chuyện : “Tôi chỉ lo lắng chút thôi.”

Lời vừa nói ra làm cho quản lí hơi chần chờ. Lo lắng , tức là chuyện quảng cáo lần này có thể sẽ không cho công ty hắn làm. Dù sao vẫn chưa kí hợp đồng, lần này chỉ mới thảo luận mà thôi, nên còn chưa nắm chắc chuyện làm ăn lần này.

Nguyễn Phương Thành đi ra khỏi phòng họp, Hoàng Chấn Dương đang ngồi ở bàn công tác liền chấn bút viết nhanh, cũng không thèm ngẩng đầu nhìn hắn một cái, giống như không hề để ý mọi chuyện xung quanh.

Nguy Phương Thành lần thứ hai liếc nhìn hần, hần rút cuộc cũng ngẩng đầu nhìn lên, nhưng lần này ánh mắt hần tựa như cái xác không hồn, không hề có sinh khí.

Nguy Phương Thành lần đầu gặp qua loại người này, ánh mắt cơ hồ như người chết . Điều này làm cho hần có cảm giác rất không thoải mái. Gọi cho hần nhớ đến chuyện cũ đã lâu không nghĩ tới.

Hần nhanh chóng đi xuống bãi đậu xe của công ty. Lái xe đang đợi hần.

Ngồi vào xe có rèm che ngăn với bên ngoài, hần mệt mỏi nhu nhu hai mắt. Nhớ lại cặp mắt kia chợt làm hần cảm thấy như kiệt sức. Nhớ đến chuyện trước kia. Hần đã vô cùng hối hận nhưng cũng không cách nào chuộc được lỗi lầm mà mình đã gây ra . Ngay cả bảo với bản thân hãy quên đi cũng không thể nào quên. Kì thực cho dù đã có bao nhiêu chuyện phát sinh nhưng chuyện đó vẫn khắc sâu trong lòng hần.

“Tiên sinh, ngài mệt sao?” Lái xe quan tâm hỏi.

“Nhìn là biết rồi còn hỏi. Tài xế, chạy đi thôi.” – Cô gái ngồi cạnh hần nói.

Cô gái này là Ny Ny. Hiện tại là người bên cạnh hần. Ny Ny rất hay làm nũng, mỗi lần làm nũng lại thập phần đáng yêu, làm cho hần tạm thời có thể dứt bỏ mọi phiền não trong lòng.

“Vâng”

Xe chạy ra khỏi bãi đỗ xe. Nguy Phương Thành nhắm mắt nghỉ ngơi. Trong đầu lại nghĩ tới ánh mắt tựa như người chết của tên xấu xí ban sáng. Hần lại là kẻ thiết kế ra bản kế hoạch quảng cáo vô cùng đáng yêu kia ? Thật sự là hoàn toàn tương phản. Làm cho Nguy Phương Thành đến giờ cũng cảm thấy thật khó tin, một kẻ như thế sao có thể làm được như vậy?

END 1

2. Chương 2

Sau khi Nguy Phương Thành ra về, quản lí bèn gọi Hoàng Chấn Dương vào phòng, mặt sắc trút cơn thịnh nộ vào Hoàng Chấn Dương. Hoàng Chấn Dương sắc mặt âm u , không nói một lời chỉ lẳng lẳng lặng lặng nghe quản lí mắng.

“Cậu có biết đã làm cái gì không hả? Có biết suy nghĩ hay không? Cả khách quý của công ty cũng bị cậu đuổi đi . Sớm biết cậu như vậy đáng lí không nên cho cậu vào phòng họp . Huzzzzz. Cậu đúng là cái đồ vô dụng mà. Cút ngay cho tôi. Từ ngày mai, không cần đến công ty làm việc nữa”.

Quản lí thường ngày vốn là một người nhân từ lại rất phúc hậu. Nhưng lần này bị Hoàng Chấn Dương làm tức giận đến máu dâng lên não không thể kiềm chế được. Bởi vì hần mà công ty mất đi một khách hàng lớn , không tức giận sao được, đành phải cho hần tạm thời nghỉ việc.

Hoàng Chấn Dương lẳng lẳng ra khỏi phòng đến bàn làm việc thu dọn vật dụng. Một lát sau , quản lí đến. Ngài mắng một lúc cũng đã nguôi giận , cũng thấy mình lúc này mắng quá nặng lời. Lại thêm Hoàng Chấn Dương làm việc tại công ty đã lâu, tính tình của hần ngài cũng hiểu được. Hần vốn là người ít nói, không tranh công, là người có tài , lại chưa bao giờ sai phạm cái gì. Nếu không phải do hần bằng cấp quá thấp nên thường bị đồng nghiệp cướp đi công lao. Từ trước đến nay , hần cũng vì công ty cống hiến không ít đuổi đi thì thật tiếc.

“Cậu về thiết kế lại bản kế hoạch sau đó cùng tôi đến gặp Nguy tiên sinh. Nếu Nguy tiên sinh chấp nhận bản kế hoạch thì tôi sẽ tha cho cậu lần này không bị đuổi việc”.

Hoàng Chấn Dương sắc mặt không biểu tình chỉ lẳng lẳng gật đầu. Cả buổi chiều hần một lần nữa tỉ mỉ ngồi sửa lại bản kế hoạch. Đến cuối giờ về đến giao cho quản lí.

Nhìn bản kế hoạch, quản lý không khỏi cảm thán. Từng câu từng chữ thật mượt mà , ý tưởng đầy tính mộng ảo, lãng mạn, ngài xem xong bất giác có điểm cảm động. Chả trách tại sao mà đối phương nhất định đồng ý bản kế hoạch này.

Ngài vỗ vỗ vai Hoàng Chấn Dương nói: “Đi thôi. Tôi đã liên lạc với Ngụy tiên sinh hẹn tối nay 7 giờ gặp mặt cùng dùng cơm.”

Hoàng Chấn Dương ngược mặt nhìn, trong ánh mắt không có sự trốn tránh hay phiền chán mà chỉ đơn giản là vô thần : “Tôi có thể không đi được không?”

Quản lý lại lần nữa máu nóng dâng lên đầu hết sức tức giận. Nhưng lại nghĩ biểu hiện kém cỏi của hắn lúc này ở phòng họp , đúng là hắn không thích hợp ở chỗ đông người. Huống hồ nghe nói Ngụy Phương Thành thường rất phong lưu, các báo lá cải cũng hay đăng tin chuyện sinh hoạt cá nhân ồn ào của hắn, thiết nghĩ thà đưa một cô gái xinh đẹp đi cùng xác xuất thành công chắc là cao hơn đưa Hoàng Chấn Thành theo.

“Được. Bảo Lí Ái Phân đi cùng.”

Lâm Y Lệ thiếu chút nữa là muốn che cái lỗ tai. Suốt từ sáng đến giờ Lí Ái Phân cứ liên tục lặp đi lặp lại nào là Ngụy Phương Thành đêm qua lịch lãm như thế nào, phong độ ra sao, rồi cuối cùng lại ám chỉ vài câu rằng Ngụy Phương Thành chắc chắn là đang để ý đến cô.

Lâm Y Lệ mạnh bạo vỗ cánh tay Hoàng Chấn Dương, gằn nhẹ nói : “Cậu tại sao lại không đi mà cho cô ta đi? Kiểu này chắc chắn cô ta sẽ ra rả như thế ít nhất là một tháng .”

Hoàng Chấn Dương mặt không biểu tình cười cười nhìn Lâm Y Lệ. Hắn trong công ty có lẽ nói chuyện thân nhất chỉ có cô, coi như là có chút cảm tình.

“Bằng không thích đi thì để cử tôi đi.” – Những lời này của Lâm Y Lệ mới là lời thật lòng của cô.

“Tốt nhất là không nên. Hắn không phải là loại người tốt.”

Hiếm thấy Hoàng Chấn Dương lại phê bình ai , Lâm Y Lệ cười cười vỗ nhẹ tay hắn: “Làm sao cậu biết? Cậu quen Ngụy tiên sinh ah?”

Hoàng Chấn Dương trầm mặc cúi đầu, thật lâu sau mới nhẹ nói: “Tôi làm sao có thể quen một đại nhân vật như hắn chứ.”

Quản lý đi ra, gõ nhẹ lên bàn hắn hai cái, thân tình cười nói : “Làm tốt lắm, Ngụy tiên sinh hôm nay sẽ cùng công ty chúng ta ký hợp đồng. Tuy dự án này không giao cho cậu phụ trách nhưng nếu không có cậu thì dự án này cũng khó mà hoàn thành được.”

Lâm Y Lệ giận tái mặt, cô thực sự bất bình cho Hoàng Chấn Dương. Mỗi lần đều như vậy. Hắn là người làm , có công nhưng lại không có phần. Trước kia đều là dự án nhỏ thì không nói, đằng này là dự án lớn cũng như vậy.

“Có làm không vậy, đây điều là ý tưởng của cậu ấy, lại không cho cậu ấy phụ trách, đến tham gia dự án cũng không được. Cái này thực là quá đáng quá đi.”

Công ti mới vừa thay trưởng phòng thiết kế mới , luôn lấy bằng cấp làm trọng. Hoàng Chấn Dương cùng lắm chỉ có bằng cao chức , mặc kệ hắn có bao nhiêu ý tưởng hay lập tức bị nóc ao không cho tham gia. Nếu không phải vì Ngụy Phương Thành đặc biệt thích ý tưởng này chắc chắn đã không giữ hắn ở công ty.

Quản lý biểu tình khó xử. Đây là trưởng phòng mới , ngài thật tình không muốn gay hiềm khích.

Hoàng Chấn Dương không tranh công lắc đầu nói : “Không hề gì. Tôi chỉ thích thiết kế thôi.”

Lâm Y Lệ tức chết, đá hắn một cái : “Cậu thấy không hề gì nhưng tôi thì thấy có. Tính tôi gà mẹ vậy đó được không ?”

Hoàng Chấn Dương không nói gì chỉ cười cười rồi cúi xuống tiếp tục vùi đầu vào đồng công việc.

Quản lí cũng hiểu được ý của Lâm Y Lệ, ngài kêu Hoàng Chấn Dương lên văn phòng nói chuyện : “Cậu đừng nản lòng . Tôi nhất định sẽ đề nghị tăng lương cho cậu. Tiền lương cao mới quan trọng.”

Hoàng Chấn Dương gật đầu cảm tạ. Kì thật hẳn cũng không để ý sự kiện này lắm. Lại tiếp tục ngồi vào bàn làm việc . Hẳn thích nhất là thiết kế.

Hoàng Chấn Dương thiết kế, trong ba tháng đã gần thành hình.

Nguy Phương Thành nhìn đến bản quảng cáo giận tím mặt, thả văn bản xuống bàn hoàn toàn không thèm nghe đến báo cáo nghiệm thu.

Quản lí cùng trưởng phòng hoàn toàn không hiểu có vấn đề ở chỗ nào. Nguy Phương Thành chỉ đơn giản phán một câu: “Sản phẩm như vậy, muốn ta trả tiền là tuyệt đối không thể nào.”

Vì đây là dự án lớn nhất của công ty, nên toàn bộ nhân lực cùng vật lực đều tập trung vào. Nay đến ngày nghiệm thu, Nguy Phương Thành lại nói thế là không chấp nhận công sức mà công ty đã đổ ra. Mà nếu không chấp nhận tức là sẽ không có tiền.

Vấn đề là, bọn họ căn bản không hiểu Nguy Phương Thành vì cái gì lại không chấp nhận. Công ty đã tập hợp hết toàn bộ nhân tài trong công ty, ngày đêm thảo luận , họp bàn vất vả đến kiệt sức để làm ra sản phẩm này. Nếu lần này Nguy Phương Thành không chấp nhận không chịu trả tiền thì công ty phá sản là điều không thể nghi ngờ.

Lâm Y Lệ làm việc cùng Hoàng Chấn Dương đã lâu nên cũng có chút cảm tình với hắn. Cô thường cùng hắn dùng cơm trưa, nói chuyện này chuyện kia giải sầu.

Lâm Y Lệ bằng cấp cao, lí lịch tốt, muốn tìm một việc làm khác hoàn toàn không phải là chuyện khó. Nhưng ngược lại , Hoàng Chấn Dương bằng cấp quá thấp cho dù có nhiều ý tưởng hay nhưng cũng sẽ khó tìm việc làm. Hắn lại dường như không để tâm đến nên Lâm Y Lệ đành thay hắn lo lắng vậy.

“Không sao. Chỉ cần có việc đã là tốt lắm rồi.” – Hắn lãnh đạm nói làm cho người ta không khỏi cảm thấy âm trầm.

“Sao mỗi lần nói chuyện , cậu đều dùng giọng điệu này. Chuyện của mình mà cứ như chuyện của người khác. Cậu cứ như vậy thật làm cho người ta tức muốn chết. Ít nhất cũng dùng cái đầu để ý bản thân một chút, đừng bỏ phế thân mình như thế. Cái kính này thực không hợp chút nào”

Lâm Y Lệ chịu không được hét ầm lên . Cô muốn giật mất kính của Hoàng Chấn Dương ra. Hoàng Chấn Dương không phản kháng, để mặc cho cô lấy. Khi mất kính của hắn bị Lâm Y Lệ tháo ra, lộ ra hốc mắt của Hoàng Chấn Dương một vết sẹo rất sâu. Ra lí do hắn phải đeo cái kính to như vậy là để che đi vết sẹo và gương mặt hốc hác này.

Lâm Y Lệ lập tức trả lại kính cho Hoàng Chấn Dương. Cô quả thực không biết mặt Hoàng Chấn Dương như vậy, bằng không sẽ không làm chuyện quá đáng thế. Cô liều mạng xin lỗi, giải thích với Hoàng Chấn Dương.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi , Nhưng mà vết sẹo sâu như vậy là do đánh nhau gây nên sao?”

Hoàng Chấn Dương đeo lại mắt kính, múc một muỗng cơm cho vào miệng, nhẹ nhàng nói : “Là do ba tôi làm”.

Lâm Y Lệ ngạc nhiên kêu lên, chuyện lúc nãy hoàn toàn không để tâm, liền hỏi : “ba cậu điên rồi, làm như vậy lỡ mất mù luôn thì sao?”

“Ba tôi đánh tôi một lần đó, vì bệnh tim mà đã qua đời”

Lâm Y Lệ định tiếp tục mắng to sao ba hắn lại làm như thế, nghe Hoàng Chấn Dương trả lời liền im lặng. Cô chưa từng nghe Hoàng Chấn Dương kể chuyện gia đình hắn. Hơn nữa từ trước đến nay hắn vốn ít nói, không giống nàng luôn đem chín đời tổ tông nhà mình kể ra hết.

Cô cũng bắt đầu tiếp tục ăn cơm , nhỏ giọng nói : “Xin lỗi, vừa rồi là tôi mắng oan cậu.”

“Àn.”

Hoàng Chấn Dương không nói thêm gì nữa. Cho dù Lâm Y Lệ dùng mọi cách để dụ dỗ Hoàng Chấn Dương nói tiếp nhưng hẳn nhất mực im lặng không muốn kể làm cho Lâm Y Lệ đành phải buông xuôi.

Khoảng một tháng sau, công ty và Ngụy Phương Thành vẫn không thống nhất được sản phẩm , công việc cứ dậm chân tại chỗ mãi. Trưởng phòng thiết kế mới vào thấy công việc không tiến triển lập tức bỏ của chạy lấy người . Chỉ còn mình quản lý xả thân ôm trọn đống rắc rối mà không nề hà.

Quản lý mệt mỏi đi tới đi lui trong văn phòng. Ngài thực sự cảm thấy nản lòng . Công việc không tiến triển, nhân viên thấy tình hình công ty không ổn cũng lần lượt bỏ đi, giờ đội chỉ còn phân nửa.

Bình thường quản lý rất thích tính cách không so đo tranh công của Hoàng Chấn Dương , nên lập tức gọi hẳn vào để nói chuyện.

“A Dương này. Vạn nhất nếu công ty phá sản, cậu có muốn cùng tôi đến công ty khác không?”

Ngài biết Hoàng Chấn Dương không có bằng cấp cao, đi xin chỗ làm chắc chắn là không dễ . Làm cùng hẳn nhiều năm, thấy Hoàng Chấn Dương thật thà không tính toán khiến ngài rất thích nên luôn muốn tìm cách giúp đỡ hẳn.

Hoàng Chấn Dương không gật đầu cũng không lắc đầu, hẳn hỏi : “Có thể cho tôi xem sản phẩm không?”

Quản lý thở dài đem sản phẩm cho Hoàng Chấn Dương xem.

Vì dự án lần này , ngài đã tốn bao công sức nhưng cuối cùng lại không biết sai ở chỗ nào mà không được Ngụy Phương Thành chấp nhận. Nhất định là sản phẩm lần này có vấn đề nhưng nghĩ mãi cũng không ra . Ngụy tổng giám nhất định không thể vô duyên vô cớ làm khó được.

Hoàng Chấn Dương lặng xem sản phẩm một lát, ngược nhìn quản lý nói : “sản phẩm này không được.”

Ngay cả Hoàng Chấn Dương cũng nói như vậy, rốt cuộc là vì lí do gì : “Sao lại không được.” – quản lý lớn tiếng hỏi.

“Đây là sao chép.” – Hoàng Chấn Dương đơn giản nói.

Quản lý trợn mắt há hốc mồm ngạc nhiên.

Hoàng Chấn Dương nói : “Ngài mai tôi sẽ mang đến cho ngài xem.”

Ngày hôm sau, Hoàng Chấn Dương mang đến một đĩa DVD. Ngôn ngữ cùng phong cảnh trong đĩa là của Âu Châu, Hoàng Chấn Dương vừa phiên dịch vừa giải thích cho quản lý xem : “Lời thoại và kịch bản đều lấy từ đây ra. Đây là quảng cáo giới thiệu một sản phẩm của Âu Châu được phát sóng ở nước ngoài. Tuy cái này không được nổi tiếng cho lắm, lại không được chiếu ở Đài Loan nhưng đạo diễn của quảng cáo này là một nhà nghệ thuật quốc tế rất có phong cách. Nếu quảng cáo của ta được phát sóng , người ta sẽ buộc tội sao chép thử hỏi sẽ phải bồi thường bao nhiêu chứ.”

Quản lý một lần nữa giống ngày hôm qua trợn mắt há to mồm , ngạc nhiên nói : “Cậu giỏi tiếng nước ngoài quá.”

Quản lý từng là nghiên cứu sinh chuyên ngành khoa học tự nhiên, ngoại ngữ cũng thuộc loại tạm được, nhưng không thể nào vừa nghe là có thể lập tức hiểu được từng lời từng chữ trong ấy. Nhưng Hoàng Chấn Dương không những nghe được mà còn giải thích được một cách rõ ràng.

Hoàng Chấn Dương nhẹ giọng nói : “Không có gì. Chỉ là thường xem phim nên nghe quen thôi.”

Chỉ xem phim mà có thể giỏi ngoại ngữ đến vậy sao? Quản lý hơi nghi ngờ, nhưng ngẫm lại Hoàng Chấn Dương không có lí do gì để nói dối một chuyện như vậy, với lại dự án quảng cáo lần này còn cấp bách hơn.

“Làm sao bây giờ. Công ty vốn dĩ muốn làm ra một sản phẩm thật sự xuất sắc mới mời tên trưởng phòng thiết kế khốn kiếp kia về. Ai ngờ từ đầu đến cuối lại là sao chép. Bây giờ biết tính thế nào đây.”

Quản lý tức giận nhè tên trưởng phòng khốn kiếp mắng ầm. Thật là hèn mọn hết sức. Bằng cấp là cái gì chứ. Nghĩ không ra thì sao chép của người khác, thấy không xong thì bỏ của chạy lấy người. Đúng là đồ phế vật mà.

“làm lại đi. Để giảm hao phí, làm lại thiết kế lần nữa.” Hoàng Chấn Dương đề nghị.

“Như vậy thì chi phí sẽ hao tốn thêm bao nhiêu?”

Hiện tại, công ty thiếu nhất chính là tiền. Cho dù là muốn đầu tư nhưng lại không có vốn. Quản lý còn sợ là tháng sau chưa chắc gì công ty có tiền để trả lương cho nhân viên .

“Chỉ cần tìm người mẫu không quá nổi danh và đạo diễn có thực tài là được rồi.”

“Bây giờ biết tìm những người này ở đâu chứ. Tháng tám năm nay mà không nghiệm thu thì chắc chắn không còn hy vọng gì.”

Quản lý hiện tại hết sức tuyệt vọng. Ngài thực sự không thể tưởng tượng được trong thời gian ngắn như vậy có thể làm ra sản phẩm khiến Ngụy Phương Thành hài lòng.

Hoàng Chấn Dương viết một cái tên trên giấy đưa cho quản lý : “Đạo diễn này cũng rất có thực lực. Có thể mời người này đến chụp. Hoa hồng chỉ cần mấy chục vạn là được.”

“Còn người mẫu?”

“Người mẫu thì ...” Hoàng Chấn Dương thấp giọng trả lời.

Quản lý tựa như đêm đen thấy mặt trời rạng đông, nắm chặt tay Hoàng Chấn Dương nói: “vậy việc này giao cho cậu. Về kinh phí cao lắm chỉ có thể xuất ra một trăm vạn. Bây giờ tôi sẽ đi lấy tiền. A Dương, dự án lần này tất cả đều nhờ cậu. Hy vọng cậu sẽ hoàn thành tốt.”

Hoàng Chấn Dương mặt không biểu tình nhưng sâu trong ánh mắt ánh lên quang tinh đầy sinh khí rồi đột nhiên biến mất trở lại ánh mắt sâu thẳm không đáy.

“Để tôi thử xem.”

Hoàng Chấn Dương hẹn gặp để mời đạo diễn .Vị đạo diễn này đến cách nói chuyện cũng rất cổ quái. Nếu không phải ngày thường Hoàng Chấn Dương xem khá nhiều tác phẩm điện ảnh chỉ sợ sẽ không đỡ nổi vị đạo diễn cổ quái này.

Tiếp đến hẳn cùng đạo diễn chọn ra người mẫu thích hợp. Tìm mãi cuối cùng mới chọn được một cô người mẫu mới vào nghề phù hợp hình tượng.

Nhưng vừa thấy diện mạo người mẫu, đạo diễn đã la lên : “Cái cô này nhìn sao cũng giống con trai. Làm sao mà thích hợp với hình tượng cô gái yêu kiều trong sáng được.”

“Cô ấy rất có mị lực. Ngài cứ từ từ quan sát sẽ phát hiện ra.” – Hoàng Chấn Dương đơn giản nói

“Không được, căn bản là tôi không đồng ý.” – Đạo diễn phản đối.

Quản lý đứng lên thở dài. Thực đau đầu. Lúc trước đã tốn rất nhiều tiền cũng không được, nay một trăm vạn này mà cũng không có tác dụng thì thật ngài sẽ không trụ được. Chắc phải trả nợ vài năm chưa hết.

Mỗi lần chụp hình là y như rằng đạo diễn cùng người mẫu cãi nhau om xòm. Đạo diễn thì chỉ trích, người mẫu lại rất ngang ngạnh , cả hai chỉ còn thiếu đánh nhau là đủ bộ.

Còn cách kì hạn một tuần, sản phẩm cuối cùng của hoàn thành. Quản lý thiếu điều muốn quỳ xuống cảm ơn trời đất. Ngài hẹn Ngụy Phương Thành gặp mặt hy vọng sản phẩm lần này có thể làm người hài lòng.

Ngặt một nỗi là Ngụy Phương Thành từ lần gặp trước đã không còn tin tưởng bọn họ. Bây giờ đã bắt đầu tìm một đối tác mới. Vốn dĩ lịch giới thiệu sản phẩm mới đã gần kề không thể cứ chần chờ bọn họ mãi.

Sản phẩm lần trước thật làm hấn cảm thấy vô cùng thất vọng. Hối hận sao trước đây không tìm những công ty lớn có uy tín để làm mà lại đi tìm công ty nhỏ không có chút danh tiếng nào.

“Có thể nhờ cô hẹn giúp Ngụy tiên sinh cho tôi gặp mặt không?” – Quản lý nhẹ nhàng hướng thư kí của Ngụy Phương Thành nói.

Thư kí lạnh lùng cười khách sáo, căn bản không xem họ ra gì. Trong công ty ai không biết chuyện công ty này.

“Thưa ngài, Ngụy tiên sinh hiện tại đang bận tiếp khách, không thể gặp mặt.”

Hoàng Chấn Dương đoạt lấy điện thoại, lạnh lùng lớn tiếng nói, khiến quản lý thiếu chút nữa bị hấn hù cho đứng tim: “Chúng tôi là người của công ty thiết kế JV. Ngụy tiên sinh, thời hạn nghiệm thu còn tới một tuần, chúng tôi đã làm một sản phẩm khác, mong ngài bớt chút thời gian để xem qua.”

Cái này là ra lệnh chứ có phải là nhờ vả đâu chứ. Ngụy Phương Thành tức giận nghĩ. Cái tên xấu xí đó hấn nghĩ mình là cái gì?

Hấn bỏ điện thoại, đi đến cửa. Thư kí liên tục can ngăn hướng Ngụy Phương Thành giải thích. Quản lý bối rối chỉ biết đi theo Hoàng Chấn Dương, cung kính hướng Phương Thành nói: “Đây là sản phẩm mới của chúng tôi, mời ngài xem qua.”

Nói xong câu nói này, Hoàng Chấn Dương như choàng tỉnh, cảm thấy như hai câu nói ấy là rút cạn sinh lực của bản thân, lòng ngực co rúm lại, lùi mấy bước, ánh mắt lại trở về như trạng thái vô hồn lúc đầu.

Nhìn biểu tình của Hoàng Chấn Dương, Ngụy Phương Thành không khỏi cảm thấy quái lạ. Nhưng là lạ ở chỗ nào thì lại không nghĩ ra.

Ngụy Phương Thành cầm lấy sản phẩm không nói gì đi vào văn phòng cá nhân. Quản lý cùng Hoàng Chấn Dương đợi ở ngoài. Với thái độ lúc này của Hoàng Chấn Dương, quản lý đã không còn sức lực để mắng hấn nữa. Hướng hồ nhờ có Hoàng Chấn Dương mà Ngụy Phương Thành đã đồng ý xem sản phẩm. Tuy rằng làm cách này có thể khiến ngài tổn thọ ít nhất là 10 năm.

Chờ 20 phút sau, Ngụy Phương Thành đi ra, hướng thư kí nói:

“Hủy bỏ dự án quảng cáo với công ty La An.”

Quản lý phút chốc muốn đứng không vững. Cuối cùng cũng thành công. Ngài nhìn về phía Hoàng Chấn Dương, trong mắt hấn lúc này cũng đầy vẻ kích động. Chuyện mà mọi người không làm được, cuối cùng Hoàng Chấn Dương cũng thành công.

Nghiệm thu thành công, Ngụy Phương Thành thậm chí còn muốn đặt bọn họ một số quảng cáo mới. Nói tóm lại chính là chẳng những hoàn thành tốt dự án, có tiền lại có thêm nhiều đơn đặt hàng mới.

Quản lý cười đến tít mắt. Công ty lần này thu về lợi nhuận lớn, mà công thần đầu tiên phải kể đến là Hoàng Chấn Dương. Ngài cảm thấy như mình đang ở trên đỉnh của thế giới, hết sức vui vẻ, hướng Hoàng Chấn Dương mở miệng hoan hô

“A Dương, A Dương ah. Nếu lần này không có cậu, là tôi chết chắc.”

Nhân cao hứng, ngài rủ Hoàng Chấn Dương ăn cơm uống rượu. Bây giờ đã bắt đầu say khướt tựa lên bả vai Hoàng Chấn Dương, lời nói không rõ ràng chỉ lặp đi lặp lại câu nói kia.

Hoàng Chấn Dương trước giờ không thích cùng người khác quá thân mật, hấn nhẹ đẩy quản lý về phía khác. Chuyện này mặc dù hấn lập công lớn nhưng hấn không thích ra vẻ, ai hỏi hấn đều nói là công của quản lý, còn nhờ hấn may mắn thôi.

Gọi tắc xi đưa quản lí về nhà. Một tay đỡ vai quản lí đang say , một tay nhấn chuông cửa. Qua camera trước cửa, một cậu bé hồ nghi nhìn bộ dạng hắn. Qua bộ đàm , hắn nói : “Chu quản lí say rượu, tôi đưa ngài về.”

Hắn đem quản lí đặt lên sofa sao đó gật đầu chào, một mình ra về.

Nơi này cách chỗ hắn ở cũng không quá xa. Trời về đêm, đường phố vắng lặng, hắn thong thả đi về nhà. Cho dù bóng đêm rất u tối nhưng cũng rất thoải mái. Trong mấy năm gần đây hắn đã dần quên đi ánh nắng ban mai chỉ thích bóng đêm tĩnh mịch.

Mở cửa phòng vào trong . Căn phòng này mọi người đồn là có ma. Nghe nói người thuê nhà trước đây đã tự sát ở căn phòng này. Từ lúc dọn đến ở, cũng có vài sự kiện kì dị , nhưng vốn hắn cũng không quan tâm tới.

Từ nhỏ, ba mẹ hắn đã giáo dục quan niệm đã làm người thì không được phép tự sát. Nhưng khi hắn vừa dọn đến đây , hắn vô cùng đau khổ, như muốn buông xuôi tất cả, cho dù chết cũng không sau.

Hắn đã từng có ý nghĩ hy vọng u linh nơi đây có thể mang hắn đi . Vậy thì hắn sẽ không có lỗi là tự sát mà chỉ vì trúng tà mà chết.

Nhưng ở đã lâu cho dù phát sinh vài chuyện kì dị nhưng cũng không được như hy vọng của hắn. Dần dần ngay cả những việc kì dị đó lại trở thành thói quen.

Hắn bị mọi người từ bỏ. Ngay cả u linh cũng không thèm để tâm đến hắn.

Hắn nhếch mép cười khổ. Nằm trên giường nhìn trần nhà, trong đầu lại hiện lên bóng hình anh tuấn.

“Chẳng lẽ Đài Loan lớn như vậy mà lại nhỏ ? Cho nên khiến cho chúng ta nhất định gặp lại nhau?”

Hắn tự hỏi. Lập tức cười lớn. Gặp lại là thế nào? Cơ bản là hắn không hề nhận ra mình, không bao giờ để tâm đến mình.

Hắn nhắm mắt lại , bắt tất cả tạp niệm tổng ra khỏi đầu, cố gắng ngủ để quên đi. Nhưng cho dù như vậy cũng không thể ngủ say, không thể quên hết được. Hắn thầm nghĩ phải chi hắn không có đầu, không có trái tim để khỏi phải nghĩ , khỏi cần đau khổ nữa

END hai

3. Chương 3

“A dương.”

Hoàng Chấn Dương nghe tiếng ngẩn đầu. Chu quản lí đem một tập hồ sơ thật lớn đưa cho hắn. : “Toàn bộ dự án này giao cho cậu. Cậu có toàn quyền lựa chọn người tham gia.”

“Không, tôi ...”

Quản lí không cho hắn nói hết câu , áp sát hắn nhỏ giọng nói, trên mặt không quên kèm theo nụ cười tươi rói : “Tháng này xem tiền lương, cam đoan cậu sẽ bắt ngờ. Ha ha ha.”

“Quản lí”

“Còn việc này nữa. Từ hôm nay cậu sẽ trở thành tổ trưởng thiết kế. Toàn bộ dự án với Ngụy tiên sinh đều giao cho cậu. Tôi tin tưởng cậu sẽ hoàn thành xuất sắc.”

Nghe đến đó, Hoàng Chấn Dương chấn động la lớn : “Không , quản lí , tôi không thể làm cùng Ngụy tiên sinh được đâu.”

Quản lí gật đầu, ngài hiểu tính cách hướng nội của hần : “Tôi biết, nhưng mà cậu rất có khả năng. Lúc đầu chưa quen tôi sẽ cùng cậu họp bàn với Ngụy tiên sinh. Chờ sau này quen rồi thì tự cậu làm. A Dương ah, cậu rất có tài, tôi thực lòng muốn bồi dưỡng cậu.”

Những lời này của quản lí vốn dĩ là thực tâm mà thốt ra. Hoàng Chấn Dương không còn cách nào khác đành cầm tập hồ sơ đi ra ngoài. Lâm Y Lệ từ trước đã biết hần rất có tài, nay hần được thăng chức như vậy không khỏi vui mừng thay. Tuy nhiên Hoàng Chấn Dương vẻ mặt vẫn vô cảm như cũ.

“Có thể cho em nhập đội không?”

Lí Ái Phân nhẹ nhàng rót trà cho Hoàng Chấn Dương, đến cả cách xưng hô cũng thay đổi : “Anh Dương ah. Từ lâu đã biết anh rất có tài. Em tự nhận mình ngoại giao cũng không tồi. Nếu cần người đàm phán bên ngoài có thể giao cho em không?”

Lí Ái Phân dịu giọng điệu đà nói từng lời, thiếu chút nữa là khiến cho Lâm Y Lệ nổi hết da gà.

Anh Dương? Từ khi nào mà Hoàng Chấn Dương được cái cô chua ngoa đó gọi là anh không biết. Cái miệng đó mà gọi “anh” thật không dễ ah.

Cô liếc Hoàng Chấn Dương nói nhỏ : “Cô ta nhất định là muốn tiếp cận Ngụy Phương Thành đó. Đừng cho cô ta vào đội.”

Hoàng Chấn Dương lại nói : “Năng lực của Lí Ái Phân cũng không tồi. Lại rất có ngoại hình, ăn mặc hợp thời trang nếu cùng Ngụy Phương Thành tiếp xúc thì rất phù hợp.”

Lâm Y Lệ thiếu chút nữa là bị hần làm tức chết. Vấn đề ở đây không phải là năng lực làm việc của cô ta, mà vấn đề là cái tính lẳng lơ : “Chính là bởi vì cô ta có tính lẳng lơ , thế nào cũng tìm cách quyến rũ Ngụy Phương Thành.”

“Thế càng tốt.”

Lâm Y Lệ hoàn toàn không hiểu trong đầu Hoàng Chấn Dương nghĩ cái gì, hét lớn : “Cái gì mà tốt chứ. Thật không hiểu nổi cậu nữa rồi.”

Lâm Y Lệ và Lí Ái Phân đều được tuyển vào đội. Từ lần làm việc đầu tiên , hần đã cho Lâm Y Lệ và Lí Ái Phân đến làm việc với Ngụy Phương Thành. Hần thì chưa bao giờ đích thân đi. Cho dù quản lí bất ép thế nào, hần cũng nhất quyết cự tuyệt.

Quản lí hết sức tức giận nhưng cũng hiểu tính cách của hần là sợ tiếp xúc với người khác, thêm nữa tính cách cũng cổ quái nên đành phải ngậm nhân nhượng , chỉ yêu cầu hần hoàn thành tốt công việc là được rồi , không dám đòi hỏi nhiều.

Sau một tháng làm việc với Ngụy Phương Thành , ai cũng thấy giống như ra trận đánh giặc , khổ sở không kém. Lí Ái Phân lúc đầu cứ suy tưởng Ngụy Phương Thành có ý với mình nhưng sau thời gian làm việc mới hiểu ra là căn bản hoàn toàn không có hy vọng.

Lâm Y Lệ và Lí Ái Phân đều kêu khổ thấu trời, có đôi khi Ngụy Phương Thành không hài lòng bản thiết kế , hần chỉ là ném mạnh xuống bàn rồi bước ra khỏi phòng họp. Hai cô hoàn toàn không hiểu sai ở điểm nào. Còn hần thì bỏ dự án khiến quản lí một phen xanh mặt.

“A Dương ah, coi như tôi nể nể cậu đó, cậu đến gặp Ngụy tiên sinh dùm tôi đi. Tôi thực sự không hiểu Ngụy tiên sinh không hài lòng ở chỗ nào. Tôi không tài giỏi như cậu, liếc mắt một cái là nhìn ra được ý của Ngụy tiên sinh. Coi như tôi nể nể cậu đó.”

Gom tất cả tài liệu trên bàn, Hoàng Chấn Dương đành phải đi theo quản lí trực tiếp đến họp bàn với Ngụy Phương Thành.

Trời đã bắt đầu sang thu, thời tiết năm nay của Đài Loan đặc biệt lạnh. Ngụy Phương Thành bên trong mặc bộ vét bên ngoài khoác một cái áo khoác cùng tông màu càng tôn thêm vẻ anh tuấn trên gương mặt.

Ngụy Phương Thành đang ngồi trong phòng họp của công ty, mặt không biểu tình lắng nghe Chu quản lý trình bày. Hai hàng lông mày hằn hơi nhẵn, ngón tay gõ nhẹ tựa hồ đang rất không kiên nhẫn.

Quản lý nói ít nhất đã 15 phút rồi, Ngụy Phương Thành vẫn là không thay đổi luôn lãnh đạm.

Hoàng Chấn Dương bật hỏi: “Ngụy tiên sinh, ngài có thể trực tiếp nói cho chúng tôi biết, thật ra thì ngài không hài lòng ở điểm nào?”

“Màu sắc!”

Ngụy Phương Thành không đầu không đuôi chỉ đơn giản phán hai chữ.

Hai chữ ngắn ngủi này cũng đủ làm quản lý sắc mặt hóa xanh.

Thông thường trong cuộc họp Ngụy Phương Thành ít khi nào nói, nay chịu trả lời cũng là lạ. Nhưng rốt cuộc thì nó có nghĩa gì?

Hoàng Chấn Dương lạnh giọng nói, âm sắc làm người khác cảm thấy như nhiệt độ trong phòng giảm xuống âm 10 độ.

“Tôi thấy màu sắc hoàn toàn ổn. Tôi không biết có điểm nào không được.”

Ngụy Phương Thành liếc mắt về phía người vừa nói. Đã gặp bao lần hần cũng không chịu nổi cái tên xấu xí này. Không chịu nổi nhiều nhất chính là ánh mắt của tên đó. Vì thế mỗi lần tiếp xúc hần đều cố gắng không nhìn vào mắt tên này.

“Màu này không phải là trào lưu đang thịnh hành của năm nay. Như vậy sản phẩm của công ty chúng ta sẽ cho người ta cảm giác không hợp thời trang.”

Hoàng Chấn Dương rút trong túi hồ sơ một tạp chí thời trang phụ nữ, lật tới lật lui rồi chìa ra trước mặt Ngụy Phương Thành.

“Năm nay đang thịnh hành màu táo xanh, tất cả tạp chí thời trang đều tập trung giới thiệu màu này. Nhưng tôi có thể khẳng định cho ngài nó chỉ lưu hành đến mùa thu mà thôi. Sản phẩm của công ty lần này tung ra thị trường là mùa đông, nên không thể dùng màu này nếu không sẽ không thể gây chú ý được.”

Ngụy Phương Thành cảm thấy tức giận. Không phải vì lời mà Hoàng Chấn Dương nói mà chính là bởi vì mỗi lần Hoàng Chấn Dương nhìn hần tự nhiên trong ánh mắt hiện lên tia chán chường, xen lẫn oán hận cùng khinh thường.

“Cậu làm sao dám kết luận là nó sẽ không lưu hành nữa. Điều này là do công ty chúng tôi ấn định, cậu nghĩ mọi người ở đây không có khuynh hướng thẩm mỹ sao?” – Ngụy Phương Thành cao giọng nói, thanh âm lộ rõ vẻ giận dữ.

Hoàng Chấn Dương không nao núng, nhẹ giọng nói: “Không phải, bởi vì màu sắc và thời tiết có rất nhiều quan hệ. Mùa hè chuộng màu trắng, màu xanh táo tôn lên làn da trắng khiến phụ nữ thêm sinh đẹp. Tuy nhiên sản phẩm này có hơn phân nửa là các nữ sinh sử dụng. Mùa hè các cô ấy đã dùng quen màu này rồi sẽ cảm thấy chán, sau nhất định chuyển sang kiểu trang điểm khác cho phù hợp hơn.”

Hoàng Chấn Dương bổ sung: “các cô ấy trang điểm màu táo xanh nhiều sẽ cảm thấy không hợp, lâu dần sinh ra phản cảm, thất bại một lần rút kinh nghiệm họ sẽ không chọn màu này nữa. Cho nên tôi mới đề nghị chọn màu hồng phấn dành cho các cô trang điểm nhẹ đi làm, và màu bạc quý phái dùng để đi chơi, khiến các cô cảm thấy mình vừa xinh đẹp lại sang trọng.”

“Nói hươu nói vượn!”

Ngụy Phương Thành đứng lên, tỏ ý không muốn nghe nữa. Hoàng Chấn Dương tiếp tục kiên trì đem tạp chí đến trước mặt Ngụy Phương Thành.

“Ngài xem, ở đây có rất nhiều người phản nản về màu táo xanh. Họ cho rằng màu xanh này rất phản cảm, trông kì quái. Trang điểm vào làm cho có cảm giác như đang sắp phát sốt.”

Ngụy Phương Thành ngừng lại. Đưa tay cầm cuốn tạp chí Hoàng Chấn Dương đưa , lật xem , quả thật ở đây có rất nhiều đoạn phản nân đúng như lời Hoàng Chấn Dương nói.

“Nếu như ngài muốn sản phẩm trang điểm lần này thành công thì phải thay đổi. Còn nếu cứ ngu ngốc ngoan cố thì chắc chắn sẽ thua không gì chống nổi.”

Quản lí liên tục nháy mắt cho hắn, ngăn hắn ngừng nói những lời khó nghe như vậy, lẽ ra phải nhẹ nhàng giải thích mới đúng.

Ngụy Phương Thành chuyển hướng Hoàng Chấn Dương nói, thanh âm có ý đe dọa bày tỏ ý Hoàng Chấn Dương đã đắc tội nặng với hắn

“Dự án này là dự án tối quan trọng của công ty. Kinh phí đầu tư lên tới 3 triệu nguyên. Nhưng kinh phí không qua trọng chỉ cần dự án thành công thì tốn bao nhiêu cũng không thành vấn đề. Đây là công sức một tay tôi dựng nên trải qua bao khổ cực mới có được, tôi không muốn trong mắt mọi người chỉ là một thằng giám đốc dựa hơi cha mẹ mà nên.”

Hoàng Chấn Dương khước miệng hơi nhét.

Quản lí vội vàng hòa giải cười nói : “ Điều đó là đương nhiên, ngài nhờ năng lực bản thân mà thành công, người bình thường tuyệt đối không có khả năng này.”

Hoàng Chấn Dương ở phía sau lưng quản lí lạnh lùng nói, mỗi một câu một chữ càng chọc giận Ngụy Phương Thành, thậm chí chính là làm cho cả căn phòng tràn ngập mùi thuốc súng.

“Ngài nếu không muốn người khác nghĩ như vậy , vậy đừng đi xe thể thao, đừng sống ngôi nhà cao cấp kia, đừng ăn vận xa hoa. Cứ sao không bắt chước người bình thường sống cuộc sống bình dân thử đi xe công cộng , dù mưa to gió lớn cũng cứ đợi xe công cộng xem , tại điểm dừng còn đi một đoạn xa để đến nhà. Nếu ngài không muốn người ta nghĩ vậy, thì trừ bỏ tất cả tiền của trên người là của cha mẹ ngài cho, ngài còn lấy cái gì để kiêu ngạo?”

Quản lí sợ tới mức thiếu chút nữa là té xỉu. Trên khuôn mặt Ngụy Phương Thanh bây giờ không còn xốt một chút gì về anh tuần ban đầu mà chuyển hoàn toàn sang màu đỏ. Ném tài liệu trên bàn , tiến lên vài bước , cơ hồ như chuẩn bị đánh Hoàng Chấn Dương.

Hoàng Chấn Dương trước giờ luôn cúi đầu , thời khắc này lại đứng thẳng lưng . Ngụy Phương Thành nắm cổ áo Hoàng Chấn Dương , giơ tay cao. Hoàng Chấn Dương sắc mặt không đổi chỉ ánh lên tia nhìn khinh bỉ

“Người khác nói trúng tim đen là định dùng vũ lực sao? Hừ , ta nói sai sao, tất cả xe cộ, tiền , nhà cửa , cả vị trí này không phải đều do cha ngài cho sao?”

Ngụy Phương Thành như người bị sét đánh trúng , đứng trơ người. Hoàng Chấn Dương lãnh đạm xô hắn ra, thu dọn tài liệu công văn , lẳng lặng rời khỏi văn phòng không hề quay đầu nhìn lại , chỉ có quản lí này giờ quá ngạc nhiên đứng chết trân và Ngụy Phương Thành như tượng sáp đứng bất động.

“Là tôi sai, là tôi sai, ngay từ đầu tại sao ngu ngốc lại cho cậu ra ngoài họp chứ. Đã biết là cậu sẽ gây họa mà còn cố nữa”

Về đến văn phòng, quản lí đã muốn đem hắn đi xử tử.

Hoàng Chấn Dương chỉ im lặng nghe giáo huấn, trên mặt không có một chút gì biểu hiện hối hận, vẫn là gương mặt vô cảm như thường ngày nhưng cũng chính gương mặt vô cảm này càng làm người khác giận điên lên được.

Quản lí còn muốn mắng hắn, nhưng nghĩ lại trước kia cũng nhờ hắn mà cứu được công ty, nên còn chút cảm tình, đành vô phương ngồi xuống ghế thở dài. Không trách hắn được , chỉ trách bản thân ngu ngốc.

“Nếu Ngụy tiên sinh vẫn kiên quyết dùng theo ý cũ, tôi xin từ chức không hối tiếc.”

Hoàng Chấn Dương nghĩ đây là cách giải quyết tốt nhất, cũng có thể để cho Ngụy Phương Thành nguôi giận, không ảnh hưởng đến công ty.

Quản lí lắc đầu : “Không được, cậu là người tài , hơn nữa lời đó hoàn toàn đúng . Tôi sẽ không vì chuyện này mà đuổi cậu.”

“Không thì cho tôi tạm thời nghỉ việc đình lương, không đến văn phòng nữa.”

Quản lí đành phải gật đầu , cho hắn nghỉ việc một tuần.

Ngày thứ ba trong tuần bị nghỉ việc, chuông cửa reo, Hoàng Chấn Dương ra mở cửa. Chợt thấy đứng ở ngưỡng cửa là quản lí, theo phía sau là một người anh tuấn cao cao không ai khác chính là Ngụy Phương Thành.

“Ngụy tiên sinh nói do lần trước mất bình tĩnh nên có lỗi lời , giờ cảm thấy hối hận nên muốn đến gặp cậu.”

Người đã đến, muốn đuổi cũng không đuổi được , Hoàng Chấn Dương đành mở cửa mời bọn họ vào nhà.

Vừa bước vào nhà, chợt một cơn gió lạnh đập vào mặt quản lí. Bên ngoài thời tiết đã lạnh nhưng tựa hồ nhiệt độ bên trong phòng so với bên ngoài còn lạnh hơn nhiều lần. Theo lí thuyết , đáng lí ở trong phòng phải ấm hơn bên ngoài chứ. Căn phòng của Hoàng Chấn Dương này thật sự có điểm kì quái.

“Cậu ở phòng này không cảm thấy lạnh sao?”

Vừa mới nói xong, ngọn đèn liền chớp tắt không ngừng. Trong phòng nhiệt độ tựa hồ còn lạnh hơn ban nãy. Quản lí bất giác run rẩy, ngay đến Ngụy Phương Thành cũng cảm thấy dường như có một luồng khí lạnh không ngừng đập vào mặt , thấu đến tận xương.

“Đèn bị hư sao?”

“Không hư. Chờ một lát là bình thường trở lại thôi. Tôi đi pha trà.” – Hoàng Chấn Dương vẻ mặt vô sự , tựa hồ như chuyện này là bình thường.

Quản lí cầm được ly trà nóng mới dần cảm thấy thư thái. Ngọn đèn giống như Hoàng Chấn Dương nói một lát sau liền bình thường trở lại.

Ngụy Phương Thành uống một ngụm trà , rồi lên tiếng : “Lần trước thật thất lễ, hôm nay đến đây là muốn được giải thích.”

“Không có gì.”

Người ta đã muốn giải thích, nhưng biểu đạt của Hoàng Chấn Dương giống như là đang muốn chọc giận Ngụy Phương Thành. Quản lí nhẹ đẩy tay Hoàng Chấn Dương, hắn đành lặng thinh.

Sau một thời gian không thấy ai nói lời nào. Quản lí vốn đã hiểu rõ cá tính của Hoàng Chấn Dương đành lắc đầu để mọi chuyện cho hắn tự mình lo liệu.

“Tôi nghĩ lần sau có bàn công chuyện , nên là cậu và tôi trực tiếp làm. Còn về phần màu sắc, chúng tôi đã làm một cuộc phỏng vấn điều tra, phát hiện cậu nói không có sai cho nên cứ theo kế hoạch mà làm.”

“Ân.”

Hoàng Chấn Dương nói rất ít, nói xong một chữ “ân” liền không nói nữa.

Lúc này đèn lại tiếp tục nhấp nháy, quản lí hướng hắn nói một câu : “Tiền lương của cậu cũng đâu có thấp, tại sao lại chọn cái nơi quỷ ám này mà ở chứ?”

Quản lí run giọng nhìn sau lưng Hoàng Chấn Dương. Cái cửa tủ không ai động vào tự dưng lại di động, ngay cả Ngụy Phương Thành cũng thấy ngầy người.

“Không sao, đợi một chút sẽ ngừng lại.” – Hoàng Chấn Dương bình thản uống trà, đối với việc này hắn đã quá quen thuộc rồi.

Quản lí sợ đến mức ngã xuống đất, tự dưng chiếc ghế tự động hướng mặt bàn dựa vào. Quản lí sắc mặt hết chuyển xanh lại chuyển trắng còn Ngụy Phương Thành mặt không khỏi hốt hoảng quay nhìn Hoàng Chấn Dương , run giọng nói:

“Vừa rồi là ghế tự di động?”

“Không sao, một lát sẽ tự động ngừng.”

Hoàng Chấn Dương cứ lặp mãi một câu này. Quản lí nhanh ôm toàn bộ cặp và tài liệu phóng ra ngoài, chỉ dám đứng ở cửa nói chuyện, không dám bước nửa bước vào phòng Hoàng Chấn Dương.

Đây là nhà ma, nhất định là nhà ma. Tuy chưa từng thấy qua, nhưng đây chắc chắn là nhà ma. Quản lí sợ hãi nhìn không gian âm u trong nhà.

Ngụy Phương Thành cũng theo quản lí đi ra ngoài. Hắn không thể hiểu được thực ra cái tên xấu xí này đang nghĩ cái gì trong đầu, sao lại ở trong ngôi nhà quái dị này.

Nhìn gương mặt vô cảm cùng ánh mắt trống rỗng kia, nhớ lại khi hắn nói chuyện lúc trước, cái vẻ mặt kích động đó làm cho hắn cảm thấy rất giống một người đã từng quen biết. Nhưng giống ai thì hắn không nói được hoặc giả hắn không dám nói.

“Cậu tại sao lại ở trong cái nơi quỷ quái này? Rốt cuộc thì cậu suy nghĩ cái gì chứ?”

Hoàng Chấn Dương lạnh lùng liếc nhìn hắn, giọng lạnh như băng trả lời hoàn toàn không đem hắn để ở trong mắt: “Tôi nghĩ cái gì không liên quan đến ngài.”

Nói rồi đóng sập cửa trước mặt Ngụy Phương Thành.

Ngụy Phương Thành trước giờ chỉ có người khác nịnh hót trước mặt mình, ngày hôm nay như vậy thực sự là hết sức nhục nhã.

Quản lí này giờ mặt hóa xanh giờ lại chuyển thành đen, hướng Ngụy Phương Thành giải thích: “Tính cậu ấy vốn như vậy không biết cách cư xử. Nhưng lại rất có tài, tuy chỉ mới tốt nghiệp cao chức nhưng tất cả thiết kế của cậu ấy đều làm vừa lòng khách hàng.”

Sau khoảng thời gian tiếp xúc với Hoàng Chấn Dương, Ngụy Phương Thành cũng nhận ra được tài năng của Hoàng Chấn Dương. “cậu ấy chỉ tốt nghiệp cao chức?” . Thật khó tin.

“Lúc mới đến làm, cậu ấy chỉ là trợ lý (ý là tên sai vật đó) mà thôi. Làm lâu ngày thấy cậu ấy có tài nên mới được cất nhắc lên phòng thiết kế.”

“Àn.”

Ngụy Phương Thành không khỏi cảm thấy thắc mắc. Lúc này ở trong phòng Hoàng Chấn Dương hắn có nhìn thấy giá sách, trong đó phần lớn là tài liệu, sách quảng cáo, thiết kế ... Mà theo hắn biết nếu muốn xem hiểu đồng sách đó thì trình độ tiếng Anh cũng phải thuộc loại khá mới được.

“Tiếng Anh của cậu ấy chắc cũng rất khá nhỉ.”

Nghe Ngụy Phương Thành nói, làm quản lí chợt nhớ tới chuyện dự án lần trước, gật đầu nói: “Uhm. Như dự án lần trước, tôi thực không hiểu tại sao ngài lại không đồng ý sản phẩm đó, cậu ấy vừa xem liền nói đó là sao chép. Hôm sau còn đem đến 1 đĩa DVD của bản gốc vừa xem vừa giải thích. Thật là việc với cậu ấy lâu như vậy cũng chưa bao giờ thấy cậu ấy nói tiếng Anh, không ngờ tiếng Anh của cậu ấy lại rất giỏi. Hỏi thì cậu ấy cũng chỉ nói nhờ xem phim nhiều nên khá.”

“Có thật không? Cậu ấy vừa xem qua sản phẩm là phát hiện có vấn đề?”

Ngụy Phương Thành thực sự không tin nổi nhìn Hoàng Chấn Dương như thế mà lại có khả năng liếc mắt một cái liền phát hiện ra đó là sao chép.

Lúc trước Ngụy Phương Thành cũng không phát hiện được đó là sao chép, chỉ cảm thấy là sản phẩm không được ổn lắm. Sau hắn đem cho chủ nhiệm xem qua mới cho hắn biết đây là sao chép. Tuy nhiên chủ nhiệm này là đã ở trong ngành hơn hai mươi năm, kinh nghiệm phong phú mới có khả năng nhìn ra. Nói gì thì thật không thể tin Hoàng Chấn Dương vừa liếc mắt đã nhìn được.

“Tôi đưa ngài về.”

Chu quản lí vội lắc đầu – “Không cần . Vừa rồi bị Hoàng Chấn Dương hù chết khiếp, không ngờ cậu ấy bề ngoài đã quái mà lại còn ở trong ngôi nhà ma đó. Tôi giờ phải nhanh đi chùa giải hạn, nếu không sợ hai nhóc ở nhà sẽ bị ám chết mất.”

Ngụy Phương Thành mặc dù không tin loại mê tính dị đoan này, nhưng lúc này được chính mắt nhìn thấy sự việc kì dị đó cũng không khỏi cảm thấy khó chịu.

Hắn vào xe, tài xế hỏi : “Ngụy tiên sinh, giờ ngài về nhà hay đến chỗ cô Ny Ny?”

“Đến nhà Ny Ny.”

Lời vừa thốt ra thì tự nhiên trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh Hoàng Chấn Dương , bèn nói : “Thôi , về nhà đi.”

Lái xe bắt đầu chạy.

Ngụy Phương Thành buột miệng hỏi : “Nhà anh ở đâu?”

“Tôi ở khu nhà cũ.”

“Chỗ đó thế nào?”

Lái xe cười nói : “Rất ồn ào náo nhiệt, mùa hè thì oi bức , nhưng cũng vui.”

“Khu đó có nhiều người dùng xe riêng không?”

“Khu đó đường nhỏ, người thì đông, không thể nào dùng xe riêng được. Đa phần mọi người đều dùng xe công cộng . Từ khu đó ra trạm xe buýt mất khoảng 15 phút. Cũng dễ đón xe, luôn tiện tập thể dục.”

“Nếu trời mưa thì sao?”

Lái xe nở nụ cười : “Vậy thì thảm lắm ah. Khu đó không có nhiều mái hiên lắm, phải chạy khoảng năm phút thì mới ra mới kiếm được chỗ có mái hiên.”

Ngụy Phương Thành không hỏi nữa . Nhìn ngoài cửa xe, hắn chợt nhớ tới những lời mà Hoàng Chấn Dương đã nói không khỏi cảm thấy trầm mặc.

END 3

4. Chương 4

Mùa đông đến, sản phẩm mới bắt đầu được đưa ra thị trường . Quảng cáo lần này kết hợp chuyện tình lãng mạn và cuồng nhiệt giữa tiên và người , tuy vốn vụn chỉ trong 20 giây nhưng đã làm cho tất cả mọi người say mê cảm động không rời xa. Nhờ đó doanh thu sản phẩm tăng cao.

Lại thêm bao bì bên ngoài độc đáo, màu sắc mới mẻ khiến cho các chị em phụ nữ yêu thích mua về dùng. Chỉ trong vòng một tháng đã đưa sản phẩm mới này lên vị trí hàng đầu . Nhờ thế danh tiếng của công ty và Ngụy Phương Thành càng ngày càng phát triển. Tạp chí, báo đâu đâu cũng thấy hình ảnh của nó.

Bây giờ ai cũng biết đến danh tiếng của Ngụy Phương Thành , hắn thoát khỏi cái bóng của cha mình , dành được thành công to lớn làm hắn vui sướng vô cùng. Một tháng sau khi sản phẩm được tung ra, hắn bèn mời những người tâm phúc có công lần này cùng Chu quản lí và Hoàng Chấn Dương đến ăn cơm.

Chu quản lí liên tiếp ám chỉ nói không nên mời Hoàng Chấn Dương bởi hắn vốn không quen tiếp xúc với người khác, nhưng thực tế là ngài sợ hắn lần nữa đắc tội với Ngụy Phương Thành.

Ngụy Phương Thành biết rõ Hoàng Chấn Dương tính tình cổ quái lại hay nói lời khó nghe , gây phật lòng người khác. Nhưng lần này là tiệc mừng công, Hoàng Chấn Dương lại là đại công thần của dự án này nên không thể không mời hắn . Đành phải hướng Chu quản lí trấn an là không để ý đến cá tính của Hoàng Chấn Dương để Chu quản lí không nói nữa.

Ngụy Phương Thành mời mọi người đến một nhà hàng lớn, cơm no rượu say xong nhưng ai cũng còn rất phần chán muốn tiếp tục đi tăng hai. Ngụy Phương Thành hào phóng mời mọi người tiếp đến khách sạn uống rượu.

Hoàng Chấn Dương khi ăn cơm biểu hiện cũng bình thường, tuy rằng hần ít nói nhưng cũng không làm gì thất thố. Nghe nói đi tăng hai, hần bèn tìm cơ thoái thác muốn được về sớm. Chu quản lí vì không muốn mọi người mất hứng nên tìm mọi cách giữ hần ở lại. Vì lẽ đó , lần này Chu quản lí lại một phen tổn thọ.

Tới khách sạn, mỗi người một bên đều có một cô phục vụ xinh đẹp mỹ miều. Riêng quản lí vẫn rất từ tốn không động tay động chân chỉ ngồi nói chuyện còn những người khác thì vừa vào đã lôi lôi kéo kéo hết sức nham nhở.

“Hoàng tiên sinh, ngài không uống rượu sao?” – Một cô phục vụ xinh đẹp hướng Hoàng Chấn Dương ôn nhu hỏi.

Đây là Ngụy Phương Thành từ đầu đã đặc biệt yêu cầu khách sạn an bài cho Hoàng Chấn Dương một cô tốt nhất. Nói gì thì hần cũng rất coi trọng Hoàng Chấn Dương. Nhưng hình như Hoàng Chấn Dương chẳng hề để ý đến , lạnh nhạt đáp : “Tôi không uống rượu, nước trái cây là được rồi.”

Nghe hần nói ai cũng cười òa. Vô khách sạn mà không uống rượu chỉ uống nước trái cây. Hoàng Chấn Dương đúng là biết làm cho người khác chết cười.

“Hoàng tiên sinh ah, chỗ này không có nước trái cây chỉ có rượu thôi.” – một người trong nhóm hướng hần chăm chọc.

Bọn họ đều là tâm phúc của Ngụy Phương Thành nên biết rõ , Ngụy Phương Thành và Hoàng Chấn Dương có nhiều bất đồng. Không cần biết Hoàng Chấn Dương tài năng cỡ nào nhưng với cái thái độ đó cũng làm người ta khó mà ưa hần nổi. Lúc này ăn cơm, Hoàng Chấn Dương vẫn giữ vẻ cứng nhắc làm mọi người không thoải mái nên giờ được dịp , họ trêu hần cho bỏ tức.

Ngụy Phương Thành ngồi đối diện Hoàng Chấn Dương nâng cốc trước mặt Hoàng Chấn Dương giảng hòa “ “Rượu này rất nhẹ, cho dù cậu có uống thì tôi bảo đảm sáng mai thức dậy cũng không bị đau đầu đâu.”

“Ngụy tiên sinh thật biết cách săn sóc bằng hữu nha.” – Cô gái ngồi cạnh Ngụy Phương Thành ra vẻ nũng nịu lên tiếng.

Hoàng Chấn Dương liếc Ngụy Phương Thành một cái , rồi như không để tâm đến lời của hần, bưng bình nói : “Nếu không có nước trái cây thì cho tôi nước lọc.”

Quản lí bên cạnh ứa mồ hôi lạnh . Hoàng Chấn Dương đúng không phải người mà. Liên tiếp đắc tội Ngụy Phương Thành. Ngụy Phương Thành rót rượu mời hần là có ý giải vây cho hần , không ngờ hần dám xem thường người khác như vậy. Đúng là muốn hại chết mình mà.

Để giúp Hoàng Chấn Dương đồng thời cũng là không để mất mặt Ngụy Phương Thành, quản lí nâng ly rượu nói : “Ngụy tổng giám, cậu ấy không uống được rượu thôi thì để tôi thay thế cậu ấy.”

“Không . Cậu ta phải uống.”

Mọi người đi cùng vốn dĩ đã không vừa mắt Hoàng Chấn Dương , trùng hợp gặp chuyện này nên lợi dụng nó để gây khó dễ cho Hoàng Chấn Dương.

Hoàng Chấn Dương nhỏ giọng nói : “Tôi thật không uống được rượu.”

Ngụy Phương Thành sững sốt. Bởi vì Hoàng Chấn Dương nói quá nhỏ hơn nữa xung quanh lại quá ồn ào cơ bản không ai chú ý lời của hần, chỉ có Ngụy Phương Thành này giờ nhìn chăm chăm hần mới nghe được.

Ngụy Phương Thành không hiểu lí do vì sao vừa gặp mặt lần đầu, Hoàng Chấn Dương lại tỏ vẻ như có thù oán gì sâu nặng với hần lắm. Lúc nào nhìn hần Ngụy Phương Thành luôn có cảm giác con người đen thẳm đó như muốn đâm thủng mình, làm cho Ngụy Phương Thành luôn cảm thấy không thoải mái. Tuy nhiên bên cạnh cảm giác không thoải mái ấy, hần lại cảm thấy còn tồn tại một xúc cảm mãnh liệt bị che dấu vừa bi thương đau khổ lại vừa hoài niệm yêu thương. Điều này làm hần không tài nào giải thích nổi.

“Anh làm cái gì vậy?”

Hoàng Chấn Dương la lớn, lập tức đứng lên. Vừa rồi xảy ra chuyện gì mọi người không ai biết được, bởi lúc ấy không ai để ý đến hai người bọn họ , ngay cả cô gái ngồi cạnh Ngụy Phương Thành lúc đó cũng đang quay sang nói chuyện với người khác.

Ngụy Phương Thành đông cứng người.

Hai gò má Hoàng Chấn Dương dần đỏ lên, trong mắt như ẩn hiện ngọn lửa tràn ngập tức giận, toàn thân run rẩy không ngừng . Hoàng Chấn Dương cúi xuống cầm lấy ly rượu hất vào mặt Ngụy Phương Thành sau đó quay đầu bỏ đi.

Những người xung quanh thấy vậy không khỏi tức giận, hướng Hoàng Chấn Dương rửa xả, nhanh chóng lau khô rượu trên người Ngụy Phương Thành.

Một lần nữa , quản lí bị Hoàng Chấn Dương hại chết. Ngài liên tục hướng Ngụy Phương Thành xin lỗi. Trong đầu liên tục rửa xả Hoàng Chấn Dương. Không biết kiếp trước mình mắc nợ gì Hoàng Chấn Dương mà kiếp này cứ bị hắn hại cho tổn thọ.

Ngụy Phương Thành không nói câu nào hai mắt nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay. Tim đập mạnh, chỉ có hắn và Hoàng Chấn Dương mới biết sự thật lúc này hắn đã là việc gì làm cho Hoàng Chấn Dương giận tím mặt.

Khi này, vừa suy nghĩ hắn vừa không khống chế nổi cơ thể đưa tay định chạm vào Hoàng Chấn Dương, tay mới động vào một bên vai Hoàng Chấn Dương . Hành động ấy chỉ diễn ra trong vòng một giây ngắn ngủn, Hoàng Chấn Dương đã rống giận, đẩy hắn ra ... rồi mọi chuyện như thế nào thì ai cũng biết

Có điều , tuy thấy Hoàng Chấn Dương giận dữ làm Ngụy Phương Thành bất ngờ xen lẫn hoảng sợ , nhưng điều đó cũng không làm hắn quên được hương vị ngọt ngào mà ngón tay hắn đem lại khi chạm vào Hoàng Chấn Dương. Hương vị ngọt ngào ấy in sâu vào tim hắn làm cho hắn say mê.

Hoàng Chấn Dương chạy ra khỏi khách sạn , được một đoạn rồi mới dừng lại để thở. Trống ngực đập liên hồi, toàn thân không ngừng run rẩy. Hơi ấm nóng của đôi bàn tay kia đến giờ như vẫn còn hiện hữu trên người Hoàng Chấn Dương.

Hắn nhớ lại lúc trước khi quen nhau, mỗi lần hôn , hắn đều cảm thấy vị đắng của đôi môi Ngụy Phương Thành, hắn rất lo lắng cho sức khỏe của Ngụy Phương Thành nên bảo Phương Thành đừng hút thuốc. Mỗi lần như vậy Phương Thành chỉ cười cười rồi hôn hắn một cái nói : “Được, chờ khi nào chúng ta kết hôn , anh sẽ không hút thuốc nữa.”

Lúc ấy hắn còn hồn nhiên , những lời nói đó như hứa hẹn tương lai tươi đẹp của hắn và Ngụy Phương Thành làm cho hắn đỡ bưng mắt. Nhưng đằng sau cái lời nói ngọt ngào ấy lại chỉ là sự châm chọc mà thôi, bởi vì hắn vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội kết hôn cùng Phương Thành.

Hắn từng nghĩ những tình cảm ấy chỉ còn là quá khứ , hắn sẽ chẳng bao giờ có lại cái cảm xúc hồi hộp , xúc động đó nữa. Nhưng vừa này , Ngụy Phương Thành chỉ mới chạm nhẹ vào hắn thôi cũng làm cho hắn kích động .

Hoàng Chấn Dương hiểu rõ Ngụy Phương Thành và hắn vốn là hai thái cực trái ngược nhau hoàn toàn.

Ngụy Phương Thành là con nhà giàu có, chỉ cần búng tay một cái là muốn gì được đó, sống sung sướng vô ưu, bước chân ra đường là có limousine đợi sẵn, vung tiền như rác cũng không cau mày.

Còn Hoàng Chấn Dương chỉ là con nhà bình dân, sống cuộc sống của một sinh viên nghèo, không có gì nổi bật.

Tuy vậy lúc ấy, Ngụy Phương Thành đối với hắn rất tốt , không xem thường hắn, lại luôn lặng lẽ ở bên cạnh chia sẻ niềm vui nỗi buồn với hắn.

Bọn họ từ đầu chí cuối chỉ có quan hệ 3 lần. Tất cả đều là do ý muốn mãnh liệt của Ngụy Phương Thành. Lần đầu tiên làm cho hắn cả ngày không thể đi lại nổi. Lần thứ hai là ở trên giường , Ngụy Phương Thành âu yếm, dịu dàng với hắn làm cho hắn cảm thấy được yêu thương.

Nhưng nói gì thì nói, làm việc đó là vô cùng đau . Nhưng nhờ có kỹ xảo cực kì điêu luyện của Ngụy Phương Thành làm cho hắn dần cảm thấy tốt hơn . Mọi chuyện cứ tốt đẹp như vậy cho đến hôm sinh nhật Ngụy Phương Thành

Chân không trụ nổi, Hoàng Chấn Dương khụy xuống : “Không được, không được , chuyện đó chỉ là quá khứ thôi. Qua rồi , qua rồi Hắn không thể biết được Hoàng Chấn Dương chính là ta”

Hít mạnh không khí lạnh băng để làm hắn bình tĩnh hơn. Hắn đứng dậy , vẫy taxi trở về nhà. Ngọn đèn phòng hắn cứ liên tục chớp tắt giống như tâm trạng hắn lúc này vô cùng hỗn loạn.

Lại một đêm hắn không ngủ được.

“A Dương ah, đêm qua cậu ngủ có ngon không? Còn tôi , đêm qua nhờ phúc cậu mà ngủ cũng không ngủ được. Tôi cho dù có mấy cái mạng cũng sẽ bị cậu dọa cho chết hết.”

Quản lí bây giờ đến sáng cũng cảm thấy lười. Gọi Hoàng Chấn Dương vào định bụng mắng hắn nhưng cũng không còn sức nào đành nói vài lời giận lẫy.

Thấy Hoàng Chấn Dương không nói gì, ngài chỉ phất tay ý bảo hắn ra ngoài.

Nhờ Hoàng Chấn Dương hoàn thành tốt dự án của Ngụy Phương Thành mà bây giờ công ty cũng có không ít khách hàng. Biết tiếng hắn nên nhiều khách hàng đều chỉ định hắn làm thiết kế.

“Tốt nhất là lần sau không nên gọi cậu ấy đi tiếp khách.”

Quản lí lắc đầu, đây là chân lý quý báu mà ngài mất cả đêm mới đúc kết ra được. Không phải ai cũng rộng lượng như Ngụy Phương Thành có thể dễ dàng tha thứ cho Hoàng Chấn Dương.

Nhớ lại đêm qua, ai cũng tức giận muốn chết, chỉ riêng Ngụy Phương Thành cực kỳ bình tĩnh , lát sau ra về còn dặn dò mọi người phải vui chơi hết mình.

Hết giờ làm, Hoàng Chấn Dương ra về. Khi đang đi bộ ra bến xe buýt chợt có một chiếc xe hơi sang trọng hướng hắn bóp cò. Hoàng Chấn Dương cho rằng chắc không phải nhắm vào mình nên vẫn tiếp tục đi.

Cửa kính xe hạ xuống, Ngụy Phương Thành hướng hắn gọi : “Hoàng Chấn Dương tiên sinh.”

Hoàng Chấn Dương quay đầu, thấy Ngụy Phương Thành, không nói gì tiếp tục đi giống như không hề nghe tiếng gọi.

Ngụy Phương Thành gọi mãi không được đành xuống xe đuổi theo hắn : “Hoàng tiên sinh.”

Không thể làm bộ không nghe mãi, Hoàng Chấn Dương đành dừng bước , quay lại hỏi : “Ngụy tổng giám, có chuyện gì vậy? Đề án đã hoàn thành, tôi nghĩ đâu còn gì để gặp mặt.”

Ngụy Phương Thành cười nói : “Là ... hôm qua tôi uống quá chén đã làm chuyện thất lễ nên hôm nay muốn gặp cậu để chuộc tội.”

“Không cần. Chuyện tối qua tôi quên rồi.” – Nói rồi tiếp tục đi.

Ngụy Phương Thành không nghĩ Hoàng Chấn Dương lại trả lời như vậy. Đêm qua rõ ràng là rất giận sao hôm nay có thể quên nhanh vậy.

“Tôi thực sự cảm thấy có lỗi mà.”

“Tôi nói tôi quên rồi. Hôm nay tôi có việc bận, muốn về sớm. Nếu không có chuyện gì xin mời ngài về cho.” – Nói rồi đi thẳng.

“Chúng ta kết bạn đi.”

Hoàng Chấn Dương lạnh nhạt quay nhìn hắn : “Nếu ngài thấy quá rảnh rồi sinh buồn chán thì có thể đến mấy khách sạn như tối qua để giải sầu.”

Ngụy Phương Thành trước giờ làm việc luôn tự tin là giỏi khống chế cảm xúc , ít khi nào nổi giận. Nhưng nghe Hoàng Chấn Dương nói tự nhiên cảm thấy phát hỏa. Hắn nhớ là trước giờ không làm cái gì quá đáng vì lẽ gì mà Hoàng Chấn Dương lại có thái độ đó với hắn chứ.

“Thái độ của cậu vậy là sao. Tôi chỉ muốn kết giao với cậu chứ không có ý gì khác. Còn cậu làm như gặp tôi là gặp phải quỷ , thái độ như thế ... Rốt cuộc thì tôi đã làm gì đắc tội với cậu mà đối với tôi như vậy chứ hả?”

Hoàng Chấn Dương hơi biến sắc : “Bất luận là ai tôi đều nói như vậy. Nếu thấy không thích thì cũng đành chịu, vốn tính tôi là thế không đổi được.”

“Được . Vậy do tôi ngu ngốc, tự làm tự chịu.” – Ngụy Phương Thành tức giận quay đầu bỏ đi. Mở cửa xe nhìn thấy bó hoa trong xe. Nhớ lúc nãy đi ngang cửa hàng bán hoa, bỗng nhiên thấy hoa này rất thích hợp với Hoàng Chấn Dương bèn mua đến dâng tặng cho hắn.

“Ta điên rồi. Tại sao lại mua hoa tặng cho cái tên ngốc đó chứ.”

Hắn đem bó hoa ném ra sau xe để tránh nhìn thấy thêm bức tức. Hắn tự thề với lòng từ nay về sau sẽ không bao giờ thèm để ý đến Hoàng Chấn Dương nữa.

Xe chạy một vòng , Ngụy Phương Thành đã phá bỏ lời thề mới vừa lập ra cách đây ít phút , quay xe đến nhà Hoàng Chấn Dương.

Gió mùa đông thổi từng cơn lạnh đến thấu xương, ở cái ngôi nhà ma này càng làm người ta lạnh hơn nữa.

Ngụy Phương Thành nắm lấy cánh tay Hoàng Chấn Dương nói : “Chúng ta kết giao bằng hữu đi. Tôi thực tình muốn làm bạn với cậu mà.”

“Rốt cuộc thì anh muốn cái gì?” – Hoàng Chấn Dương bỏ tay hắn ra. Đi một vòng rồi quay lại nói muốn kết bạn là sao? Hắn không bao giờ muốn kết bạn với Ngụy Phương Thành.

Ngụy Phương Thành hơi nhúng mình , ra lời khẩn cầu. Hắn cũng không hiểu bản thân đang làm cái gì, hắn chỉ biết nhất định phải cùng Hoàng Chấn Dương kết giao , hơn nữa phải càng lúc càng thân thiết hơn

“Tôi không có ác ý gì hết. Chỉ là ... chỉ là tôi rất ngưỡng mộ tài năng và cá tính chính trực của cậu nên muốn kết bạn mà thôi.”

Hoàng Chấn Dương cười lạnh : “Được. Nếu anh có thể ở trong ngôi nhà ma này một đêm thì tôi đồng ý kết bạn với anh.”

Người bình thường nghe thấy điều kiện này thì đã sớm bỏ trốn mất. Nhớ lần trước, từ sau khi đến nhà Hoàng Chấn Dương , hắn phát hiện trên người và trong phòng quản lý xuất hiện rất nhiều bùa hộ mệnh, và mỗi lần nói chuyện với hắn quản lý đều giữ khoảng cách một chút.

“Được , tôi đồng ý”

Ngụy Phương Thành không suy nghĩ lập tức đồng ý. Hoàng Chấn Dương không ngờ Ngụy Phương Thành lại có thể dễ dàng đồng ý loại điều kiện này như vậy.

Ngụy Phương Thành đi theo Hoàng Chấn Dương vào phòng trong, ánh đèn chớp tắt, vật dụng tự nhiên di động hắn làm như không thấy vấn bước đều. Ngụy Phương Thành mượn phòng tắm để tắm rửa , xong ra sô pha ngồi im lặng giống như học sinh tiểu học lần đầu vào lớp.

Đến giờ đi ngủ, do chỉ có một cái giường lại là giường đôi nên Hoàng Chấn Dương đành để cho Ngụy Phương Thành cùng nằm ngủ. Hoàng Chấn Dương cố gắng nằm thật sát mép giường bên kia đồng thời quay lưng về phía Ngụy Phương Thành.

Ngụy Phương Thành nhìn tấm lưng của Hoàng Chấn Dương lại nghe thoang thoang mùi hương trên người hắn làm cho trong đầu Ngụy Phương Thành tràn ngập tà niệm. Bất chợt một vật gì đó rơi xuống đất gây ra tiếng vang lớn làm hắn bừng tỉnh. Giật mình, hơi thở gấp gáp , tim đập mạnh , Ngụy Phương Thành đành lê bước đến phòng tắm tự thanh tỉnh đầu óc.

Đến gần hai giờ đêm, Ngụy Phương Thành mới dần đi vào giấc ngủ.

Trong mơ hắn thấy mình xâm phạm người con trai bên cạnh, hơn nữa lại cảm thấy điều đó hết sức lòi cuồn.

“Ân a a Phương Thành, Phương Thành.”

Hoàng Chấn Dương thở gấp, âm thanh phát ra làm mê người. Vạt áo trước của Hoàng Chấn Dương hở ra lộ da thịt trắng nõn bên trong làm Ngụy Phương Thành không khống chế nổi, hắn âu yếm xoa nhẹ lên da Hoàng Chấn Dương, dùng lưỡi cảm thụ hương vị thơm ngon của Hoàng Chấn Dương, đồng thời tay nhẹ nhàng luồn ra sau xoa nắn. Thân thể Hoàng Chấn Dương run rẩy càng kích thích Ngụy Phương Thành không ngừng

“Uh ... uh ... tôi ... tôi nữa ...”

Hoàng Chấn Dương nhẹ rên. Ngụy Phương Thành chưa từng nghe qua âm điệu nào mê người đến vậy. Hoàng Chấn Dương đổi tư thế, tiến hành xoa nắn phần dục vọng của Ngụy Phương Thành, sau đó nhét phần đó vào miệng.

“Ngô ừ.”

Ngụy Phương Thành cắn răng, hành động của Hoàng Chấn Dương làm hắn sáng khoái đến cực điểm. Cúi xuống nhìn người con trai đang ở phía dưới hạ bộ mình, con người ẩm ướt như sắp trào nước mắt. Hình ảnh kiều mị ấy làm xúc động lòng người, khiến hắn không chịu được xuất ra bên trong miệng Hoàng Chấn Dương. Mặt khác, ngón tay Ngụy Phương Thành nhẹ nhàng lần mò đến mật động của người kia, không ngừng xuyên thấu đùa nghịch.

Mặc dù đã lâu không cùng người con trai nào quan hệ, nhưng ngón tay của Ngụy Phương Thành vẫn rất thuần thục từ từ tiến vào nơi mẫn cảm của Hoàng Chấn Dương khiêu khích.

Mật động của Hoàng Chấn Dương bị ngón tay của Ngụy Phương Thành khiêu khích không ngừng co rút, mỗi lần tiến lui đều co rút làm hắn không chịu nổi mà rên lên. Rốt cuộc, Ngụy Phương Thành không kiên nhẫn được, lật Hoàng Chấn Dương lại, mạnh bạo tách hai chân hắn ra rồi xâm nhập vào bên trong. Ngụy Phương Thành tiến thẳng vào sâu bên trong, rút ra, rồi vào rồi ra, lập đi lập lại không ngừng. Mật động ẩm áp của Hoàng Chấn Dương làm hắn không chịu nổi, rên lên :

“Ah ... ah Không được nữa rồi ...”

Giống như sắp lên đến đỉnh điểm, Hoàng Chấn Dương vặn vẹo thân thể, phát ra tiếng rên càng lớn. Mỗi lần Ngụy Phương Thành tiến vào như muốn xé đôi thân thể Hoàng Chấn Dương, âm thanh da thịt chạm nhau vang lên đầy *** mị .

“A, a ——”

Ngụy Phương Thành rên lớn, hắn sắp đến đỉnh điểm, vội vàng rút ra nhưng không kịp, yêu dịch bắn đầy bên trong mật động của Hoàng Chấn Dương. Còn yêu dịch của Hoàng Chấn Dương lại bắn đầy trên bụng Ngụy Phương Thành.

Ngụy Phương Thành còn đang mơ màng thì một điểm sáng chiếu thẳng vào mắt, hắn cảm thấy khó chịu mở mắt, ra là ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu vào đúng ngay trên mặt hắn làm hắn tỉnh dậy

Hắn vươn người, chợt phát hiện nửa người bên dưới ẩm ướt, sờ vào bên trong, chất lỏng *** mị dính vào tay hắn. Nhưng theo tình hình mà thấy chính là hắn cương quá không chịu nổi mà bắn ra.

“Kì lạ, tại sao có thể như vậy?” – Tuy là giống bệnh mộng tinh, nhưng mà lượng này cũng là quá lớn.

Lúc này Hoàng Chấn Dương cũng dần mở mắt, ánh nắng ban mai chiếu trên mặt làm mặt hắn ửng hồng khiến cho người khác mê đắm. Ngụy Phương Thành ngậy ngốc nhìn một lúc lâu, chợt ánh mắt người kia cũng chăm chú nhìn mình mới giật mình quay mặt đi

Ngụy Phương Thành quay mặt tránh ánh mắt kia, tâm trạng rối loạn. Cảm giác này là sao? Lại còn giấc mơ đó? Cảm giác khi xâm nhập vào người hắc thật say mê. Mới hồi tưởng đến đó, hạ bộ lại có điểm lạ ...

Hoàng Chấn Dương thấp giọng nói: “Chỉ có một phòng tắm, anh đi rửa mặt thay đồ trước đi.”

Ngụy Phương Thành cố hết sức ra vẻ bình thường đứng dậy bước đến phòng tắm, quay nhìn Hoàng Chấn Dương. Chẳng lẽ hắc thật muốn làm chuyện đó với tên này sau. Không đúng, không thể có chuyện đó được.

“Từ hôm nay, chúng ta trở thành bạn đó nha.”

Ngụy Phương Thành đã hoàn thành yêu cầu của Hoàng Chấn Dương ngủ một đêm ở ngôi nhà ma này, do đó Hoàng Chấn Dương không có lí do gì để từ chối: “Nếu ngài muốn thì cứ vậy đi.”

Tuy rằng Hoàng Chấn Dương trả lời lãnh đạm bất cần, nhưng miễn là không mở miệng từ chối cũng đủ làm Ngụy Phương Thành cảm thấy hài lòng, trên gương mặt anh tuần quyền rũ bao nhiêu cô gái nở nụ cười vui sướng.

Hoàng Chấn Dương chán ghét quay mặt đi chỗ khác.

“Chúng ta cùng đi ăn sáng đi” – Hắc hưng phấn đề nghị, nếu đã là bạn bè thì dĩ nhiên phải cùng ăn sáng chứ.

“Tôi muốn lên công ty. Nếu muốn thì ngài ăn một mình đi.”

Ngụy Phương Thành nhanh giữ chặt tay Hoàng Chấn Dương: “Tôi sẽ nói với quản lí, cậu có thể đi làm trễ một chút cũng được.”

Hoàng Chấn Dương khó chịu giật mạnh tay ra: “Tôi không phải giám đốc quyền quý như ngài, muốn đi làm thì đi, muốn nghỉ thì nghỉ.”

Vừa rồi chạm vào Hoàng Chấn Dương, Ngụy Phương Thành cảm thấy rõ ràng trong mắt Hoàng Chấn Dương ánh lên tia nhìn cực kì chán ghét. Bị cự tuyệt làm cho Ngụy Phương Thành tự ái, bực mình đứng lên: “Cho nên tôi mới muốn gọi điện thoại cho quản lí để cậu đi muộn một chút. Quản lí chắc chắn sẽ không để ý chuyện này.”

Hoàng Chấn Dương khinh bỉ liếc nhìn hắc: “Đúng vậy, chỉ cần ngài ra lệnh, ai dám không theo.”

Giọng điệu châm chọc của Hoàng Chấn Dương khiến Ngụy Phương Thành giận run người. Hắc chỉ là có ý tốt muốn ăn sáng cùng Hoàng Chấn Dương. Nếu không thích thì cũng không cần nói khó nghe vậy.

“Cậu có biết là có bao nhiêu người xếp hàng muốn được ăn sáng với tôi không?” – Ngụy Phương Thành giận dữ nói.

Hoàng Chấn Dương mặt không thay đổi, chỉ có thần sắc càng trở nên âm trầm: “Đúng vậy, người cao quý như ngài ai mà không muốn. Có điều một người hèn mọn như tôi đây thật sự là không xứng được ăn sáng với ngài.”

Nghe Hoàng Chấn Dương một lần lại một lần châm chọc, Ngụy Phương Thành tức đến không nói ra lời. Từ khi sinh ra đến giờ, hắc chưa bao giờ bị nhục nhã cũng chưa bao giờ bị ai nhục mạ như vậy. Bản thân đã nhúng nhện, ăn nói lễ độ như vậy, còn Hoàng Chấn Dương thì cứ từng bước một lần tới không xem hắc ra gì. Chính mình tội gì phải lãng phí thời gian với hắc như vậy.

Hoàng Chấn Dương mở cửa, hướng Ngụy Phương Thành nói: “Mời ngài về cho, tôi phải đóng cửa.” – ngụ ý là muốn tiễn khách đi làm.

Ngôi nhà ma quỷ quái này so với phòng tắm nhà Ngụy Phương Thành còn nhỏ hơn, làm như hắc thích ở đây lắm vậy. Ngụy Phương Thành tức giận ra cửa. Hắc cảm hận tự hỏi chính mình, Hoàng Chấn Dương là cái gì mà hắc cứ một lần lại hai lần đến gặp rồi tự rước lấy nhục. Tên đó cũng đâu phải là tuyệt thế đại mỹ nhân sao bản thân cứ như con chó ba chân bốn cẳng chạy đến bên chân hắc. Đúng là đáng hận mà.

Ngụy Phương Thành tự rửa chính mình, hắc chịu vậy là đủ rồi, từ bây giờ nhất định sẽ không thèm để ý đến tên khốn kiếp đó nữa.

END bốn

5. Chương 5

Kể từ lần đó, Ngụy Phương Thành quyết tâm không để ý đến Hoàng Chấn Dương nữa. Đối với công việc đều là do Lí Ái Phân và Lâm Y Lệ phụ trách, không cần phải gặp mặt tên xấu xí khốn kiếp đó nữa. Nhớ lại lần đó tự nhiên đòi kết bạn với hắn, đồng ý ngủ qua đêm trong căn nhà ma đó, rồi chịu sỉ nhục vô ích đúng là ngu ngốc mà. Bây giờ có phải tốt hơn không.

Đặc biệt Lí Ái Phân tìm mọi cách để quyến rũ hắn, đối hắn cực kì tốt. Cho nên đã vài lần hắn hẹn hò cùng Lí Ái Phân. Mà không đơn giản là hẹn hò, cũng đã lên giường được mấy lần.

Tuy nhiên Ngụy Phương Thành vẫn tiếp tục giữ quan hệ với Ny Ny.

Sau vài lần hẹn hò, Lí Ái Phân tự cho mình là bạn gái của hắn, thậm chí còn tra hỏi hành tung mọi chuyện cá nhân của hắn.

Có lần còn quá đáng, tự động hẹn Ny Ny ra để thị uy. Cô ta nghĩ mình là cái gì chứ. Ngụy Phương Thành chẳng qua chỉ là muốn chơi qua đường mà thôi. Ấy mà cô ả lại mộng cao, còn đòi hỏi cái này cái kia.

Ngụy Phương Thành quyết định chấm dứt với Lí Ái Phân. Cô nàng vừa khóc lóc vừa nói là đã lỡ mang thai với hắn. Điều này càng làm Ngụy Phương Thành tức giận, bởi mỗi lần quan hệ hắn đều rất chú ý, căn bản là không thể nào có chuyện đó được, nếu có đi nữa thì đứa trẻ cũng không phải là con của hắn.

Vài ngày sau, Hoàng Chấn Dương tự mình đến công ty gặp Ngụy Phương Thành.

Ngụy Phương Thành vốn đã không muốn gặp mặt Hoàng Chấn Dương nhưng vẫn lịch sự cho hắn vào.

Hoàng Chấn Dương bước vào phòng làm việc của Ngụy Phương Thành, bình tĩnh nói : “Ngụy tiên sinh, hy vọng ngài chịu trách nhiệm với Lí Ái Phân.”

Ngụy Phương Thành sớm đã vì Lí Ái Phân làm cho bực tức. Trong suốt thời gian qua, không biết là cô ả đã gây ra bao nhiêu chuyện. Loại con gái như vậy đáng lí ngay từ đầu không nên dính vào.

Tuy nhiên thật không ngờ, chỉ vì chuyện này có thể bắt tên xấu xí kiêu ngạo không ai bằng Hoàng Chấn Dương cúi đầu van xin hắn. Ngẫm kĩ dù gì Lí Ái Phân cũng rất xinh đẹp, có lẽ Hoàng Chấn Dương đã thâm yêu cô ả từ lâu mà không dám nói ... Ngụy Phương Thành không khỏi cảm thấy khoái cảm. Cuối cùng cũng có cơ hội trả thù.

“Tại sao phải chịu trách nhiệm? Là chính cô ta chủ động tiếp cận. Chưa bao giờ tôi cho rằng cô ta là bạn gái cả. Huống hồ cả hai đều tình nguyện, nam nữ yêu đương, hoan ái là chuyện bình thường. Cô ta dĩ nhiên phải hiểu.” – Ngụy Phương Thành kết luận ngắn gọn thể hiện ý tứ của mình.

“Cô ấy khóc nói rằng đã mang thai.”

“Đó không thể là con của tôi. Tôi từ trước đến giờ khi quan hệ đều có chuẩn bị kĩ.”

“Nhưng cũng có thể có sơ suất chứ.”

Ngụy Phương Thành đối với mỗi nhục lần trước vẫn ghi hận trong lòng. Lần này là tự Hoàng Chấn Dương cầu hắn, đừng trách hắn vô tình. Ngụy Phương Thành cười lạnh nói : “Thật không ngờ Hoàng tiên sinh lại có lòng với Lí Ái Phân như vậy.”

“Tôi không có ý gì. Chỉ là tôi hy vọng ngài nên có trách nhiệm với việc đã làm.”

Ngụy Phương Thành hoàn toàn không tin lời Hoàng Chấn Dương, nếu không phải có ý với Lí Ái Phân thì việc gì phải chịu thiệt vì cô ta.

“Muốn tôi chịu trách nhiệm cũng không phải là không được.”

Ngụy Phương Thành nhớ đến giấc mơ hôm ngủ ở ngôi nhà ma, chợt nảy ra ý tưởng trả thù Hoàng Chấn Dương. Đây chắc chắn là cách vụ nhục hấn tốt nhất mà : “Vậy đi, tối nay lúc 7 giờ tại khách sạn XX , chúng ta sẽ cùng bàn chuyện.”

Hoàng Chấn Dương mặt không chút thay đổi nói : “Được. Hy vọng ngài có thể cho tôi câu trả lời thuyết phục.”

Khỏe miệng Ngụy Phương Thành cong lên , trưng ra bộ mặt gian tà : “Tôi nói trước. Tôi rất không kiên nhẫn, chỉ cần cậu đến trễ một phút , àh không một giây thôi sẽ không cần bàn chuyện. Hơn nữa , tốt nhất là cậu nên đến trước 30 phút . Tôi thích nhất là cảm giác được người khác chờ.”

“Được. Tôi sẽ đến trước 30 phút.”

“Cậu không cần ở dưới đại sảnh chờ. Cứ lên phòng trước , tắm rửa sạch sẽ rồi ngồi đợi.”

Ngụy Phương Thành bày tỏ rõ ràng ý định của mình. Thực sự trong thâm tâm, hấn cũng không muốn cùng con trai làm mấy chuyện đó, nhưng mà Hoàng Chấn Dương đắc tội hấn quá nhiều lần , nên hấn chỉ muốn dọa cho Hoàng Chấn Dương sợ để trả mối thù của mình. Chữ với “nhan sắc” xấu xí của Hoàng Chấn Dương thì có cho hấn cũng không nuốt trôi nổi.

Hoàng Chấn Dương không nói gì, lập tức quay đi. Ngụy Phương Thành đắc ý cười to. Hấn không ngờ cảm giác làm người khác khuất phục lại tuyệt đến như vậy.

Đúng giờ, Ngụy Phương Thành đến khách sạn. Hoàng Chấn Dương lúc này đang ngồi ngay ngắn trong phòng. Ngụy Phương Thành đến gần, ngửi ngửi người Hoàng Chấn Dương. Quả thật có mùi xà phòng, đúng là đã tắm . Bất quá lần đầu tiên Ngụy Phương Thành thấy một người sau khi tắm rửa xong lại mặc lại bộ quần áo đi làm lúc nãy mà không mặc đồ ngủ của khách sạn.

“Cậu thật lạ nha. Bình thường tắm rửa xong thì nên mặc đồ ngủ của khách sạn chứ.”

“Chúng ta chỉ nói chuyện chút rồi đi mà.”

Hoàng Chấn Dương lạnh lùng đáp , trong giọng không hề có chút lo sợ.

Đúng thật là Ngụy Phương Thành không có ý định ra tay với Hoàng Chấn Dương. Nội nhìn cái mặt xấu xí đó là đã không chịu nổi rồi làm sao dám nghĩ đến Nhưng mà hấn tức chính là Hoàng Chấn Dương quá bình tĩnh cứ như là dám chắc chắn hấn không dám làm gì mình.

“Có lẽ chúng ta nên lên giường vận động một chút , sau đó tôi mới có hứng thú nói chuyện.”

Hoàng Chấn Dương vẫn lạnh lùng không thèm liếc nhìn Ngụy Phương Thành, đứng dậy cởi cà vạt , nút áo ... Không bao lâu đều cởi ra hết. Ngụy Phương Thành không ngờ Hoàng Chấn Dương không hề nhăn nhó , cũng không chống cự , làm hấn một chút hứng thú ban đầu cũng tiêu tan.

“Quên đi. Thật chẳng thú vị chút nào. Ai mà thèm làm với cái tên xấu xí như cậu chứ. Mặc quần áo vào đi.”

Hoàng Chấn Dương không trả lời, chỉ lẳng lặng mặc quần áo vào. Ngụy Phương Thành chăm chú nhìn hấn. Cái thân thể này và bộ mặt xấu xí đó hoàn toàn tương phản. Toàn thân Hoàng Chấn Dương trắng nõn, dáng người chuẩn, rất xinh đẹp. Ngụy Phương Thành chợt cảm thấy nước bọt trào qua khỏe miệng, nhin không được đành nuốt ực một cái.

Hoàng Chấn Dương đang chuẩn bị mặc quần vào thì Ngụy Phương Thành tiến đến gần , đưa tay vuốt ve làn da của Hoàng Chấn Dương. Cơ thể này thật làm người khác say mê, Ngụy Phương Thành càng lúc càng cảm thấy phấn khích , hô hấp nhanh hơn : “Dáng đẹp lắm, nhưng mà ... chắc đến giờ vẫn là trai tân nhỉ.”

Ngụy Phương Thành cố ý muốn chọc Hoàng Chấn Dương, nhưng không ngờ câu trả lời của Hoàng Chấn Dương làm hấn đứng hình.

Hoàng Chấn Dương lạnh băng : “Ba lần.”

“cái gì?” – Ngự Phương Thành nhất thời không hiểu được câu trả lời của Hoàng Chấn Dương.

Một lúc sau mới hiểu được Hoàng Chấn Dương ý nói đã có 3 lần kinh nghiệm.

Ngự Phương Thành cười nhạo : “Thật không dám tưởng tượng ai lại có can đảm làm chuyện này với tên không ai xấu bằng như cậu chứ?”

Hoàng Chấn Dương không nói nữa. Ngự Phương Thành dùng ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt nhũ tiêm của Hoàng Chấn Dương, cảm giác nhũ tiêm bị hấn vuốt ve dần sưng lên đáng yêu vô cùng. Ngự Phương Thành không chút suy nghĩ cúi đầu hôn một bên nhũ tiêm còn lại. Cảm giác nhũ tiêm nằm trên đầu lưỡi làm hấn tê dại.

“Vậy 3 lần đó cậu có thích không?”

Ngự Phương Thành hỏi cốt là muốn làm xao nhãng đi việc hấn đang làm. Hoàng Chấn Dương không trả lời. Ngự Phương Thành lúc này đã không còn khống chế nổi, một tay vò nhũ tiêm, còn một tay sờ khắp người Hoàng Chấn Dương. Hơi thở ấm nóng phả lên da thịt lạnh lẽo của Hoàng Chấn Dương : “Cởi quần ra.”

Hoàng Chấn Dương làm theo lời Ngự Phương Thành.

Ngự Phương Thành cảm thấy khó hiểu , rõ ràng đối phương là con trai lại xấu xí. Hấn vì lẽ gì lại cảm thấy tên đó quyến rũ , muốn âu yếm cơ thể đó.

Dù sao Hoàng Chấn Dương cũng là đàn ông , lại đang tuổi trẻ sung sức, lâu ngày không gần phụ nữ nên chỉ mới kích thích một chút thì phần dục vọng kia rất nhanh liền ngạnh lên. Tuy sắc mặt Hoàng Chấn Dương vẫn băng lãnh như cũ nhưng Ngự Phương Thành biết, đã là đàn ông, nếu không cảm thấy kích thích thì tuyệt đối sẽ không ngạnh lên.

“Đáng ghét, không biết có thuốc bôi trơn không nữa.”

Ngự Phương Thành nóng nảy lục lọi ngăn tủ cạnh giường. Hạ bộ hấn đã ngạnh cứng đến không khống chế nổi. Ngăn đầu tiên chỉ có BCS, hấn bực mình lục ngăn tiếp theo thì thấy thuốc bôi trơn. Mừng rỡ quay về bên cạnh Hoàng Chấn Dương, bóp ra một lượng lớn thuốc bôi trơn, nhẹ tách chân Hoàng Chấn Dương ra từ từ tiến vào. Cảm giác ấm áp bên trong Hoàng Chấn Dương làm Ngự Phương Thành hết sức sướng khoái, làm cho Ngự Phương Thành thô rống ra tiếng , run cả người, chưa đầy hai phút vì quá sướng khoái mà bắn ra hết. Ngự Phương Thành thở hổn hển, không nghĩ mình lại có thể ra nhanh như vậy.

Hoàng Chấn Dương sắc mặt vẫn như cũ, nhẹ nhàng đứng dậy cầm lấy khăn giấy trên bàn lau sạch giấu vết mà Ngự Phương Thành để lại. Nhưng hình ảnh ấy lại làm cho Ngự Phương Thành lần thứ hai trướng ngạnh lên.

“Tôi chưa nói đã xong mà.”

Ngự Phương Thành kéo Hoàng Chấn Dương lại, đặt hấn nằm sấp, không chần chừ , lập tức xâm phạm vào bên trong Hoàng Chấn Dương, cảm giác thoải mái đến cực điểm. Ngự Phương Thành cúi xuống định hôn lên môi Hoàng Chấn Dương , nhưng lập tức Hoàng Chấn Dương quay đầu đi tránh nụ hôn của hấn. Hành động này cũng không làm cho Ngự Phương Thành cảm thấy giận dữ, bởi nói gì thì bây giờ Hoàng Chấn Dương cũng đang ở dưới thân hấn, mặc cho hấn chà đạp.

Sau khi phát tiết lần thứ hai , Ngự Phương Thành đứng dậy mặc lại quần áo. Hoàng Chấn Dương không nói gì lãnh đạm mặc quần áo vào. Ý nghĩ Hoàng Chấn Dương bị hấn muốn làm gì thì làm khiến cho bao nhiêu cảm giác hờn giận của Ngự Phương Thành đều tan biến. Thậm chí hấn còn cảm thấy hơi đắc thắng.

Đã lâu Ngự Phương Thành không hút thuốc, cảm giác hôm nay làm hấn thật sự muốn hút một điếu.

“Tôi sẽ thương lượng với Lí Ái Phân sau. Tôi nghĩ cô ta chỉ là muốn một ít tiền mà thôi, bởi đứa nhỏ đó không thể nào là của tôi.”

“Được.”

Hoàng Chấn Dương mặc quần áo đi ra ngoài. Ngự Phương Thành cũng theo sau. Thấy Hoàng Chấn Dương dáng vẻ chậm chạp , Ngự Phương Thành không khỏi cảm thấy thương tiếc .

Ngụy Phương Thành cũng đã quan hệ với đàn ông, hẳn biết sau khi làm xong, cơ thể sẽ đau đớn khó có thể xuống giường. Mà ý là lúc ấy hẳn chỉ mới làm có 1 lần, còn hôm nay hẳn không thể khổng chế làm tới 4 lần, khỏi nghĩ cũng biết là Hoàng Chấn Dương đau đến cỡ nào.

“Cậu không sao chứ?”

Ngụy Phương Thành ôn nhu hỏi, đồng thời tay nhẹ nhàng đặt lên lưng Hoàng Chấn Dương. Hoàng Chấn Dương đẩy tay hắn ra. Hành động này làm Ngụy Phương Thành hết sức giận dữ, lập tức rút tay về bực dọc nói :

“Tôi chỉ lo cậu có thể tự đón taxi về không. Chứ tôi thực không muốn đưa một tên con trai như cậu về nhà.”

Hoàng Chấn Dương nhìn hắn, nở nụ cười khinh miệt : “Yên tâm, tôi cũng không hề nghĩ muốn nhờ vả gì ngài.”

Ngụy Phương Thành bị Hoàng Chấn Dương chọc giận, bực tức quay đầu bỏ đi. Hắn không nghĩ là lúc này làm Hoàng Chấn Dương khó chịu, nhưng riêng hắn lại cảm thấy lâu lắm rồi mới có được cảm giác thoải mái như vậy. Ngụy Phương Thành tự hỏi, Hoàng Chấn Dương làm sao có thể so sánh với hắn. Hắn vừa đẹp trai, vừa giàu có, căn bản là không thể để ý đến loại như Hoàng Chấn Dương, lúc này chỉ là hắn muốn trả thù mà thôi. Nếu không phải như vậy, hẳn đời nào mà chịu quan hệ với một tên bộ dạng xấu xí lại ăn nói khó nghe, hoàn toàn không có điểm nào tốt như Hoàng Chấn Dương được.

Ngụy Phương Thành hẹn Lí Ái Phân ra chia tay. Cô ả khóc sụt sùi không chịu chia tay, thậm chí còn đem việc này kể hết cho các tâm phúc của hắn nghe, làm sự việc càng lúc càng loạn. Điều này khiến Ngụy Phương Thành hết sức tức giận, cô ả nghĩ mình không làm gì tức là sợ ả sao? Thấy người ta nhường rồi muốn lần tới ả. Đã vậy đừng trách hắn vô tình.

Ngụy Phương Thành muốn mọi việc êm đẹp, nhưng Lí Ái Phân càng lúc càng làm mọi chuyện thêm rắc rối. Cô ả còn đem chuyện cho các tờ báo lá cải viết lung tung. Điều này là phạm vào điều tối kỵ của Ngụy Phương Thành. Hắn tìm xã hội đen xử lý, việc này sau đó mới kết thúc.

Từ lần đó, mỗi lần ở cùng Ny Ny, hắn thường bị cô đem việc này ra trêu chọc. Tuy rằng Ngụy Phương Thành biết Ny Ny cũng không phải là loại con gái khờ dại, hơn nữa lại không bao giờ làm mấy chuyện ngu ngốc đó, nên hắn mới chịu để Ny Ny bên cạnh.

Đông qua, xuân đến. Công ty Ngụy Phương Thành chuẩn bị tung ra sản phẩm thời trang và đồ trang điểm phục vụ cho mùa xuân này. Lâm Y Lệ vẫn đang giảng giải kế hoạch quảng cáo. Ngụy Phương Thành cảm thấy bản kế hoạch có điểm lạ, hình như không giống trước đây, chẳng có điểm nào đặc sắc, lồi cuồn.

Nghiên cứu một lúc lâu, Ngụy Phương Thành mới phát hiện ra bản thiết kế này không phải do Hoàng Chấn Dương làm, mà là do một người khác phụ trách. Điều này làm cho Ngụy Phương Thành hết sức tức giận. Hắn chỉ một năm vài ngàn vạn cho công ty quảng cáo của Hoàng Chấn Dương, hiển nhiên phải là khách hàng lớn nhất, tối quan trọng. Vậy mà ... Không thể tưởng tượng được, tên Hoàng Chấn Dương đó lại có thể làm cho công ty khác mà không thêm làm cho hắn.

“Bảo Hoàng Chấn Dương đến đây gặp tôi. Nếu hắn không tới, tôi sẽ hủy bỏ hết các hợp đồng quảng cáo với công ty các người.”

Ngụy Phương Thành hét vang trong điện thoại, quản lí vàng vắn dạ dạ, một lần nữa đứng tim. Hoàng Chấn Dương lại chọc giận Ngụy giám tổng, hẳn nghĩ mình là ai chứ, muốn công ty phá sản hay sao.

Quản lí lập tức kêu Hoàng Chấn Dương đến chỗ Ngụy Phương Thành.

Ngụy Phương Thành ném bản thiết kế xuống bàn : “Đây là cái gì. Tôi đã chi cho công ty các người bao nhiêu tiền. Vậy mà các người dám tùy tiện vàng thau lẫn lộn, đem đại một tên vô dụng thực hiện dự án. Các người xem công ty của ta là gì chứ?”

Quản lí trong lòng kêu khổ, Hoàng Chấn Dương là từ chối không chịu làm, thà làm dự án nhỏ chỉ có vài người tham gia chứ nhất định không thêm làm thiết kế cho Ngụy Phương Thành.

“Thực xin lỗi ngài. Là vì dạo gần đây A Dương phải nhận nhiều dự án quá, nên có điểm thất lễ.” – Quản lý vội xin lỗi Ngụy Phương Thành, nói thế nào thì Ngụy Phương Thành cũng là khách hàng quan trọng nhất của công ty, không thể đắc tội được.

“Tôi không cần biết hắn có bao nhiêu dự án. Nhưng mà dự án của công ty tôi phải là quan trọng nhất. Đến ngày mốt, nhất định phải giao cho tôi bản thiết kế mới.”

Ngụy Phương Thành trong lòng thầm rửa Hoàng Chấn Dương. Cái tên Hoàng Chấn Dương mặt thì xấu xí, nói năng khó nghe, lúc nào cũng vô cảm làm người bực mình. Nhưng là ... Ngụy Phương Thành chợt nhớ đến cái hôm ở khách sạn. Nhớ lại nụ cười xinh đẹp của Hoàng Chấn Dương, còn cả khoái cảm khi ở trong thân thể ấm áp đó. Đang hồi tưởng, chợt hạ bộ của Ngụy Phương Thành ngạnh đứng lên. Hắn kinh hãi, hắn không thể nào lại có cảm giác đó với Hoàng Chấn Dương. Nhưng lúc này, toàn thân hắn chợt nóng rực, tim đập dồn đã thể hiện rõ tình cảm trong hắn.

Sau khi quản lí và Hoàng Chấn Dương ra về, Ngụy Phương Thành lập tức chạy đến chỗ Ny Ny. Hắn áp môi lên chiếc môi thơm lừng của cô, vội vã cùng cô hoan ái.

Nhưng mà ... dù đã làm như thế nào đi chăng nữa thì cảm giác nóng rực vẫn cứ cháy mãnh liệt trong lòng, một chút cũng không tiêu trừ.

Ngụy Phương Thành quyết định gọi điện thoại cho Hoàng Chấn Dương, uy hiếp nói: “Tôi quyết định hủy bỏ hết mọi hợp đồng với công ty các người. Hơn nữa sẽ nói cho các công ty khác biết cung cách làm ăn không tôn trọng khách hàng của các người. Cậu đoán xem, nếu như thế công ty cậu sẽ thế nào. Dù quản lí có quỳ xuống cầu xin, cũng không có tác dụng.”

Hoàng Chấn Dương thanh âm lãnh đạm, lạnh lùng nói: “Ngài muốn cái gì?”

Ngụy Phương Thành thở ra, ít nhất Hoàng Chấn Dương cũng còn có chút thông minh, nghe là biết ý đồ của hắn. Ngụy Phương Thành cố gắng đè xuống ngọn lửa trong lòng, đây là thời điểm quyết định, hắn không muốn Hoàng Chấn Dương đọc được tâm của hắn. Bởi có chết Ngụy Phương Thành cũng không muốn thừa nhận là hắn thêm khát thân thể Hoàng Chấn Dương.

“Đây là địa chỉ nhà tôi. Tối nay tám giờ.”

Ngụy Phương Thành đọc địa chỉ nhà cho Hoàng Chấn Dương. Ngôi nhà này là không gian riêng tư để hắn giải tỏa những mệt mỏi trong công việc, trước giờ ngoại trừ Ngụy Phương Thành ra chưa ai được bước vào. Tuy nhiên lần này hắn không muốn cùng Hoàng Chấn Dương tùy tiện qua loa ở khách sạn

Nếu hỏi Ngụy Phương Thành tại sao lại không muốn, hắn cũng không biết trả lời thế nào. Chỉ có thể nói là hắn không thích.

Khi bảo vệ báo có khách đến, Ngụy Phương Thành đích thân ra mở cửa. Hoàng Chấn Dương lãnh đạm bước vào. Giày của hắn ướt đầm đầm lên sàn nhà được làm bằng gỗ vô cùng đắt tiền, ống tay áo nhiều từng giọt từng giọt xuống sàn.

Ngụy Phương Thành tức giận, nhưng mà không có lí do gì để mắng Hoàng Chấn Dương. Bên ngoài đang mưa to, hắn lại đến đúng giờ, vậy là đủ rồi.

“Vào phòng ngủ tắm rửa đi.”

Hoàng Chấn Dương cởi giày ra, không nói gì chỉ lặng lẽ đi theo Ngụy Phương Thành.

Ngụy Phương Thành mở vòi nước, kiểm tra độ nóng của nước hướng Hoàng Chấn Dương ra ý tắm đi. Hoàng Chấn Dương cởi hết quần áo, đứng dưới vòi nước bắt đầu tắm rửa.

Ngụy Phương Thành lúc này đang đứng bên ngoài nhìn thấy rõ ràng thân thể trần truồng của Hoàng Chấn Dương, lửa nóng trong người chưa tan đã cháy mạnh thêm, phần hạ bộ nhanh chóng ngạnh đứng lên, lặng lẽ tiến vào phòng tắm.

Ở trong phòng tắm được một lúc, bọn họ bèn dời địa điểm đến giường. Ngụy Phương Thành nhẹ nhàng, từ từ thưởng thức hương vị da thịt của Hoàng Chấn Dương. Hắn biết mình có thể hưởng thụ mùi vị này bao nhiêu cũng được bởi đơn giản người con trai bên dưới hắn không có cơ hội để phản đối.

Đêm qua đi. Hoàng Chấn Dương giống như tối qua không có chuyện gì, vẫn đi làm bình thường.

Ngụy Phương Thành nằm ở trên giường nhớ lại mùi vị thơm ngon của Hoàng Chấn Dương, nhớ lại từng đường cong trên cơ thể ấy cũng làm hắn khoái cảm. Hoàng Chấn Dương sẽ là một người tình tốt, gọi hắn thì hắn đến, bảo đi sẽ đi, không nói thêm cái gì. Ngoại trừ trên giường thì bên ngoài, hai người vẫn như cũ, không có gì thay đổi, đã thế gần hắn cũng không đem lại rắc rối gì cho Ngụy Phương Thành, càng không cần nói đến tranh thủ tình cảm.

Ngụy Phương Thành bỗng nhiên cảm thấy cực kì vừa ý với Hoàng Chấn Dương. Hắn muốn Hoàng Chấn Dương trở thành tình nhân của hắn. Tuy rằng Hoàng Chấn Dương lạnh lùng ít nói, nhưng như vậy sẽ không cần lo có thêm một Lí Ái Phân thứ hai.

Từ đó về sau, khi nào muốn Ngụy Phương Thành dùng cái cơ hủy hợp đồng để bắt Hoàng Chấn Dương đến nhà. Ngụy Phương Thành đặc biệt căn dặn người làm chưng một vài bông hoa trên bàn bởi hắn phát hiện được Hoàng Chấn Dương tuy lạnh lùng nhưng khi nhìn thấy hoa thần sắc sẽ ôn hòa một chút.

Nhưng mà lần nào cũng vậy, Hoàng Chấn Dương đều không cho Ngụy Phương Thành hôn. Điều này làm hắn hết sức tức giận, sao lại có chuyện chỉ cho thân thể nhưng không cho hôn. Hắn quyết định phải làm cho bằng được chuyện này.

Ngụy Phương Thành nhờ người mua thuốc kích dục, bỏ vào nước trái cây của Hoàng Chấn Dương.

Đêm đó, Hoàng Chấn Dương cực kì quyến rũ. Hắn không còn kìm chế, sẵn khoái rên la làm cho Ngụy Phương Thành cảm thấy hưng phấn cực kì, còn để cho Ngụy Phương Thành hôn vào đôi môi thơm lừng của mình, làm cho hai người trào dâng khoái cảm đến cực đỉnh mới thôi.

Đến sáng, hiệu lực thuốc đã qua, Hoàng Chấn Dương tỉnh dậy hung hăng tát hắn một cái.

Ngụy Phương Thành tức giận, trước giờ hắn chưa bao giờ bị người khác đánh, lần này lại bị tên xấu xí đó tát?

Từ đó về sau, Hoàng Chấn Dương bắt chấp mọi lời uy hiếp của hắn, không bao giờ đến nhà hắn nữa.

Lửa giận của Ngụy Phương Thành bốc cháy ngùn ngụt, hủy bỏ tất cả mọi hợp đồng quảng cáo chuyển sang cho một công ty khác. Nhưng mà quảng cáo này nội dung không bằng Hoàng Chấn Dương, không có điểm nào hấp dẫn, nhưng mà lửa giận không cho phép hắn chịu thua.

Mặt khác, trong hai tháng Ngụy Phương Thành liên tục quan hệ với nhiều cô gái khác vẫn không bù đắp được chỗ trống trong lòng.

Cuối cùng hắn đành bỏ cuộc.

Ngụy Phương Thành yêu cầu người làm trang trí thật nhiều hoa trong khắp nhà, lại đặt thêm thật nhiều nến thơm, hắn biết Hoàng Chấn Dương rất thích cách bố trí này.

Ngụy Phương Thành mời Chu quản lí và Hoàng Chấn Dương đến nhà. Hắn làm áp lực với Chu quản lí bắt buộc phải dẫn theo Hoàng Chấn Dương.

Nhìn thấy khuôn mặt không một chút biểu cảm của Hoàng Chấn Dương, Ngụy Phương Thành phải cố gắng kìm chế, thiếu chút nữa là xông lên kéo Hoàng Chấn Dương vào phòng làm cho đã ghiền.

“Chu quản lí, Hoàng tiên sinh, hoan nghênh đến nhà.” – Ngụy Phương Thành cố giữ bình tĩnh, sợ trong lúc xúc động có thể làm hỏng việc, khiến cho cơ hội một lần nữa vụt mất.

“Vẫn khỏe. Thật ngại quá, hôm nay lại đến quấy rầy Ngụ tổng giám”

Chu quản lí cười làm lành, Ngụ Phương Thành hủy bỏ hết hợp đồng quảng cáo làm công ty tổn thất không ít. Tuy rằng dựa vào thanh danh Hoàng Chấn Dương cũng không đến nỗi đóng cửa nhưng đúng là khổ tận trời xanh.

Lần này Ngụ Phương Thành mời đến nhà, đã là có ý muốn hợp tác lại , do đó ngài bằng mọi cách bắt ép Hoàng Chấn Dương đi cùng. Bởi ngài biết, cả công ty, Ngụ Phương Thành chỉ coi trọng Hoàng Chấn Dương mà thôi.

“Tôi đi WC một chút.”

Quản lí đã uống quá nhiều. Ai bảo cứ thấy ly ngài vừa với là Ngụ Phương Thành lại lập tức rót đầy mời , làm ngài ngượng ngùng đành uống.

Thừa dịp Chu quản lí đi WC, Ngụ Phương Thành đến ngồi cạnh Hoàng Chấn Dương, ôn nhu nói : “Cậu thấy cách bày trí hôm nay thế nào? Có thích không?”

“Cũng đẹp”

Hoàng Chấn Dương lâu lắm mới mở miệng nói được một câu, làm Ngụ Phương Thành vui mừng quá đỗi, ít nhất là hẳn cũng còn nể mặt nói chuyện Khởi đầu vậy là tốt rồi. Ngụ Phương Thành vui sướng , tiến lên bước nữa : “Cậu có muốn đi tham quan phòng ngủ không?”

Hoàng Chấn Dương cứng đờ, Ngụ Phương Thành tim đập nhanh, hôn nhẹ lên lỗ tai Hoàng Chấn Dương : “Chúng ta có thể làm một lần nữa không? Tôi rất nhớ thân thể của cậu.”

“Ngài có thể dừng hành động ghê tởm này không?”

Hoàng Chấn Dương lập tức đứng lên, Ngụ Phương Thành đáng lí phải tức giận nhưng lại lập tức đứng lên, khép nép nói : “Xin lỗi, là tôi không đúng. Tôi thực không biết tác dụng của thuốc. Là do bạn cho, hẳn chỉ nói là thuốc trợ hứng, tôi thực không biết mọi chuyện lại ra vậy.”

Chỉ cần Hoàng Chấn Dương đồng ý trở về , cái gì Ngụ Phương Thành cũng dám nói, cho dù là đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu tên bạn thân đã giúp hắn ...

“Chúng ta trở lại như trước có được không? Cậu cũng biết là công ty cậu giờ rất khó khăn, cậu cũng đâu muốn quản lí cậu khổ hử? Hơn nữa , tôi cũng rất thích các thiết kế của cậu, chúng ta không cần tự làm khó nhau vậy. Được không?”

Ngụ Phương Thành trước giờ chưa từng đối với ai ôn nhu khép nép như vậy. Thấy Hoàng Chấn Dương không trả lời, Ngụ Phương Thành lại tiếp : “Dù sao cậu lúc này cũng có danh tiếng , công ty có bị gì cũng không ảnh hưởng đến cậu. Nhưng mà Chu quản lí thì khác, công ty có chuyện gì, thì một mình ngài ấy gánh. Nếu thêm hợp đồng với công ty tôi thì không phải sẽ tốt hơn sao. Quản lí không phải độc thân như cậu, ngài ấy còn phải lo cho vợ con, cho toàn bộ nhân viên nữa.”

“Ai, thật ngượng quá, đúng là tôi uống quá nhiều rồi.”

Chu quản lí đi ra. Ngài thật không hiểu được Ngụ Phương Thành có ý gì. Tự nhiên biến cả ngôi nhà toàn hoa, lại còn nền thơm nữa chứ. Ngửi lâu thật sự làm ngài cảm thấy choáng váng , hoa mắt. Nhìn vào chằng giồng chiều dài đối tác mà giống như là chiều dài người yêu.

Ngụ Phương Thành thiếu chút nữa là đã hét lớn, rõ ràng là sắp thành công , chỉ cần quản lí ra chậm một phút , nói không chừng Hoàng Chấn Dương đã đồng ý. Hắn làm cái quỷ gì mà đi nhanh như vậy làm hỏng hết đại sự của người khác.

“Chúng tôi phải về .”

Hoàng Chấn Dương lên tiếng. Nãy giờ ngấm khắp phòng, cơ hồ toàn hoa là hoa , đủ loại đủ màu, giống như là Ngụ Phương Thành đem cả shop hoa về nhà vậy.

Ngụ Phương Thành hái một bông hoa xuống, dùng giấy bọc cẩn thận để tránh gai đâm vào tay Hoàng Chấn Dương.

“Nếu cậu thích, cứ cầm về.”

Hoàng Chấn Dương liếc Ngụy Phương Thành nói : “Nhà tôi trước kia có trồng loại hoa này.”

Ngụy Phương Thành tiến quản lí và Hoàng Chấn Dương ra về. Tuy rằng lúc này Chu quản lí làm hỏng đại sự, nhưng mà sự việc cũng tiến được một bước lớn, kể cũng không uổng công.

Hôm sau, hắn đặt một bó hoa lớn cùng loại đến tặng Hoàng Chấn Dương. Liên tục ngày nào cũng vậy không gián đoạn. Đợi khoảng một tháng, Ngụy Phương Thành gọi điện hẹn Hoàng Chấn Dương đến nhà, Hoàng Chấn Dương đồng ý.

END 5

6. Chương 6

Ngụy Phương Thành chăm chú nhìn Hoàng Chấn Dương. Một ngón tay Ngụy Phương Thành đã muốn xuyên thủng mặt động của Hoàng Chấn Dương. Hoàng Chấn Dương lúc này đang cố gắng kìm chế thanh âm của mình, chỉ phát ra tiếng thở dốc thật khẽ. Nhưng Ngụy Phương Thành biết rõ là Hoàng Chấn Dương đang hết sức thoải mái do bên trong của hắn không ngừng co rút lại.

Bên trong Hoàng Chấn Dương đang kẹp chặt ngón tay Ngụy Phương Thành. Ngụy Phương Thành khẽ rút ngón tay ra làm thân thể Hoàng Chấn Dương khẽ run , đôi môi đỏ mọng không ngừng mở ra khép vào làm Ngụy Phương Thành muốn hung hăng cắn xé để thưởng thức hương vị ngọt ngào kia. Nhưng vì lần trước cũng vì chuyện này làm Hoàng Chấn Dương giận cho nên Ngụy Phương Thành không dám làm vậy nữa.

Chỉ nhìn thôi cũng làm hắn ngạnh không chịu được , Ngụy Phương Thành đành tự dùng tay xoa nắn khối dục vọng của mình.

Ngụy Phương Thành cúi đầu thầm nói : “Chấn Dương, cho tôi vào trong cậu được không?”

Cùng lúc Ngụy Phương Thành đem tay xoa nắn phần dục vọng của Hoàng Chấn Dương. Hoàng Chấn Dương không thể kìm chế được, mở miệng thở dốc, hắn biết hắn sắp đạt đến đỉnh , thần trí lúc này như tan rã. Hoàng Chấn Dương nhẹ gật đầu.

Khóe môi Ngụy Phương Thành run nói : “Chấn Dương, cũng làm cho tôi hôn được không?”

Ngón tay Ngụy Phương Thành mò đến nơi mẫn cảm của Hoàng Chấn Dương. Hoàng Chấn Dương rớt cuộc không kìm nổi tiếng rên , phát ra âm thanh sắc khoái.

Ngụy Phương Thành biết rõ Hoàng Chấn Dương vốn không có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này, lần trước hắn cũng nói chỉ mới làm có 3 lần. Do đó Ngụy Phương Thành hiểu chỉ cần kiên nhẫn một chút Hoàng Chấn Dương nhất định sẽ đạt khoái cảm và đáp ứng cho hắn hôn.

“Cho tôi hôn cậu rồi mới đi vào được không, Chấn Dương?”

Ngụy Phương Thành dụ dỗ, lại nhè ngay nơi mẫn cảm nhất của Hoàng Chấn Dương là lỗ tai vừa nói vừa cắn nhẹ vào. Cơ thể Hoàng Chấn Dương run rẩy, không thể ngăn được khoái cảm.

“Cho tôi hôn một cái thôi cũng được.”

Trên người Ngụy Phương Thành chảy đầy mồ hôi, nhưng khối dục vọng của hắn cứ nhất định nấn ná ngoài cửa động của Hoàng Chấn Dương không chịu đi vào. Điều này đối với Hoàng Chấn Dương mà nói chẳng khác gì tra tấn

Ngụy Phương Thành biết rõ với cá tính của Hoàng Chấn Dương thì không được quá cứng , phải nhẹ nhàng mới thành công. Ngụy Phương Thành khàn giọng khẩn cầu nói : “Đi mà, chỉ hôn một cái thôi.”

Ngụy Phương Thành nhẹ nhàng thâm nhập vào mặt động của Hoàng Chấn Dương , toàn thân Hoàng Chấn Dương bị vật lạ xâm nhập khẽ run lên, hơi thở càng lúc càng gấp gáp. Ngụy Phương Thành nhìn thấy đôi

môi mọng đỏ của Hoàng Chấn Dương nhin không được, quyết tâm rút khỏi dục vọng ra. Cơn khoái cảm đang dâng thì chợt biến mất, Hoàng Chấn Dương nắm chặt bờ vai Ngụy Phương Thành ngăn không cho hắn rời khỏi.

“Tôi muốn hôn cậu, rốt cuộc có được không?”

Ngụy Phương Thành lúc này lại đi vào điểm nhạy cảm của Hoàng Chấn Dương rồi lập tức rút ra. Hoàng Chấn Dương dâng trào khoái cảm phát ra âm thanh nhỏ, nhưng cảm giác khoái cảm ngăn ngủ lại bị Ngụy Phương Thành thu về.

Ngụy Phương Thành không nhin nữa, cúi xuống chiếm cứ đôi môi mọng đỏ của Hoàng Chấn Dương, đầu lưỡi liên tục xục xạo từng milimet khoan miệng Hoàng Chấn Dương.

Bên dưới Hoàng Chấn Dương lại lập tức đến cao trào, bộ dạng của hắn khi đến cao trào trông cực kì xinh đẹp. Ngụy Phương Thành nghĩ Hoàng Chấn Dương thực tế là không xấu, có thể nói là đẹp hơn cả Ny Ny, mà đẹp nhất chính là đôi môi cực phẩm, vừa mềm vừa thơm làm Ngụy Phương Thành mới hôn lại muốn hôn lần nữa , mãi không muốn rời.

Hoàng Chấn Dương mặc quần áo vào. Chất liệu quần áo của Hoàng Chấn Dương thật kém, Ngụy Phương Thành cảm thấy nó rất không hợp với Hoàng Chấn Dương nên đã mua rất nhiều quần áo mới cho hắn

“Mai mốt cậu không cần mang quần áo theo chỉ cần dùng đồ ở đây được rồi.”

Hoàng Chấn Dương vô cảm liếc mắt nhìn đồng quần áo Ngụy Phương Thành mua , một chút cảm động cũng không có : “Không cần, chỉ cần ngài làm đúng giao hẹn hợp tác với công ty tôi là tốt rồi.”

Cách nói của Hoàng Chấn Dương làm cho Ngụy Phương Thành cảm thấy không thoải mái, hắn trầm giọng hỏi : “Nếu là kẻ khác đe dọa , cậu cũng sẵn sàng lên giường với hắn sao?”

Hoàng Chấn Dương nở nụ cười , lạnh nhạt nói : “Tôi nghĩ ngoài ngài ra chắc không ai có hứng thú với tôi đâu.”

Nói cho cùng thì có bao nhiêu người lại có hứng thú với một người xấu xí, tính tình cổ quái như Hoàng Chấn Dương? Lời này của hắn làm Ngụy Phương Thành cảm thấy tức khí, nhưng lần này Ngụy Phương Thành tức không bởi vì mình bị xúc phạm mà bởi vì Hoàng Chấn Dương lại quá xem nhẹ bản thân như vậy

“Cậu nói bậy bạ gì vậy. Cậu thật sự xinh đẹp mà.”

Nhìn khẩu khí hùng hổ của Ngụy Phương Thành lại nói ra câu nói khoa trương như vậy làm Hoàng Chấn Dương bất giác nở nụ cười. Ngụy Phương Thành nhìn Hoàng Chấn Dương bất giác nở nụ cười làm hắn say mê , trong người chợt có một luồng nhiệt dâng trào , tuy Ngụy Phương Thành không hiểu đó là gì nhưng nó lại làm cho tim hắn đập rộn rã.

Sau đó toàn bộ quảng cáo đều giao cho công ty Hoàng Chấn Dương làm. Doanh số bán mĩ phẩm lập tức tăng cao.

Còn về phần Hoàng Chấn Dương thì một tháng thường ghé nhà Ngụy Phương Thành 4 lần, chủ yếu là vào ngày thứ bảy. Điều này làm tâm tình Ngụy Phương Thành luôn phấn khởi.

Sáng ngày thứ bảy , có người ấn chuông cửa. Ngụy Phương Thành thầm nghĩ, hắn đã từng giao chìa khóa nhà cho Hoàng Chấn Dương nhưng là Hoàng Chấn Dương nhất quyết không nhận, làm mỗi lần đến đều giống như khách, mà không giống tình nhân hơn.

Ngụy Phương Thành chạy ra mở cửa, mùi hương nước hoa xông thẳng vào mũi, một cô gái thân hình kiều mĩ ôm lấy hắn, nũng nịu nói : “Phương Thành, sao lâu rồi không ghé thăm người ta. Người ta phải hỏi thư kí mới biết được anh ở chỗ này đó.”

Ngụy Phương Thành tức giận, ngày mai nhất định phải sa thải tên thư kí vô dụng kia. Sao lại dám cho cô ả biết địa chỉ chứ.

“Woa, nhà anh lớn quá. Anh sướng ghê, lại ở trong ngôi nhà đẹp như vậy. Ny Ny cũng muốn ở nhà như vậy.”

Ý Ny Ny là muốn được đến sống chung với Ngụy Phương Thành, nhưng Ngụy Phương Thành chẳng thèm để ý đến lời của cô, vốn dĩ là không muốn mở cửa cho cô vào thì làm gì thèm để tâm đến lời của cô.

“Ny Ny, hiện tại anh đang bận, em về trước đi.” – Ngụy Phương Thành lạnh lùng nói.

“Người ta đã lỡ đến rồi, cho người ta tham quan nơi này chút đi.”

“Đây là nhà riêng của anh, anh không muốn để người khác vào. Huống hồ đây cũng không phải là công viên hay bảo tàng cho em tham quan” – Lời nói biểu hiện rõ ràng ý của Ngụy Phương Thành, hẳn nghĩ cô ả chắc cũng thông minh đủ để hiểu được lời của hắn. Nhưng hắn thật không ngờ cô ả thực tế lại quá ngu ngốc.

Ny Ny cắn môi dưới, làm ra vẻ ai oán, cô dựa sát vào người Ngụy Phương Thành dùng ngực cọ cọ lên người hắn : “Chẳng lẽ anh cũng không cho Ny Ny tham quan phòng ngủ một chút sao?”

“Không.”

Mặt Ngụy Phương Thành biểu hiện vẻ không còn kiên nhẫn nữa, chẳng lẽ hắn chưa tỏ ý rõ ràng sao? Nhìn phòng ngủ cái gì chứ, hắn hiện đối với Ny Ny một chút hứng thú cũng không có.

“Nhỏ mọn.”

Càng nghe Ny Ny nói, Ngụy Phương Thành càng cảm thấy phiền, hắn đang tính đuổi cô đi thì cửa thang máy bậc mở. Trong thang máy xuất hiện một người mà bây giờ ngàn vạn lần hắn không muốn xuất hiện nhất : Hoàng Chấn Dương.

Mặt Ngụy Phương Thành biến sắc. Hắn không muốn Hoàng Chấn Dương hiểu lầm.

Lúc này trước khi ra mở cửa cho Ny Ny, Ngụy Phương Thành cứ nghĩ là Hoàng Chấn Dương, cho nên hắn chỉ mặc có mỗi cái quần đùi mà thôi. Còn Ny Ny lúc này thì đang ở trên người hắn, đùi cô đặt trên đùi hắn, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ rằng hai người đang làm chuyện đó ngay tại cửa.

“Buông ra.” – Sợ Hoàng Chấn Dương hiểu lầm, Ngụy Phương Thành dùng sức hất Ny Ny ra, làm cô té ngã trên mặt đất. Hoàng Chấn Dương nhìn thấy từ đầu đến cuối nhưng mặt cũng không có một chút biểu hiện gì.

“Xin lỗi đã làm phiền lúc ngài đang bận, tôi xin phép về trước.”

“Không có. Hôm nay tôi không có bận việc gì hết.”

Ngụy Phương Thành vội vã ngăn bước Hoàng Chấn Dương.

Hoàng Chấn Dương lúc này lại quay sang Ny Ny, cúi người nâng cô dậy, ôn hòa hỏi : “Tiểu thư ngã có bị thương đâu không?”

“Cô ta không bị gì hết.” – Ngụy Phương Thành bực mình trả lời thay Ny Ny. Nếu không phải do cô ả ngu ngốc này thì đâu có hại hắn bị Hoàng Chấn Dương bắt gặp. Đúng là gieo gió gặt bão, cho đáng đời.

“Dù sao thì hôm qua tôi bận tăng ca giờ cũng hơi mệt, nên xin phép về nhà ngủ.” – Hoàng Chấn Dương nói Ngụy Phương Thành không muốn Hoàng Chấn Dương bỏ về, vòng sang đứng chắn trước Hoàng Chấn Dương nói : “Cứ ngủ ở đây được rồi.”

Rồi quay sang Ny Ny, nghiêm giọng nói : “Hôm nay anh có khách, em về trước đi. Hôm nào rảnh anh sẽ ghé chỗ em.”

Ny Ny bị Ngụy Phương Thành hất té, giờ không dám chọc giận hắn, đành quay đầu bỏ đi.

Sau khi Ny Ny bỏ về, Ngụy Phương Thành nhanh chóng kéo Hoàng Chấn Dương vào trong, ngăn không cho hắn về.

“Cậu ăn sáng chưa?”

“Chưa. Tôi đang bị cảm, nên không muốn ăn gì hết.” – Hoàng Chấn Dương giọng lạnh lùng, thản nhiên nói.

“Để tôi xem coi có gì ăn không.”

Ngụy Phương Thành vốn không bao giờ ăn ở nhà, nên trong nhà căn bản là không có gì ăn được hết. Tủ lạnh thì trống trơn chỉ có mấy bình nước uống. Cuối cùng hắn đành pha một ly cà phê đưa cho Hoàng Chấn Dương. Hoàng Chấn Dương uống được vài ngụm liền kêu mệt bèn tìm chỗ ngủ.

Hoàng Chấn Dương nhắm chặt hai mắt nằm ngủ trên sofa. Ngụy Phương Thành ngồi ở đối diện chăm chú nhìn. Sau đó cứ từng chút một hắn nhích lại gần Hoàng Chấn Dương, đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc của Hoàng Chấn Dương. Nhớ lại chuyện lúc nãy, đúng là mọi chuyện kết thúc êm xuôi làm hắn cũng mừng, nhưng chẳng hiểu sao trong lòng hắn cứ cảm thấy khó chịu. Hoàng Chấn Dương lẽ nào không hề quan tâm chuyện của hắn và Ny Ny sao? Chẳng lẽ Hoàng Chấn Dương không hề để ý gì đến hắn sao?

.

.

.

.

“Chấn Dương?”

Cửa sổ mở, từ đây có thể nhìn thấy công viên phía trước. Bãi cỏ xanh rì bị những làn gió nhẹ thổi mà khẽ run. Ngụy Phương Thành thích nhất là ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm bầu trời, ngắm từng đợt mây trắng bay. Không khí này rất giống Hoàng Chấn Dương.

Không khí này cũng thật giống người kia. Nhưng mà người kia giờ đã đi rồi, không còn có dịp nào để gặp lại

“Àn?”

Nhìn không khí này Ngụy Phương Thành chợt muốn đem những tâm tình của mình ra để giải tỏa

“Trước đây tôi cũng đã từng có quan hệ với một người con trai.”

Hoàng Chấn Dương không phản ứng. Ngụy Phương Thành biết rõ tính lãnh đạm của Hoàng Chấn Dương nên chắc sẽ không phản ứng xấu với chuyện này.

“Đó là khi tôi đang học đại học, người ấy là bạn học cùng lớp, cũng họ Hoàng giống cậu, chúng tôi đã quen nhau được 3 tháng, nhưng sau đó lại xảy ra một việc đáng tiếc, đã mất liên lạc đến giờ.”

“Àn.”

Hoàng Chấn Dương vẫn không có phản ứng gì. Ngụy Phương Thành chợt cảm thấy bất an, dù gì thì việc này cũng làm mọi người xôn xao trong thời gian dài, đến tận khi cha hắn ra mặt thì mọi việc mới dần lắng xuống.

“Kì thật lúc ấy không phải là cố ý, chỉ là bởi vì tôi cùng mấy người bạn thách nhau có thể đưa một thùng một sách nhất trường lên giường. Lúc ấy còn trẻ, tự ái cao nên đồng ý thách đó.”

“Tôi biết ngài vốn dĩ vô tâm, không biết bản thân đã làm tổn thương người khác như thế nào.”

Hoàng Chấn Dương vô cảm nhận xét. Sự thật đúng như lời Hoàng Chấn Dương nói nhưng Ngụy Phương Thành không khỏi cảm thấy bức tức, hắn không phải muốn kể chuyện này để Hoàng Chấn Dương xem hắn như một tên vô lại.

Ngụy Phương Thành hiện đang để ý Hoàng Chấn Dương, hắn thực không muốn Hoàng Chấn Dương xem hắn như một tên tiểu nhân không biết phải trái.

“Tôi không có làm tổn thương hắn. Nói ra thì thật hoang đường nhưng thực sự trong lúc quên nhau, tôi cũng đối xử tốt với hắn. Còn hắn cũng thích mà, tôi cho hắn cái gì hắn đều vui vẻ nhận. Vốn tôi đâu để cho hắn bị thua thiệt, quen tôi hắn cũng được lợi nhiều.”

Hoàng Chấn Dương ngồi dậy đem ly cà phê chưa uống hết, vào bếp rửa. Ngự Phương Thành vẫn tiếp tục : “Lúc đó tôi thực sự muốn bảo vệ hần, tôi chưa bao giờ có ý định bạc đãi cậu ta.”

Hoàng Chấn Dương cầm ly cà phê vừa rửa sạch, hung hăng ném mạnh xuống đất. Một tiếng “Rốp” điếc tay vang lên. Ngự Phương Thành sốt ruột đứng lên chạy vào bếp, quên mất lúc này đang nói chuyện gì : “Sao lại bất cẩn thế. Có bị cắt trúng tay không?”

Hoàng Chấn Dương lạnh lùng nói : “Không sao. Tôi mệt rồi , phải về nhà.”

Ngự Phương Thành vốn muốn tìm cách giữ chân Hoàng Chấn Dương nhưng vô ích. Hoàng Chấn Dương chính là loại người muốn tới là tới, muốn đi là đi không thể ngăn cản.

Hoàng Chấn Dương lạnh lùng xoay người rời đi. Ngự Phương Thành ngồi ở sofa, hần bắt đầu tự trách mình vì lẽ gì lại đem chuyện đó kể cho Hoàng Chấn Dương nghe. Dù gì thì việc đó cũng qua lâu lắm rồi, hần cũng chưa bao giờ nghĩ rằng mình làm sai. Chỉ là, mỗi lần nhớ đến ánh mắt sùng bái mỗi khi Hoàng Thành Quang Vinh nhìn hần , làm hần không khỏi chột dạ.

Hiện tại Ngự Phương Thành chỉ muốn làm rõ, hần đối với Hoàng Thành Quang Vinh chỉ là có chút cảm tình, nhưng dù gì thì đó cũng chỉ là một trò chơi hoang đường. Vì đánh đổ nên mới phát sinh ra quan hệ với Hoàng Thành Quang Vinh chứ không có tình cảm gì hết.

Còn đối với việc phát sinh 3 lần quan hệ cũng chỉ là đánh đổ mà thôi bởi Ngự Phương Thành khi ấy đã có bạn gái, nếu muốn phát tiết, hần có thể tùy tiện gọi bất kì cô nào đến chứ không cần đến Hoàng Thành Quang Vinh để tiêu hóa.

Nhưng là ... Ngự Phương Thành bị ánh mắt vừa then thùng lại đầy nét tươi cười kia lôi cuốn. Có đôi khi , Hoàng Thành Quang Vinh có thể nói đủ mọi chuyện từ cổ chí kim , trên trời dưới đất không ngừng, làm cho một tên con nhà giàu như hần lần đầu nghe cảm thấy rất thú vị.

Ngự Phương Thành cũng chưa từng cho Hoàng Thành Quang Vinh cái gì, bởi vì hần cự tuyệt mọi tiền bạc mà Ngự Phương Thành cho, ngày nào cũng đi là thêm vừa nặng nhọc lại chẳng kiếm được bao nhiêu.

Kì thật chỉ cần Hoàng Thành Quang Vinh lên tiếng thì Ngự Phương Thành có thể ngay lập tức rút mấy chục vạn cho hần. Nhưng mà hần chưa bao giờ làm vậy, hần không chịu nhận tiền của Ngự Phương Thành. Hằng ngày vẫn chăm chỉ vừa làm công vừa đi học hết sức khó nhọc làm Ngự Phương Thành cảm thấy thương tiếc.

Ngự Phương Thành chưa kịp hiểu rõ cảm giác của chính mình lại xảy đến một việc bất ngờ . Nhìn thấy ổ bánh kem ngay cửa ra vào , Ngự Phương Thành biết ngay là của Hoàng Thành Quang Vinh mua tặng sinh nhật mình. Hần biết cuộc sống của Hoàng Thành Quang Vinh rất kham khổ, để mua được ổ bánh này hần nhất định đã cắt giảm chi phí sinh hoạt rất nhiều.

Đổi lại, Ngự Phương Thành chỉ có thể cho Hoàng Thành Quang Vinh tình cảm giả dối ác ý, một chút trêu đùa , bỡn cợt. Cuối cùng khiến Hoàng Thành Quang Vinh không thể chịu nổi tin đồn ác nghiệt ở trường đành phải nghỉ học, vĩnh viễn biến mất.

Ngự Phương Thành đối với Hoàng Thành Quang Vinh cũng có chút cảm tình, nhưng rốt cuộc hần có thích Hoàng Thành Quang Vinh thật lòng hay không hần cũng không xác định được. Tuy nhiên cứ mỗi lần khí trời trong xanh ấm áp, hần lại nhớ đến khoảng thời gian vui vẻ bên Hoàng Thành Quang Vinh khi hai người cùng ngồi tắm nắng trong vườn trường. Mỗi lần vậy, nhớ đến ánh mắt then thùng , khóe miệng khẽ cười của Hoàng Thành Quang Vinh , Ngự Phương Thành cảm thấy như mình lạc vào trong đó, quên đi không thời gian xung quanh, chỉ mong giây phút đó kéo dài vô tận. Cái cảm giác này là gì , Ngự Phương Thành không thể giải thích được chỉ là ít nhất hần không muốn làm thương tổn Hoàng Thành Quang Vinh. Nếu lúc trước hần không quá ngây thơ , hoang đường có lẽ kết cục đã khác.

Bằng đi một thời gian không thấy Hoàng Chấn Dương đến, Ngự Phương Thành cứ đợi cứ trông , nhớ nhung Hoàng Chấn Dương. Chợt hần phát hiện : sao mà ngu thế, Hoàng Chấn Dương không đến tìm hần thì hần có thể đến tìm Hoàng Chấn Dương. Có vậy mà cũng không nghĩ ra.

Như vậy thì không nhất thiết là một tuần chỉ gặp một lần, mà bất kì khi nào hần muốn, bất luận là ngày đi làm hay cuối tuần , hần đều có thể gặp Hoàng Chấn Dương.

Nhưng Ngụy Phương Thành cũng không ngờ đến độ đến tận phòng ban để tìm Hoàng Chấn Dương, nên hôm nay đến giờ tan sở, Ngụy Phương Thành lái xe đến công ty Hoàng Chấn Dương.

Mới vừa dừng xe, Ngụy Phương Thành chợt thấy Hoàng Chấn Dương cùng một cô gái dáng cao gầy bước ra khỏi công ty. Hoàng Chấn Dương lúc này vẻ mặt không cứng nhắc vô cảm, chẳng biết cô gái kia nói gì, chỉ thấy Hoàng Chấn Dương khẽ cười. Điều này làm Ngụy Phương Thành phát hỏa.

Hoàng Chấn Dương ở trước mặt Ngụy Phương Thành trước giờ luôn vô cảm, cho dù là lúc ở trên giường cũng hiếm khi nào biểu hiện cảm xúc trên mặt, bộ dáng lúc nào cũng lạnh lùng, không thể tưởng tượng được ở trước mặt cô gái kia Hoàng Chấn Dương lại tỏ ra vui vẻ như vậy.

Cô gái đó Ngụy Phương Thành đương nhiên cũng có quen, đó chính là Lâm Y Lệ người thường đến công ty hần liên hệ. Ngụy Phương Thành chỉ biết cô ta là thuộc cấp của Hoàng Chấn Dương chứ không hề biết hai người họ lại có cảm tình tốt như vậy, có thể vừa cười vừa nói hết sức thân thiết. Hoàng Chấn Dương đối với hần lại ít cười quá.

Chẳng hiểu cảm giác bức bối trong lòng là gì, Ngụy Phương Thành chỉ cảm thấy như khí tắc, sai bước về phía trước. Nếu không phải đã quen che giấu cảm xúc, người ngoài nhìn vô sẽ thấy hần đang vô cùng tức giận.

Ngụy Phương Thành giận giọng chào : “Ah , Lâm tiểu thư, Hoàng tiên sinh, sao trùng hợp vậy.”

Ý cười trên mặt Hoàng Chấn Dương lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ âm trầm lãnh cảm thường ngày. Ngụy Phương Thành giận đến phát run, hần như vậy là có ý gì chứ?

“Ngụy tổng giám, ngài vẫn khỏe chứ.” – Lâm Y Lệ nở nụ cười xã giao hỏi.

Nhớ đến chuyện Lí Ái Phân, mặt dù cô ả cũng không phải là người tốt gì, ả tiếp cận Ngụy Phương Thành chắc chắn là có mục đích, ả một lòng mong muốn được lấy chồng giàu để sống sung sướng. Mà Ngụy Phương Thành thì phong lưu , giàu có, hai người dĩ nhiên là quá hợp nhau.

Lúc Lí Ái Phân và Ngụy Phương Thành thân nhau, Lí Ái Phân thường hay làm khó Lâm Y Lệ, nhưng mà dạo sau này, Lâm Y Lệ nghe nói thường có một bọn xã hội đen đến tìm Lí Ái Phân gây phiền toái. Không cần nghĩ cũng biết do Ngụy Phương Thành phái tới đe dọa ả không đến gây phiền cho hần. Ấu đó cũng là do cô ta tự làm tự chịu, nhưng mà có thể đem Lí Ái Phân xử lí như vậy thì Ngụy Phương Thành cũng là người không dễ chọc vào.

“Hai người đang quen nhau sao?” – Ngụy Phương Thành cố kìm lòng, ngắn gọn hỏi.

Lâm Y Lệ nghe nói liền bật cười, còn Hoàng Chấn Dương mặt không biểu tình, cô phẩy tay nói : “Ai, Ngụy tổng giám, chồng tôi là kĩ sư xây dựng, cũng có quen biết với A Dương, chúng tôi thường mời A Dương đến nhà dùng cơm chung.”

Lửa giận trong lòng Ngụy Phương Thành thoáng chốc tiêu biến không thấy tăm hơi, lập tức nở nụ cười : “Là tôi lầm. Vừa vặn lúc này tôi cũng đang rảnh , hay là cho tôi tham gia với được không?”

“Không cần” – Hoàng Chấn Dương lạnh lùng nói.

Lâm Y Lệ dùng sức giẫm đôi giày cao gót của cô lên chân Hoàng Chấn Dương một cái, trừng mắt liếc hần , người này dù gì cũng là khách hàng quan trọng của công ty, làm sao từ chối được.

“Được thôi . Vậy mời Ngụy Tổng giám đến dùng cơm chung với chúng tôi.”

“Đã tan sở rồi , tôi không muốn gặp mặt hần nữa.”

Hoàng Chấn Dương phiền chán nói. Lập tức bị Lâm Y Lệ bịt miệng, trừng mắt ý bảo nếu còn ả nói lung tung đừng trách cô không khách khí.

Hoàng Chấn Dương tuy lúc này là tổ trưởng của Lâm Y Lệ. Nhưng trước kia vốn chút nhỏ hơn cô, mà Lâm Y Lệ luôn chiều cố giúp đỡ hắn, nên hắn ít khi nào phản bác lời của cô. Đối với Hoàng Chấn Dương, Lâm Y Lệ giống như là chị gái vậy.

Suốt buổi tối, Ngụy Phương Thành vô cùng vui vẻ, liên tục nói cười, hào phóng mời mọi người ăn một bữa cơm sang trọng. Trong lòng Lâm Y Lệ không khỏi cảm khái, một người hào hoa phong nhã lại giàu có như Ngụy Phương Thành đúng là Bạch Mã Hoàng Tử của các cô gái. Chả trách mà Lí Ái Phân nhất quyết không chịu buông tay.

“Rượu này mới uống vào thì thấy cay nồng, nhưng sau khi nuốt xuống thì thật ngọt ngào thơm ngon. Rất giống một người nào đó, trước khi lên giường thì lạnh lùng, nhưng khi lên giường rồi khiến người ta say mê không rời.”

Lâm Y Lệ không hiểu những lời của Ngụy Phương Thành nhưng vẫn phụ họa cười thật to. Hoàng Chấn Dương vẫn trầm tư không biểu hiện gì. Ngụy Phương Thành ngồi bên cạnh, tay hắn nhẹ nhàng xoa hai chân Hoàng Chấn Dương nói tiếp: “uống tiếp đi Lâm tiểu thư.”

“Không được, tử lượng của tôi không tốt lắm.” – Lâm Y Lệ cự tuyệt, rượu mặc dù rất ngon nhưng lại nặng quá. Cô bắt đầu cảm thấy mọi vật trước mắt xoay tròn, nhưng không thể từ chối ý tốt của khách quý nàng đành uống tiếp.

Hoàng Chấn Dương kéo tay Ngụy Phương Thành ra. Ngụy Phương Thành nhìn Lâm Y Lệ đầu hết nghiêng sang trái lại sang phải, chắc chắn là đã say. Ngụy Phương Thành kéo tóc Hoàng Chấn Dương xuống làm cho khuôn mặt hắn phải ngửa lên trên, Ngụy Phương Thành hôn lên đôi môi đang mọng đỏ đó, so với rượu ngon ban nãy thì đôi môi này càng thơm ngon gấp vạn lần.

END 6

7. Chương 7

“Ngài làm gì vậy?” – Hoàng Chấn Dương dùng sức đẩy Ngụy Phương Thành ra.

Ngụy Phương Thành kê sát mặt Hoàng Chấn Dương nói: “Yên tâm, cô ta chắc đã say lắm rồi, cho dù có thấy chắc cũng tưởng là ảo giác thôi.”

Đúng như Ngụy Phương Thành nói, Lâm Y Lệ lúc này đã say, người dựa hẳn vào ghế, cơ hồ như sắp xỉu.

“Như vậy cũng không có nghĩa ngài có thể làm bậy ở đây.”

“Có sao, tôi thích thế.” – Hơi thở Ngụy Phương Thành còn đọng lại hương thơm của rượu ngon lúc nãy, hạ lưu nói.

Hoàng Chấn Dương cười lạnh: “Tôi biết ngài thực sự rất thích trêu đùa với người khác.”

Trước kia, mỗi lần thấy thái độ của Hoàng Chấn Dương như vậy, Ngụy Phương Thành ắt sẽ tức giận đến tím tái mặt mày, nhưng bây giờ nhìn sắc mặt ấy, hắn lại có cảm giác rất yêu thích. Ngụy Phương Thành lúc đầu đã đặt chỗ trong một phòng riêng, dù có làm gì thì cũng không có ai biết. Hắn bèn vươn tay kéo khóa quần Hoàng Chấn Dương xuống, nhẹ nhàng lấy khối dục vụng bên trong ra. Lúc này Hoàng Chấn Dương vẫn lạnh băng, không có biểu hiện gì. Ngụy Phương Thành bèn tiếp tục kéo khóa quần mình xuống, cũng đem khối dục vụng của bản thân kéo ra ngoài.

“Tôi giúp cậu, cậu giúp lại tôi.”

Ngụy Phương Thành ghé sát lỗ tai Hoàng Chấn Dương giọng điệu cợt nhả nói. Một tay của hắn nắm lấy tay Hoàng Chấn Dương kéo đến hạ bộ của mình. Hoàng Chấn Dương không hề cự tuyệt, nhẹ nhàng xoa nắn phần hạ thân của hắn.

“Tốt lắm, Chấn Dương.”

Ngụy Phương Thành cúi đầu hôn lên đôi môi mọng đỏ của Hoàng Chấn Dương. Hoàng Chấn Dương đẩy hẳn ra nói : “Tôi giúp ngài, nhưng ngài không được hôn tôi.”

Ngụy Phương Thành đã biết được mùi vị thơm ngon ngọt ngào của làn môi kia như thế nào, nhưng bình thường Hoàng Chấn Dương rất ít khi nào cho hẳn hôn, trong không khí như vậy, hẳn không nghĩ Hoàng Chấn Dương có thể cự tuyệt hẳn, kìm chế không nổi, hẳn giận dữ nói : “Chỉ cho thân thể không cho tôi hôn?”

“Nụ hôn của tôi chỉ dành cho người tôi yêu.”

Ngụy Phương Thành nghe xong càng thêm bức tức : “Ý cậu là chúng ta không phải người yêu?”

Hoàng Chấn Dương cười lạnh nói : “Chẳng lẽ không đúng? Tôi và mấy cô gái bao của ngài có gì khác nhau? Có khác chắc là việc ngài không cần trả tiền cho tôi.”

“Tôi không có bao dưỡng ai cả” – trước mặt Hoàng Chấn Dương để lấy lòng hẳn, Ngụy Phương Thành có thể nói dối trắng trợn.

Hoàng Chấn Dương châm chọc nói : “Đúng vậy nhỉ. Nếu ngày không có thì cũng giống như ngài không phải họ Ngụy vậy.”

Ngụy Phương Thành giận đến phát run. Hoàng Chấn Dương bộ dạng xấu xí, luận xinh đẹp, hẳn tuyệt đối không phải, còn luận tính nết, hẳn lại là tính tình cổ quái , ác liệt, thường chọc Ngụy Phương Thành tức đến phát điên.

“Cho dù tôi có bao dưỡng ai cũng không đến phiên cậu. Người như cậu sao có thể xứng làm người yêu của tôi, đừng nói đến chuyện hôn nhân.” – Ngụy Phương Thành tức giận rống to.

Hoàng Chấn Dương mỉm cười khinh miệt nói : “Tôi thực may mắn khi không đủ tư cách làm người yêu của ngài, không cần cả đời phải chịu đựng nhìn mặt ngài.”

Ngụy Phương Thành bị Hoàng Chấn Dương chọc đến phát điên. Mạnh bạo đẩy Hoàng Chấn Dương xuống, phần nộ lột sạch đồ trên người Hoàng Chấn Dương.

Ngụy Phương Thành nâng đùi Hoàng Chấn Dương lên, nhanh chóng xâm nhập vào cơ thể ấm áp đó. Hơi thở dồn dập, Ngụy Phương Thành liếc nhìn Hoàng Chấn Dương, thấy trên mặt Hoàng Chấn Dương không có biểu tình gì, tức giận càng lúc càng dâng cao. Hẳn nâng lấy hông Hoàng Chấn Dương liên tục sát nhập một cách mạnh bạo nhưng là Hoàng Chấn Dương vẫn lạnh tanh không biểu cảm.

“Tôi thấy cậu vốn rất thích được đàn ông ngoạn, đừng giả vờ như vậy chứ.”

Hoàng Chấn Dương lạnh nhạt nói : “Tôi trước giờ chưa từng thích việc này.”

“Vậy tại sao đồng ý quan hệ với tôi.”

Hoàng Chấn Dương lãnh đạm trả lời : “Vì trả thù.”

Sau khi nói những lời này, cửa phòng bật mở, tia sáng chớp tắt không ngừng. Ngụy Phương Thành trừng mắt nhìn người trước mặt. Gương mặt xấu xí không có biểu hiện gì, không có một tia vui sướng vì đã hãm hại thành công, cũng không có một chút sợ hãi khi sắp thân bại danh liệt, chỉ một biểu hiện mà lần đầu tiên Ngụy Phương Thành thấy : một gương mặt lạnh băng vô hồn giống như người chết. Giống như trước giờ Hoàng Chấn Dương chỉ là một cái sát biết đi bấy giờ thời gian đã hết, sát đã ngừng hoạt động.

“Cậu hãm hại tôi?”

Hoàng Chấn Dương không có một chút sợ hãi việc phóng viên đang chụp hình hẳn , lặng lẽ mặc quần áo vào, chỉnh trang y phục sau đó quay về phía Ngụy Phương Thành lãnh đạm nói :

“Đúng vậy, là tôi hãm hại ngài.”

Hoàng Chấn Dương thẳng thắn thừa nhận, làm cho Ngụy Phương Thành tức đến phát điên. Cuối cùng Hoàng Chấn Dương nở nụ cười mà trước giờ hẳn chưa từng thấy, ngữ khí nhẹ nhàng từ tốn nói với Ngụy Phương Thành một câu mà vĩnh viễn hẳn không thể nào quên được

“Tôi rất cuộc cũng có thể nói cho ngài biết, ngài làm cho tôi phát ói.”

Nói rồi mặc kệ ánh đèn chớp tắt từ camera của phóng viên, Hoàng Chấn Dương nhẹ bước ra khỏi nhà hàng.

Ngụy Phương Thành kinh ngạc không nói nên lời, sửng sò ngây ngốc cả buổi, hẳn không nhớ thật ra mình đã làm gì mà khiến Hoàng Chấn Dương oán hận đến vậy.

Chủ quán vội vàng đuổi phóng viên đi, liên tục hướng Ngụy Phương Thành giải thích. Nhưng Ngụy Phương Thành hiểu rõ mỗi chuyện đã muộn, ngày mai trên trang nhất của các báo nhất định sẽ đăng ảnh hắn và Hoàng Chấn Dương.

Ngụy Phương Thành có thể mua được phóng viên để bọn chúng không viết quá khoa trương làm mọi việc om xòm nhưng tuyệt đối hắn cũng không thể ngăn những bức ảnh ngu xuẩn đó lưu thông ra ngoài.

Điều quan trọng nhất, những bức ảnh này sẽ làm Ngụy Phương Thành trắng tay.

“Mày đã làm cái trò gì thế này? Ngụy Phương Thành, rốt cuộc mày có còn tỉnh táo không hả?”

Ngụy Hùng Anh quăng mạnh xuống bàn một xấp ảnh hắn cùng một người con trai xấu xí đang hoan ái.

Cũng may những bức ảnh này không được đăng tải trên báo chí, tất cả đều nhờ cha hắn đã xai thuộc hạ mua hết. Ảnh này mà bị đăng ra ngoài cam đoan hắn sẽ thân bại danh liệt.

“Mày có biết là mấy tấm ảnh này làm tốn của tao bao nhiêu tiền không?”

Ngụy Hùng Anh dùng chân đạp nát những bức ảnh chụp : “Một triệu! Tao phải tốn hết một triệu mới ngăn được mấy tờ báo không đăng nó. Mày đó, thà rằng mày ở ngoài xằng bậy với mấy con nhỏ khác tao không nói, ngay cả một thằng con trai xấu xí như vậy mà mày cũng quan hệ được. Mày có điên không hả?”

Ngụy Phương Thành không nói được câu nào. Hồi học đại học, hắn đã hứa với cha hắn là sẽ không làm gì gây náo loạn nữa, nay sự tình còn náo loạn hơn cả lúc trước, cha hắn nhất định theo đúng lời hứa không cho hắn thừa kế sản nghiệp.

Ngụy Hùng Anh lớn giọng tức giận nói : “Lúc học đại học, mày nói là do cùng đám bạn đánh đổ nhau nên làm bừa, tao mới giúp mày xử lý mọi việc. Không ngờ vài năm sau, mày vẫn chứng nào tật nấy lại cùng một thằng con trai làm loạn cả lên.”

Ngụy Hùng Anh thở mạnh. Hắn không cần biết thằng quý tử ở ngoài làm trò gì miễn là phải giữ gìn hình tượng vì lợi ích chung của công ty.

Ngụy Hùng Anh có ba người con, trong đó Ngụy Phương Thành là con út. Có lẽ do thế mà từ nhỏ hắn đã cứng chịu yêu thương đứa con út này vô cùng, làm cho nó bấy giờ vô phép vô tắc làm ra những chuyện tồi tệ như vậy

Nó có thích đàn ông hay không, mê muội mù oán hay không, Ngụy Hùng Anh mặc kệ, miễn là đừng đem mấy chuyện tùy tiện đó dính vào gia đình. Như hai người anh của nó, đi ra ngoài ăn chơi, uống rượu làm người khác có thai ít nhất cũng biết tự giải quyết không bị điều tiếng gì, liên lụy đến thanh danh gia đình.

Ngụy Hùng Anh biết Ngụy Phương Thành không phải không có năng lực, thậm chí so với hai người anh của nó, xem ra là giỏi hơn gấp đôi, nhưng cái không được chính là khả năng đem lại phiền toái cũng là “giỏi” hơn gấp đôi.

“Tao không nói mày không được quan hệ với đàn ông. Nhưng là mỗi lần như thế cũng không cần đem tuyên cáo cho cả thế giới biết. Làm vậy tao biết để mặt mũi vào đâu nữa.”

Ngụy Phương Thành trầm mặc. Ngụy Hùng Anh nói tiếp : “Tao cũng đã từng nói, mày chỉ cần gây chuyện một lần nữa, thì đừng hòng nhận được một xu tài sản nào. Nhưng mà trên đời này có thiếu gì người đẹp, vậy sao lần nào cũng là cùng tên đó gây chuyện vậy. Cái tên đó có thật tốt vậy sao? Có đáng để mày làm thế không?”

Ngụy Phương Thành có điểm không hiểu. Ý cha hắn là gì, “cùng một tên” ?

“Cha nói vậy là sao?”

Ngụy Hùng Anh lại thấy lên bàn một túi giấy : “Tao đã cho người điều tra. Phóng viên lần này chính là do tên đó kêu tới. Nó là bạn học chung lớp đại học với mày, tên là Hoàng Thành Quang Vinh. Sau khi cha mẹ nó qua đời mới đổi tên, hơn nữa còn đi làm phẫu thuật chỉnh hình, không biết đầu óc nó nghĩ cái gì lại làm chỉnh hình cho mình xấu hơn khiến người khác cũng không muốn nhìn.”

“Hoàng ... Hoàng Thành Quang Vinh ...”

Ngụy Phương Thành như không thể thở nổi. Hẳn cả đời này làm vô khối chuyện không được đẹp lắm, duy có một chuyện làm hắn hối tiếc, chính là việc đánh đổ kia. Nhưng ngu ngốc nhất chính là lại đem toàn bộ từng chút một kể cho đám bạn trong nhóm. Đám kia cấu kết với nhau đem việc kể cho mọi người nghe, thậm chí còn lên internet công khai tên họ địa chỉ . Sự tình gây xôn xao dư luận rất lớn, khiến nhà trường phải bắt đầu điều tra.

Bất đắc dĩ, Ngụy Phương Thành mới nghe lời cha hắn đi du học nước ngoài, còn Hoàng Thành Quang Vinh cũng tạm nghỉ học ở nhà. Từ đó hai người không gặp mặt. Sau khi về nước , hắn đã đến tìm Hoàng Thành Quang Vinh nhưng ngôi nhà đó giờ đã trống không, hỏi hàng xóm cũng không biết Hoàng Thành Quang Vinh đã chuyển đi nơi nào. Chỉ để lại một tin đồn , Hoàng Thành Quang Vinh yêu một người con trai, làm cha mẹ hắn tức rồi chết. Sau đó bỏ học, theo người con trai đó chạy trốn. Quả thực là một tên bất hiếu.

“Mày cứ yên tâm, tao đã cho người đi xử lý Hoàng Thành Quang Vinh rồi.”

Ngụy Phương Thành giật mình hỏi : “Xử lý? Cha nói vậy là sao?”

Ngụy Hùng Anh nhú mày : “Tao không muốn nó lại đến làm phiền mày nên kêu đám đàn em đến động tay động chân với nó chút ít, chụp một vài tấm ảnh làm nó không dám làm phiền mày nữa.”

Ngụy Hùng Anh không giống Ngụy Phương Thành. Ngụy Phương Thành có gọi đám xã hội đen đến xử lý Lí Ái Phân thì cũng lắm chỉ là dùng miệng uy hiếp làm cho cô sợ. Nhưng cha hắn thì khác, đã nói “xử lý” là sẽ không từ thủ đoạn, chuyện này quả thật hắn không chịu được.

Ngụy Phương Thành chạy đi như điên, không thèm để ý tiếng cha hắn, nhảy vào xe, lái nhanh đến nhà Hoàng Chấn Dương. Dọc đường đi hắn bất chấp luật lệ, vượt vô số đèn đỏ , cuối cùng cũng đến nơi. Đứng trước cửa khu nhà Hoàng Chấn Dương , hắn đã sợ hãi đến phát run.

Hắn sợ Hoàng Chấn Dương bị thương tổn, hắn sợ mình đến trễ, lại một lần nữa mắc sai lầm khi xưa.

Xông lên cầu thang, tới tầng bốn, đến trước cửa phòng Hoàng Chấn Dương. Cửa mở, tìm Ngụy Phương Thành như ngừng đập. Nghe thấy tiếng nói bên trong, Ngụy Phương Thành lập tức đẩy cửa, nhanh chóng bước vào.

Hoàng Chấn Dương quần áo xốc xếch, nhưng mà ... có một tên đàn ông cao to đang nằm dài giữa nhà, mọi vật dụng bên trong nhà bị đập nát, không ít đồ vật đang bay trên không tấn công những tên còn lại.

“Nhà ma. Nhà này có ma!”

Những tên còn lại găm rú, sợ đến phát run, nhanh chóng lôi tên đang nằm dưới đất. Ngọn đèn càng lúc càng chớp tắt nhanh hơn, thậm chí trên tường xuất hiện vết máu ngày càng lớn hơn, thấy cái đó, bọn xã hội đen ngày thường oai phong không xem ai ra gì cũng sợ đến mức bỏ chạy ra khỏi nhà.

“Cậu không sao chứ, ... ah ... Quang Vinh.”

Nghe hắn gọi Quang Vinh , mặt Hoàng Chấn Dương đang bình thản chợt khuôn mặt vặn vẹo đến khó coi, hướng Ngụy Phương Thành quát : “Ai cho người gọi cái tên này. Cút! Cút khỏi đây cho ta! Cút khỏi đây càng xa càng tốt.”

Ngụy Phương Thành không rời đi, bước nhanh đến bên cạnh Hoàng Chấn Dương. Quần áo Hoàng Chấn Dương bị xé rách, bên cạnh còn có chiếc camera đang ghi hình. Không suy nghĩ cũng biết bọn khốn đó muốn dùng cách gì để làm Hoàng Chấn Dương không thể tiếp cận hắn nữa.

Ngụy Phương Thành lần đầu tiên hắn cảm thấy biết ơn căn nhà ma này, mặc kệ hồn ma là ai, ít nhất nó cũng giúp Hoàng Chấn Dương không gặp nguy hiểm.

Một bên mặt Hoàng Chấn Dương bị đánh sưng lên, tơ máu từ vết thương chảy dài xuống. Nhìn thấy cảnh này không khỏi làm Ngụy Phương Thành thấy đau lòng. Hắn cởi áo ra khoác lên người Hoàng Chấn Dương.

Hoàng Chấn Dương cầm lấy áo ném tới cạnh cửa. Hắn hận Ngụy Phương Thành đến thấu xương, hận chính mình bất lực, mặc kệ hắn dùng bao nhiêu tâm ý để trả thù Ngụy Phương Thành đến cuối cùng vẫn như cũ đổi lấy hai bàn tay trắng.

“Người giỏi lắm. Cả một đám phóng viên cũng bị người xem như lũ ngốc, đến một tấm ảnh cũng không bị đưa ra. Ta hy sinh chính mình, chịu đựng quan hệ với thứ ghê tởm như người, vậy mà đến một chút giáo huấn người cũng không làm được. Dù gì thì sản nghiệp của nhà họ Ngụy các người vô cùng to lớn, có gây ra chuyện gì cũng không thành vấn đề ha.”

Ngụy Phương Thành không thể tin vào mắt mình nhìn trừng trừng vào Hoàng Chấn Dương. Gương mặt xấu xí đến người thường cũng không muốn nhìn, nếu không biết sự tình thì người khác đứng trước mặt hắn nói Hoàng Chấn Dương là Hoàng Thành Quang Vinh, có chết hắn cũng không tin.

Trong trí nhớ của Ngụy Phương Thành, đôi mắt long lanh kia giờ đã mất đi hào quang rơi vào tối tăm u ám, trước kia hay kể chuyện cười, hiện tại lại âm trầm đến cực điểm, gương mặt thanh tú đó lại bị hắn sửa đổi trở nên xấu xí dị dạng đến không chịu nổi.

“Cút ngay cho ta.”

Hoàng Chấn Dương chỉ ra cửa hét lớn.

Ngụy Phương Thành cầm lấy tay Hoàng Chấn Dương, hai bàn tay ấy đang run rẩy. Trước kia nó vì e lệ mà run rẩy, còn bây giờ ... nó lại vì quá chán ghét tức giận mà run rẩy không thôi.

“Là tôi đã hại cậu ra nông nổi này sao?”

Ngụy Phương Thành cơ hồ nói không nên lời. Hắn không biết đã phát sinh ra chuyện gì, nhưng nếu không phải là một đả kích rất lớn thì nhất định sẽ không biến Hoàng Thành Quang Vinh thành Hoàng Chấn Dương ngày nay.

Ngụy Phương Thành nắm chặt tay Hoàng Chấn Dương, Hoàng Chấn Dương rống giận, một tay tát vào mặt Ngụy Phương Thành, rồi lại đánh vào bụng vào ngực hắn. Ngụy Phương Thành ôm chặt Hoàng Chấn Dương, hắn lại dùng chân ra sức đạp mạnh vào chân Ngụy Phương Thành.

“Xin lỗi, Quang Vinh. Xin lỗi. Tôi thực sự không cố ý. Chỉ là tôi bị bọn họ thách đố nên mới điên rồ nói vậy. Làm rồi thì lập tức thấy hối hận. Thấy bọn họ đem chuyện nói trên internet, tôi còn tức giận đến tính sổ với chúng, nhưng mà ... nhưng mà mọi chuyện đã không kịp cứu vãn được.”

“Ta không muốn nghe người giải thích.”

Hoàng Chấn Dương cố gắng bức ra khỏi lòng ngực của Ngụy Phương Thành. Ngụy Phương Thành ôm chặt lấy hắn, dù hắn có quấy đạp thế nào cũng không buông tay.

Ngụy Phương Thành vẫn tự dối lòng rằng không biết tình cảm đối với Hoàng Thành Quang Vinh là thứ tình cảm gì, kì thực chẳng qua là vì hắn không dám thừa nhận hắn thích cái tên con trai trầm lặng ít nói này, nếu đám bạn của hắn biết hắn thích Hoàng Thành Quang Vinh chắc chắn hắn sẽ thành trò cười cho cả đám.

Hoàng Chấn Dương la lớn : “Không được đụng vào người ta. Người không chỉ làm mỗi việc này, người còn bức trường đuổi học ta, đến quê nhà ta tuyên truyền, thậm chí còn làm cha ta thất nghiệp, làm cho cả thôn biết việc ta cùng đàn ông lên giường, hành vi phóng túng nên mới bị nhà trường đuổi học.”

Ngụy Phương Thành sửng sốt, hắn nhìn vào cặp mắt đầy hận thù của Hoàng Chấn Dương, bên trong cơ hồ lạnh đến mức đóng băng, bên ngoài lại bốc lên ngọn lửa như cháy từ địa ngục.

“Không thể nào. Quang Vinh, tôi không có làm chuyện này.”

Mắt Hoàng Chấn Dương trống rỗng, khóc cũng không ra nước mắt, chỉ có oán hận, thống khổ, nhớ lại chuyện ngày xưa, nỗi hận thù mà hắn tích lũy bao năm, tại khoảnh khắc này giống như nham thạch trong núi lửa cuộn cuộn dâng trào.

“Lời ra tiếng vào, mẹ ta vì không thể chịu được những lời lăng mạ của người xung quanh đã tự sát, cha ta vì tức cũng sinh bệnh mà chết. Nếu ta biết người sao khi vui đùa chán chê, vứt bỏ mọi chuyện theo cách này, ta đã giết chết người.”

“Không. Tôi không có làm. Tôi thực sự không có làm.”

Hoàng Chấn Dương cười lạnh : “Người không có làm sao? Vậy là ai đến quê ta rải tin tức, ai uy hiếp nhà trường đuổi học ta, ai uy hiếp khiến công ty đuổi việc cha ta ... Còn ai khác ngoài người, tên đại nhân vật giàu có , thế lực như người. Người có dám nói mọi chuyện không phải do người không?”

Ngụy Phương Thành ngồi phịch xuống đất . Mọi việc đúng không phải do hắn làm nhưng bỗng nhiên hắn biết là ai đã làm.

“Ra ngoài! Cút ngay! Nhìn mặt người là ta phát ói.”

Hoàng Chấn Dương xô hắn ra ngoài , đồng thời còn quăng đồ vật đuổi cổ hắn. Đèn phòng khách tối sầm lại, lát sau lóe lên. Ngụy Phương Thành hoa mắt, chậm chạp đứng lên. Hắn biết chính cha hắn đã đứng sau chuyện này. Mặc dù hắn đã không làm gì với Hoàng Chấn Dương nhưng vì hắn cha hắn đã thay hắn làm mọi chuyện.

Hắn không muốn làm tổn thương Hoàng Chấn Dương. Nhưng có lẽ ngay từ lúc hắn nhận lời thách thức trò chơi ngu ngốc đó thì đã định sẵn hắn sẽ làm tổn thương đến người cả đời này là người quan trọng nhất trong tim hắn

END 7

8. Chương 8

Ngụy Phương Thành không hiểu bản thân đã lái xe về nhà bằng cách nào, chỉ là khi hắn phát hiện ra thì bản thân đang đứng trước cửa nhà rồi.

Nơi này hắn ít khi nào về. Thứ nhất , đây là nơi mà Hoàng Thành Quang Vinh đã đánh rơi chiếc bánh kem hôm sinh nhật hắn, mỗi lần trở về, nhìn đến cửa nhà là hắn lại nhớ đến chiếc bánh kem đó, sau đó lại nhớ bản thân đã ngu ngốc như thế nào, vì để trốn tránh quá khứ đó, hắn hạn chế tối đa trở về đây.

Nhưng vì chuyện của Hoàng Thành Quang Vinh, sáng nay cha hắn gọi hắn trở về nhà. Mở cửa , hắn nghe thấy tiếng cha mình đang nói điện thoại trong phòng làm việc.

Ngụy Hùng Anh cau mày, vẻ mặt vô cùng khó coi, giọng giận dữ nói : “Ma quỷ cái gì? Cả đời này tôi chưa từng thấy có ma, tên nào nói có ma , bảo hắn đến đây gặp tôi.”

“Cha”

Ngụy Phương Thành nhẹ giọng gọi. Ngụy Hùng Anh lãnh đạm liếc hắn một cái , không kiên nhẫn nói : “Không thấy tao đang bận ah? Ra phòng khách đợi, chừng nào tao xử lý xong công việc sẽ nói chuyện với mày.”

Ngụy Phương Thành đi đến trước bàn làm việc của Ngụy Hùng Anh, ấn vào nút ngưng cuộc gọi. Ngụy Hùng Anh đang nói chuyện bỗng bị cắt điện thoại, sắc mặt lạnh lùng nói : “Mày làm cái trò gì, Ngụy Phương Thành?” – Ngụy Hùng Anh vô cùng giận dữ mang đầy đủ họ tên con mình la lên.

“Không được gây phiền toái cho hắn.” – Ngụy Phương Thành thấp giọng nói.

Hai hàng chân mày của Ngụy Hùng Anh cau lại , lập tức buông điện thoại, hướng Ngụy Phương Thành nói – “Mày muốn tự giải quyết chuyện này sao?”

Ngụy Phương Thành không trả lời , chỉ nói tiếp : “Có thật là cha đã phái người về quê của Hoàng Thành Quang Vinh để gieo tin đồn không?”

Ngụy Hùng Anh sững sốt, lập tức lạnh lùng hỏi : “Cũng không phải là lời đồn, chuyện Hoàng Thành Quang Vinh cùng đàn ông lên giường cho nên mới bị đuổi học là chuyện có thật.”

Ngụy Phương Thành nắm chặt hai tay để ngăn bản thân không đâm người trước mặt một đám, nghiêng rằng kiên nhẫn nói : “Hắn ta là lên giường với con. Chứ không phải là tùy tiện lên giường với bất kì người đàn ông nào.”

“Thì đã sao. Tóm lại là tao muốn cho nó tạm thời nghỉ học , hay đuổi học , cái nào cũng được. Nếu cứ để nó tiếp tục học ở trường thì mỗi lần nhìn thấy nó là người ta lại nhớ đến chuyện của mày. Chuyện đó đến bao giờ mới lặn xuống được. Tao không muốn bị thiên hạ dèm pha.”

“Còn việc cha Hoàng Thành Quang Vinh bị đuổi việc thì sao?”

Ngụy Hùng Anh cười gằn hai tiếng nói : “Con của hắn dụ dỗ con của tao. Có đứa con như vậy thì thằng cha đó cũng thuộc dạng không ra gì. Chỉ mới nghỉ thôi đã thấy hắn ta thấp kém bao nhiêu. Do đó tao chỉ buột miệng kể chuyện này cho một số đối tác biết, thử hỏi còn ai dám dùng hắn.”

“Cha có biết làm như vậy là khiến mẹ của Hoàng Thành Quang Vinh tự sát không?”

Ngụy Hùng Anh nở nụ cười hài lòng. Thực sự là hắn không biết chuyện mẹ Hoàng Thành Quang Vinh tự sát, nhưng bà ta muốn chết cứ chết, ai mà cản được chứ.

“Thì sao? Mẹ nó tự sát rồi bây giờ nó muốn bắt đền sao? Ai mà biết mẹ nó vì cái gì mà lại tự sát? Chắc là do quá xấu hổ khi có thằng con vô dụng như nó nên không dám gặp mặt mọi người mà tự sát chứ gì? Đâu phải do tao bắt bà ta nhảy lầu tự tử đâu.”

Ngụy Phương Thành tuyệt vọng nhìn cha của mình. Từ trước đến giờ hắn luôn xem cha mình như thần tượng giống như một vị hoàng đế cao cao tại thượng. Nhưng mà hiện tại, nhìn cha hắn, hắn chỉ thấy trước mắt là một lão già đê tiện vô liêm sỉ, không có nhân tính.

“Cha thật xấu xa.”

Ngụy Hùng Anh sắc mặt cực khó coi, con hắn sao dám nói vậy với hắn chứ , găm nhẹ nói : “Mày nói cái gì? Tao cho mày nói lại lần nữa đó.”

Trong ngôi nhà này, không một ai dám chống đối lại Ngụy Hùng Anh, ngay cả mẹ hắn cũng không một lần dám nghịch ý cha hắn. Vậy mà hôm nay Ngụy Phương Thành dám ngang nhiên chống lại ý của Ngụy Hùng Anh , đồng thời còn dám xúc phạm hắn.

“Mày có biết nếu mày làm vậy tức là tự hủy đi tiền đồ của mình không. Mày xem Hoàng Thành Quang Vinh lúc học đại học như thế nào, còn bây giờ, nó biến thành bộ dạng gì. Có thấy hay không?”

Ngụy Hùng Anh thật muốn tát con hắn một cái cho tỉnh. Chỉ vì một thằng con trai không ra gì mà dám chống đối lại cha của mình. Đúng là không biết sống chết mà. Tất cả tiền tài, địa vị mà bây giờ nó có cũng là do mình cho , nếu không có một người cha vĩ đại như mình thì làm sao nó có ngày hôm nay.

“Tao thấy mày đúng là không tỉnh táo mà. Chuyện Hoàng Thành Quang Vinh như thế nào vốn dĩ là không liên quan đến tao, nếu không phải vì mày , tao đã chẳng thêm để tâm, còn làm tao tốn thêm một đồng tiền.”

Ngụy Phương Thành nghe nói, bèn trầm mặc lên tiếng : “Con biết cha không phải vì con mà đều là vì chính mình mà thôi. Nếu là vì con, cha đã không cho phép con ngang nhiên làm vậy. Cha chỉ vì cái danh tiếng của công ty cho nên dù con hay hai anh có làm ra chuyện dơ bẩn cỡ nào chỉ cần không ảnh hưởng xấu đến công ty thì cha cũng không quan tâm. Dù cho anh ba nghiện thuốc phiện, anh hai rượu chè bỏ bịch lêu lổng nhìn không ra hình người , cũng không ảnh hưởng đến cha. Chỉ cần mọi việc không bị báo chí phanh phui , thì hết chuyện gì cũng cho phép.”

Ngụy Hùng Anh giơ cao tay, tát vào mặt Phương Thành một cái, găm lớn giọng nói : “Mày có biết mày đang nói chuyện với ai không hả?”

Ngụy Phương Thành nghiêng mặt, trên má xuất hiện vết đỏ của bàn tay, cười khổ nói : “Vậy thì sao chứ. Cha đã từng nói với anh em con : trong túi con chỉ có một người được thừa kế tài sản, cha lúc nào cũng có thể đá đít chúng con ra khỏi nhà. Chỉ vì những lời này của cha, mà anh em túi con chưa từng một lần

yêu thương nhau. Ai cũng nghi kị lẫn nhau để tranh giành quyền thừa kế. Ngay cả mẹ , chúng con cũng chỉ xem là một bà lão vô dụng. Cha ở bên ngoài tùy tiện quan hệ với mấy cô gái khác, cha căn bản là không thể hiểu được gia đình có nghĩa là gì.”

Ngụy Hùng Anh gầm nhẹ, gờ tay tính tăt Ngụy Phương Thành thêm một cái nữa, nhưng là Ngụy Phương Thành nhanh tay bắt được tay hắn , sau đó nắm lấy tay Ngụy Hùng Anh hướng về phía Ngụy Hùng Anh rồi thả ra. Không phải Ngụy Phương Thành không đánh lại Ngụy Hùng Anh mà chỉ vì hắn không muốn ra tay với cha hắn mà thôi.

“So với cha , con khỏe hơn nhiều. Muốn đánh nhau, cha chắc chắn không đấu lại nổi đâu.”

Toàn thân Ngụy Hùng Anh tức đến run người . Tên nghịch tử này cả gan dám chống lại cha mình. Đáng lý là muốn cho nó một bài học, nó phải ráng mà chịu đựng không kêu ca chứ. Lý nào lại vậy.

Ngụy Hùng Anh nghiêng răng nói : “Mày giỏi lắm. Tao nói cho mày biết, mày không muốn thừa kế gia tài này nữa có phải không. Mày thích cái tên xấu xí đó? Được. Để rồi xem, tao sẽ xử lý tên đó thế nào.”

Ngụy Phương Thành vốn đã biết cha hắn là loại người nào. Chỉ cần nhìn ánh mắt, hắn hiểu cha hắn sẽ làm gì với Hoàng Chấn Dương. Nhưng nếu cha hắn dám động vào Hoàng Chấn Dương, hắn sẽ không nhịn nữa.

“Chỉ cần cha dám đụng đến một sợi tóc của Hoàng Chấn Dương, con lập tức đem toàn bộ tài liệu sổ sách của công ty công bố. Cha thử nghĩ xem công ty chúng ta có bao nhiêu chuyện làm ăn phi pháp. Rửa tiền? Cổ phiếu giả? Chỉ trưởng?(cái này ito không hiểu là gì, nên để vậy để mọi người xem rồi chỉ giáo cho ito.)Con sẽ đem toàn bộ tài liệu cung cấp cho cơ quan điều tra. Cha xem nhiều đó nếu không phải chung thân thì chí ít cũng được hai mươi năm nhĩ.”

Nhìn thẳng vào mắt đứa con út của hắn, toàn thân Ngụy Hùng Anh phát ra sát khí. Đồ nghịch tử. Có một ngày, hắn nhất định sẽ làm cho tên bất hiếu này quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Ngụy Phương Thành nói : “Con không cần một thứ gì của Ngụy gia này. Công ty, tiền của, địa vị , con đều không cần. Cha cứ việc giao nó cho anh hai hay anh ba đều được.”

“Mày cho là không có tao giúp sẽ có người chịu giúp mày sao? Nếu không có tao làm sao mày được như ngày hôm nay hả?” – Ngụy Hùng Anh cười lạnh nói.

Ngụy Phương Thành đi đến cạnh cửa , thản nhiên nói : “Con quên không nói, con chỉ mang đi cái tên này, và ... mẹ . Con nhất định sẽ không để cho mẹ sống cạnh cha để cả đời trở thành một cái bóng.”

Ngụy Phương Thành đóng cửa lại. Hắn nghe bên trong Ngụy Hùng Anh đang điên tiết đập phá đồ đạc trong phòng.

Hắn lê bước đến công viên gần nhà, chọn một nơi vắng vẻ không ai để ý ngồi xuống. Ngẩng nhìn trời cao từng đợt mây trắng bay tạo ra trên bầu trời nhiều hình thù lạ mắt, gió thổi từng đợt nhẹ nhàng xoa dịu lòng hắn. Quang cảnh thật là đẹp. Hoàng Thành Quang Vinh trước đây cũng xinh đẹp tuấn tú như vậy, làm xúc động tâm can người khác là vậy. Mà bây giờ thì ...

Nước mắt chậm rãi dâng lên. Hắn đã làm tổn thương Hoàng Thành Quang Vinh quá nhiều. Làm cho Quang Vinh bây giờ tựa như cái xác không hồn. Hắn có thể vẫn hỏi không? Bọn họ còn có thể một lần nữa sống vai bên nhau để ngắm sao trời , tay trong tay nhìn nhau mỉm cười? Bây giờ liệu có còn kịp không?

Dưới tán cây Nguyệt Nha lộ ra một bóng người đang khóc thầm trong cô độc, hối hận tự tâm can. Nhưng là cho dù hắn có hối hận như thế nào cũng không thể bù đắp lại những lỗi lầm trước đây.

Từ lúc quyết định rời khỏi nhà , Ngụy Phương Thành xem như mất đi tất cả. Cha hắn vì trả thù đã đem toàn bộ hình bị chụp cung cấp cho báo chí. Hắn trở thành tiêu đề nóng hổi trên các mặt báo, làm cho hắn lập tức thân bại danh liệt.

Nhưng do sợ lời đe dọa của hắn trước đây, Ngụy Hùng Anh đem xử lý hết khuôn mặt của Hoàng Chấn Dương trong những tấm ảnh đó , làm cho người khác không nhận ra đối tượng là ai.

Ngụy Phương Thành cũng bị trục xuất khỏi vương quốc buôn bán khổng lồ của Ngụy Hùng Anh. Vì đã kích hấn, thậm chí trước đông đảo phóng viên của buổi họp báo, Ngụy Hùng Anh cầm microphone công bố cắt đứt quan hệ cha con với Ngụy Phương Thành, làm cho báo chí càng được nước đem tất cả chuyện quá khứ của hấn ra đào bới. Nào là cuộc sống cá nhân lộn xộn, quan hệ phóng đảng bừa bãi ... Trong vòng một tháng, tất cả báo chí, tạp chí đều đăng chuyện của Ngụy Phương Thành. Thậm chí có cả chương trình thảo luận trên truyền hình cũng lấy chuyện của hấn ra để chế nhạo.

Duy chỉ có chuyện của Hoàng Thành Quang Vinh là không được đề cập. Hấn nghĩ chắc có lẽ là do cha hấn làm áp lực nên không ai dám nhắc tới chuyện này, càng không nhắc tới sự kiện chuyển trường hồi hấn học đại học

Ít nhất khi hấn học đại học không thể bảo vệ Hoàng Thành Quang Vinh nhưng hiện tại hấn đã đủ sức bảo vệ Quang Vinh. Hấn nhất định sẽ không cho ai đụng vào Quang Vinh, làm tổn thương người mà hấn yêu thương.

Mặc kệ trả giá đắt bao nhiêu, Ngụy Phương Thành cũng không muốn nhìn thấy Hoàng Thành Quang Vinh chịu đau khổ.

Ngụy Phương Thành bắt đầu kiếm chỗ ở. Lúc ra đi, hấn không mang theo bất kì thứ gì, bởi vì hấn không muốn Ngụy Hùng Anh được dịp châm chọc hấn nên chỉ mang theo vài vạn đồng, tất cả mọi thứ khác hấn đều để lại trên bàn Ngụy Hùng Anh, hấn không muốn mắc nợ Ngụy Hùng Anh nữa. Do đó bây giờ Ngụy Phương Thành chỉ có thể thuê một gian phòng thật nhỏ.

Ngụy Phương Thành đồng thời cũng bỏ luôn công ty mỹ phẩm mà một tay hấn vất vả gây dựng thành công. Chuyện này một thời làm cho hai anh của hấn hận thấu xương, làm báo chí nói hấn chính là người thừa kế lí tưởng nhất. Không ai nghĩ tới có một ngày, Ngụy Phương Thành lại trắng tay đồng thời thân bại danh liệt.

Ngụy Phương Thành gây ra sự kiện lần này thật quá lớn, lại được Ngụy Hùng Anh trợ giúp nên phóng viên, báo chí càng được dịp thổi phồng lên. Mãi đến một tháng sau sự kiện nghị viên khiêu án xuất hiện thì chuyện của hấn mới tạm lắng xuống. Qua hai tháng, đã không còn ai nhắc đến chuyện của hấn nữa.

Nhưng mà chuyện này cũng làm tổn hại danh dự Ngụy Phương Thành quá lớn. Hơn nữa lúc này hấn không có tiền tài, không có ô dù muốn làm ăn buôn bán là không thể. Lại thêm lúc ra đi không mang theo nhiều tiền, sinh hoạt hằng ngày nhanh chóng tiêu hết tiền. Hấn thật không biết làm người bình thường phải sống như thế nào.

Ngụy Phương Thành quyết định đi làm công nhân bốc vác ở công trường xây dựng. Thành phố này thuộc dạng thành phố đang phát triển, việc ở công trường là không thiếu. Chỉ cần Ngụy Phương Thành thân thể cường tráng, là đủ chỉ tiêu làm việc. Nhờ số tiền lương ở đây mà chi tiêu hằng ngày có thể chống đỡ.

Ngụy Phương Thành bây giờ xe hơi không có, ngay cả xe máy cũng không mua nổi, hấn chỉ có thể đi bộ. Sau hấn để dành tiền mua được một chiếc xe đạp, nhưng là loại xe thuộc loại rẻ tiền nhất, rách nát xấu xí để thay cho đi bộ. Nhìn hấn bây giờ không ai có thể nhận ra hấn là Ngụy Phương Thành ngày xưa. Cho dù có người nói hấn giống thì cũng không nghĩ hấn là Ngụy Phương Thành.

Mỗi ngày sau giờ làm việc, Ngụy Phương Thành thường chạy xe đến gần nhà Hoàng Chấn Dương ở phía xa nhìn Hoàng Chấn Dương một lúc rồi mới đến công viên gần đó ngồi trên ghế ngắm nhìn bầu trời đầy sao. Chợt thấy cuộc sống thật tươi đẹp.

Do làm việc vất vả ngoài trời, làn da Ngụy Phương Thành giờ đây trở nên ngăm đen, bàn tay chai sần nhưng tâm tình lại kiên định hơn nhiều. Những công nhân ở công trường tuy rằng trình độ văn hóa không cao nhưng đều là người tốt. Có người thấy hấn độc thân một mình, thường hay rủ hấn đi ăn cơm chung. Hấn vốn dĩ không hiểu xây dựng, kiến trúc là gì, cũng có người tận tình giảng giải cho hấn. Dần dần hấn hiểu ra được nguyên lý.

Duy nhất có một chuyện làm Ngụy Phương Thành không yên lòng chính là Hoàng Chấn Dương. Hẳn hy vọng sau khi trả được thù, Hoàng Chấn Dương có thể trở lại vui vẻ như lúc xưa cùng nằm phơi nắng trong vườn trường. Nhưng sao bây giờ ánh mắt đó vẫn tĩnh mịch tựa hồ như người chết.

Chẳng lẽ Hoàng Chấn Dương thấy hấn thân bại danh liệt vẫn chưa thể tiêu tan oán thù ngày xưa. Chẳng lẽ Hoàng Chấn Dương thấy như vậy vẫn chưa đủ để bù đắp nỗi thống khổ cửa nát nhà tan của mình?

Chiều hôm đó, Ngụy Phương Thành chạy xe máy đến nhà trọ của Hoàng Chấn Dương. Trời đã khuya, nhưng Hoàng Chấn Dương vẫn chưa về. Ngụy Phương Thành lo lắng đứng ngồi không yên. Hấn biết Hoàng Chấn Dương lúc nào cũng về đúng giờ, chưa bao giờ về trễ.

“Anh làm gì trước nhà tôi?”

Âm thanh quen thuộc từ phía sau truyền tới. Ngụy Phương Thành quay đầu, nhìn thấy Hoàng Chấn Dương. Hoàng Chấn Dương vẫn như cũ, mặt vô cảm nhìn hấn. Hồi lâu vẫn không thấy Hoàng Chấn Dương nói gì, Ngụy Phương Thành có chút khẩn trương, bàn tay rịn mồ hôi, cổ họng khô cứng, đứng lên :

“Tôi chỉ muốn gặp cậu một chút, nhưng mà thấy trễ vậy chưa thấy cậu về nên hơi lo.”

Hoàng Chấn Dương lạnh lùng nói : “Anh tưởng tôi không biết mỗi ngày anh đều đến đây sao?”

Trên mặt Ngụy Phương Thành xuất hiện tia ngượng ngùng, thấp giọng hỏi : “Chỉ là hiện tại tôi thấy không an tâm lắm, cho nên muốn gặp cậu một chút có được không?”

“Không cần, mau cút đi!”

“Được. Tôi đi rồi, cậu nhớ bảo trọng nha.” – Ngụy Phương Thành không biện hộ .

Hoàng Chấn Dương mở cửa cầu thang lên nhà, lập tức khóa trái rồi quay mặt đi lên lầu. Ngụy Phương Thành lưu luyến nhìn theo bước chân Hoàng Chấn Dương. Hấn biết tuy bây giờ hấn và Hoàng Chấn Dương là cách nhau một song cửa sắt nhưng thực tế là xa vạn dặm. Ngụy Phương Thành chưa xót nghĩ.

Trong mấy tháng vừa qua, công ty của Hoàng Chấn Dương cũng có không ít thay đổi lớn. Trước kia vốn dĩ là được phụ trách phần quảng cáo sản phẩm của công ty Ngụy Phương Thành. Nhưng từ khi Ngụy Phương Thành rời khỏi, công ty đổi giám đốc mới là anh trai của Ngụy Phương Thành tên Ngụy Phương Vực. Người này lại tìm cách làm khó dễ bọn họ.

Ngụy Phương Vực có ý muốn công ty Hoàng Chấn Dương phải bồi dưỡng hấn một khoản tiền thì mới đồng ý tiếp tục kí hợp đồng với hấn. Nhưng ngặt một nỗi là hấn đòi giá trên trời, căn bản là công ty của Hoàng Chấn Dương không cách nào chi được.

Sau khi họp bàn với Ngụy Phương Vực, Chu quản lý buồn rầu quay về nói chuyện với Hoàng Chấn Dương. Đối phương không chỉ muốn chuyện đó, hấn còn yêu cầu phải có thêm một đại mỹ nhân đến bàn chuyện làm ăn. Đồng thời còn muốn cùng người đó ăn uống vui vẻ, căn bản là không muốn hợp tác mà chỉ muốn hưởng lạc thôi.

Hiện nay tiếng tăm của Hoàng Chấn Dương ngày càng lớn. Công ty mặc dù nhỏ nhưng cũng được nổi danh trong giới quảng cáo ở Đài Loan. Nếu mất đi mối làm ăn này cũng không khiến công ty khốn đốn như lần trước.

Sau khi suy nghĩ một hồi lâu, Chu quản lý hướng Hoàng Chấn Dương nói : “Lúc trước làm việc với Ngụy Phương Thành tuy rằng hấn khó tính nhưng nhìn chung cũng bởi vì muốn hoàn thành tốt công việc thì chúng ta cũng ráng cố gắng. Nhưng bây giờ ... anh trai của hấn lên thay, cách làm việc của người này quá tùy tiện, tôi nghĩ nếu phải hợp tác lâu dài ắt sẽ sinh chuyện không hay. Tuy tôi biết cậu đối với công ty ấy có cảm tình nhưng mà việc hợp tác này thật sự rất khó khăn. Trong Ngụy gia, Ngụy Phương Thành xem như là có tài nhất, giờ không biết Ngụy Phương Thành đang ở đâu. Thật đáng tiếc ...”

Hoàng Chấn Dương cũng đồng ý cách của quản lý. Nhưng hấn không nói cho Chu quản lý biết nguyên nhân Ngụy Phương Thành bị gia đình cắt đứt quan hệ, bỏ hết tiền tài địa vị, ly khai Ngụy gia. Mỗi lần nghe ai

nhắc tới Ngụy Phương Thành, trong lòng Hoàng Chấn Dương chợt dâng lên cảm giác khó chịu không giải thích được.

Chuquản lý cùng Hoàng Chấn Dương đi ăn cơm và nói chuyện phiếm : “A Dương, cậu không thấy mấy tấm hình đó khó coi cỡ nào đâu. Tôi nghe người ta nói hình đó vốn là bị người ta gài bẫy. Sau đó được cha của Ngụy Phương Thành mua về, Ngụy Phương Thành vì mấy tấm ảnh đó mà cự cãi với cha hắn rồi quyết định bỏ nhà đi. Cha hắn, Ngụy Hùng Anh tức giận mới đem công khai mấy tấm hình đó với báo chí, rồi tuyên bố từ hắn luôn.”

Về mặt Hoàng Chấn Dương hơi biến . Điều này có thể giải thích lý do tại sao những tấm hình đó không lập tức bị đăng lên báo mà tới vài ngày sau mới bị đăng. Còn chuyện Ngụy Phương Thành bị gài bẫy dĩ nhiên hắn biết, bởi hung thủ không ai khác là chính hắn.

“Tôi còn nghe nói Ngụy Phương Thành đã quy hiệp cha hắn không được công khai người chụp hình chung với hắn, nhất nhất bảo vệ người con trai đó, do đó cha hắn mới tức giận đuổi hắn đi. Nhưng là cha hắn vẫn sợ hắn nên tất cả mặt của người chụp chung với hắn đều được xử lý nên không ai nhận ra người đó là ai. Thật không ngờ , người như Ngụy Phương Thành lại có thể vì một người con trai mà hy sinh tất cả.”

Hoàng Chấn Dương không nói gì, vẫn tiếp tục ăn cơm. Nghĩ đến Ngụy Phương Thành bây giờ đến bước đường cùng, thân bại danh liệt đáng lý bản thân phải vui sướng , nhưng tại sao tâm trạng cứ khó chịu ? Tên đó , hắn không xứng được thương cảm , không xứng để lãng phí tình cảm thương hại của mình.

Chuquản lý lại nói : “Tôi thấy Ngụy Phương Thành vốn không phải là người tầm thường. Nhưng hắn tình nguyện vì một người con trai mà bỏ đi tất cả chắc là hắn phải thật sự yêu thương người này lắm. Thấy hắn trước đây hay bảo dưỡng nhiều cô , không ngờ lại là đồng tính luyến ái. Đúng là nhìn không ra ha. A Dương , cậu có nghĩ Ngụy Phương Thành là đồng tính luyến ái không?”

“Tôi không biết.”

Nghe Chu quản lý hỏi, Hoàng Chấn Dương lãnh đạm trả lời rồi buông muống đĩa xuống. Tại sao lại không có tâm trạng ăn uống thế này. Mặc kệ Ngụy Phương Thành trước đây như thế nào, hắn bây giờ đã là hai bàn tay trắng.

Mấy ngày sau, Hoàng Chấn Dương vì quảng cáo cho một công ty kiến trúc nên trực tiếp đến công trình xây dựng xem để lấy tư liệu. Bất ngờ tại đây Hoàng Chấn Dương phát hiện một sự việc khó tin.

Giữa trời nắng nóng , Ngụy Phương Thành ướt đầm mồ hôi, nửa người trên nâng bao cát, toàn thân bị nắng ăn đến đen thui. Hoàng Chấn Dương yên lặng đứng từ xa quan sát.

Hoàng Chấn Dương chưa bao giờ có thể tưởng tượng được có một ngày Ngụy Phương Thành lại như vậy. Ngụy Phương Thành trong trí nhớ của hắn là một người vui tính, hào sảng, muốn làm gì là làm việc đó dễ dàng, muốn cái gì là có cái đó, chưa một lần cực khổ.

“Người kia là ai?” –Hoàng Chấn Dương chỉ Ngụy Phương Thành hướng quản lý công trường hỏi.

Quản lý công trường gọi đốc công đến, trả lời : “Cậu ta là người mới, tên là a Thành, làm việc cũng được mấy tháng rồi. Lúc đầu cậu ta cái gì cũng không biết , cái gì cũng không hiểu nhưng mà cậu ta siêng năng chịu học hỏi nên bây giờ so với những người làm lâu ở đây còn khá hơn.”

Hoàng Chấn Dương gật đầu sau đó chuyển sang nói về đề án quảng cáo lần này. Hắn chờ mọi người đang mải chuyên tâm vào đề án , lần thứ hai nhìn về phía Ngụy Phương Thành rồi rất nhanh quay đi.

Hôm nay Ngụy Phương Thành lại lái xe máy đến gần nhà Hoàng Chấn Dương nhưng chưa kịp quan sát gì đã bị Hoàng Chấn Dương nhìn thấy. Hắn đành đi về phía Hoàng Chấn Dương. Xem ra lần này hắn lại phải để Hoàng Chấn Dương mắng một chút rồi.

“Ăn cơm chưa?”

Không thể tưởng tượng được, Hoàng Chấn Dương bình thường lúc nào gặp Nguyễn Phương Thành không mắng thì chửi, hôm nay nói ra câu này thật là Nguyễn Phương Thành sững sốt, đứng ngây ngẩn.

Hoàng Chấn Dương cầm hai bao sếp đựng thức ăn , nói : “Cùng ăn cơm đi.”

Sau đó quay bước đi vào nhà. Nguyễn Phương Thành giật mình bước nhanh theo Hoàng Chấn Dương vào. Trong phòng khách, vết máu lúc trước đã khô, nhưng mà đèn trong nhà vẫn cứ chớp tắt như trước. Nguyễn Phương Thành ăn nhưng không để ý gì đến mùi vị đồ ăn, cứ liên tục liếc trộm Hoàng Chấn Dương. Hắn khó có thể biết được Hoàng Chấn Dương đang nghĩ gì. Vừa ăn xong, chưa kịp nói , Hoàng Chấn Dương đã kêu hắn rút.

Từ ngày đó, Hoàng Chấn Dương luôn mua thêm một phần ăn cho Nguyễn Phương Thành rồi cùng hắn lên nhà dùng cơm. Dần dần thời gian Nguyễn Phương Thành được phép lưu lại nhà Hoàng Chấn Dương càng lúc càng dài, Hoàng Chấn Dương cũng không đuổi hắn nữa, mặc dù thái độ có điểm lạnh lùng nhưng không còn bảo hắn rút.

Có một lần, bọn họ cùng xem một bộ phim điện ảnh, thấy quá muộn, mà ngày mai lại phải đi làm sớm , Hoàng Chấn Dương bèn nói : “Ở lại ngủ đi.”

Nguyễn Phương Thành mừng như điên, tay chân luống cuống, chờ Hoàng Chấn Dương tắm rửa xong , Nguyễn Phương Thành đã nhanh nhanh chóng chóng nằm gọn ở trên giường. Tuy rằng đã nói là chỉ ngủ nhưng Nguyễn Phương Thành cũng đã hơn một năm không gần nữ sắc, Hoàng Chấn Dương lại mặc áo ngủ nằm cạnh hắn, đáng lý mai phải đi làm sớm thì giờ nên ngủ chút nhưng nghĩ thấy mùi thơm cơ thể của Hoàng Chấn Dương khiến hắn không tài nào chợp mắt được.

Nguyễn Phương Thành nín thở, không dám cử động, hắn sợ Hoàng Chấn Dương phát hiện ra ý nghĩ của hắn sẽ hành động như thế nào. Chắc sẽ ngay lập tức đuổi hắn ra khỏi nhà và không cho đến nữa.

Hoàng Chấn Dương trở mình, tay hắn khoắc lên ngực Nguyễn Phương Thành, hơi thở nóng ẩm phả lên cằm Nguyễn Phương Thành, làm cho phần hạ thân Nguyễn Phương Thành càng cứng nhắc. Hắn không dám trở mình, chỉ có thể chăm chú nhìn đôi môi mọng đỏ của Hoàng Chấn Dương. Hoàng Chấn Dương lúc này lại khẽ mấp má đôi môi, làm lộ ra màu đỏ tươi của vành môi dưới khiến Nguyễn Phương Thành mê muội.

Nguyễn Phương Thành nắm chặt bả vai Hoàng Chấn Dương, không thể nhả nạt hôn lên đôi môi đó. Đầu lưỡi nhẹ nhàng quăn lấy chiếc lưỡi mềm mại của Hoàng Chấn Dương, sau đó quay sang nhắm nháp từ từ vành môi của Hoàng Chấn Dương. Cảm giác này làm cho thần kinh hắn điên đảo, thời gian trôi qua bao lâu rồi mà hắn vẫn không biết.

Hắn chỉ biết là bàn tay của mình đang cởi bỏ áo ngủ của Hoàng Chấn Dương, sau đó từ từ di chuyển môi xuống phần da thịt thơm tho ấy, mặt khác tay hắn đã nhanh chóng mò vào phía trong quần của Hoàng Chấn Dương tìm kiếm phần dục vọng của Hoàng Chấn Dương âu yếm. Hắn yên tâm phát hiện phần hạ thân của Hoàng Chấn Dương cũng đang ngạnh thẳng lên, giống như mong đợi chuyện này đã lâu.

Nguyễn Phương Thành không kiên nhẫn lột sạch những gì còn vướng víu trên người Hoàng Chấn Dương, hắn nâng hai chân Hoàng Chấn Dương lên dùng tay xâm nhập vào mật động của Hoàng Chấn Dương âu yếm.

“Quang Vinh ah, có đau không? Tôi sẽ làm nhẹ nhàng thôi.” – Nguyễn Phương Thành khàn giọng hỏi, không muốn mình quá vội vàng mà làm Hoàng Chấn Dương khó chịu.

Hoàng Chấn Dương thấp giọng rên nhẹ không trả lời. Ngón tay Nguyễn Phương Thành lại từ từ tiến vào sâu bên trong xong lại rút ra, lặp đi lặp lại nhiều lần. Hoàng Chấn Dương bắt lấy tay hắn, thở nhẹ nói : “Đủ rồi, vào đi!”

Lời này giống như đang mời gọi , khiến Nguyễn Phương Thành phát điên, nâng hai chân Hoàng Chấn Dương lên, hôn nhẹ vào chân hắn sao đó hét lớn bắt đầu xâm nhập vào.

Bên trong Hoàng Chấn Dương kẹp chặt phần hạ thân Nguyễn Phương Thành, mỗi lần tiến ra tiến vào, phần mật động đó lại giãn lại co khiến Nguyễn Phương Thành dâng trào khoái cảm. Hắn vận vẹo thân người cố nén khoái cảm, còn Hoàng Chấn Dương bên dưới lập tức bắn ra phần dịch thể sung sướng, làm cho bên trong càng kẹp chặt lấy dục vọng Nguyễn Phương Thành không buông.

Ngụy Phương Thành cúi xuống hôn lên đôi môi của Hoàng Chấn Dương một cách mãnh liệt, cuối cùng không kìm chế nổi nữa, hân hoan dâng khoái cảm bên trong Hoàng Chấn Dương, ngã xuống giường ôm chặt cơ thể Hoàng Chấn Dương vào lòng.

END 8.

9. Chương 9

“A Thành. Cậu trẻ nữa tiếng.”

Từ trước đến giờ, Ngụy Phương Thành chưa bao giờ đến muộn, hôm nay lại đến muộn nữa tiếng thật đúng là chuyện lạ. Nghe đồng nghiệp nói, Ngụy Phương Thành cũng không giải thích chỉ khẽ cười. Bình thường khi làm việc ở công trường do thời tiết oi bức, công nhân ở đây thường cởi trần làm việc, nhưng là hôm nay Ngụy Phương Thành nhất quyết không chịu cởi áo. Thấy vậy mọi người trong công trường bèn trêu hấn rồi nháo nháo kéo áo hân xuống mới phát hiện có chút yêu ngân ở trên người hân.

“Ác ác, A Thành với bạn gái...” – một công nhân chỉ vào hân trêu.

Ngụy Phương Thành vội vàng cầm quần áo mặc vào. Chuyện xảy ra đêm qua hân căn bản không thể quên. Đêm qua, Ngụy Phương Thành ý loạn tình mê, Hoàng Chấn Dương lại mềm mại đáng yêu, bọn họ phát sinh quan hệ, nhưng là Ngụy Phương Thành cũng không thể giải thích lý do.

Vốn sáng nay Ngụy Phương Thành muốn đi làm sớm một chút, vừa tỉnh dậy đã rón ra rón rén bò ra khỏi chăn, cẩn thận sợ đánh thức Hoàng Chấn Dương. Lúc Ngụy Phương Thành chuẩn bị ra cửa quay lại thấy Hoàng Chấn Dương đã tỉnh, vẻ mặt âm trầm nhìn Ngụy Phương Thành ra về. Ngụy Phương Thành thật sự không thể hiểu được rốt cuộc Hoàng Chấn Dương đang nghĩ gì.

Từ xa nghe tiếng tranh chấp ồn ào, đốc công và phụ trách công ty đang lớn tiếng. Đốc công là một người có mái đầu sáng bóng chỉ có một vài sợi tóc, mỗi lần nói chuyện vài sợi tóc rơi xuống trước mặt nhờ thế người ta mới biết là hân có tóc.

“Tôi không thể làm vậy được. Làm sao có thể xây căn nhà hai mươi tầng trên cái nền dành cho nhà mười tầng được chứ, lỡ có chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm. Muốn tôi làm chuyện không có lương tâm như vậy là tuyệt đối không được.”

Đốc công lớn tiếng mắng. Người này là người mà Ngụy Phương Thành rất tôn kính. Hân đã làm kiến trúc công trường từ lúc trẻ đến tận bây giờ già hai thứ tóc, làm việc rất có trách nhiệm, lại rất nguyên tắc, không bao giờ làm chuyện sai trái.

Quản lý công trường đỏ mặt tía tai không biết nói với đốc công cái gì, chỉ nghe sao đó đốc công hét lớn : “Tốt. Lão tử đây mặc kệ. Nếu muốn người cứ đi tìm người khác làm chuyện thiếu đạo đức này, nếu người không sợ trời phạt thì cứ làm đi.”

Đốc công giận đến phát run bỏ đi khỏi công trường vào văn phòng. Ngụy Phương Thành cầm cây quạt quạt cho ngài bớt giận. Đốc công tức giận mắng : “Mấy tay suốt ngày ở văn phòng thì biết cái gì mà nói chứ. Muốn xây nhà cao bao nhiêu thì phải đào móng sâu như thế nào hân làm sao hiểu. Bảo người ta làm đại, lỡ có chuyện gì thì sao. Tôi khi. Xây dựng tùy tiện rồi trang hoàng cho đẹp mắt, tự tiện đem bán ở ngoài cho khách hàng, thử hân dám đem bán cho người nhà hân ở không, nếu hân dám tôi cũng không phản đối, chỉ sợ là hân không dám thôi.”

Đợi một lúc cơn giận qua đi, đốc công hướng Ngụy Phương Thành khuyên bảo : “A Thành ah, chúng ta là người lao động kiếm đồng tiền chân chính bằng mồ hôi nước mắt. Còn những người kiếm thật nhiều tiền nhưng lại xem mạng người như cỏ rác tôi cũng không thèm. Chỉ cần làm ăn chân chính thì sợ gì khó khăn.”

Lời nói của đốc công làm Ngụy Phương Thành bình tĩnh. Ngụy Phương Thành vốn học về kinh doanh bất động sản. Thành phố này đang dần phát triển, dân số ngày càng đông, dĩ nhiên nhu cầu về nhà ở sẽ lớn,

vậy thì xây dựng nhà cửa chính là một cơ hội kinh doanh lớn . Chính Nguyễn Phương Thành ở Đài Bắc cũng quá hiểu điều này.

Ý tưởng tràn ngập trong đầu Nguyễn Phương Thành , hai tay run rẩy , khẩn trương nói : “Đốc công, hay là chúng ta hợp tác cùng xây nhà?”

Đốc công nghe Nguyễn Phương Thành nói bèn cười : “Cậu điên ah. Muốn xây nhà thì trước hết phải có đất, rồi vật tư, nguyên liệu ... Cậu nghĩ đào đâu ra tiền đây? Rồi còn tiền thuê nhân công, tiền trang trí ? Cái gì cũng cần tiền, ít nhất cũng cần triệu bạc.”

Nguyễn Phương Thành nói : “Đốc công, chúng ta trước tiên mua đất , rồi kêu gọi hùng vốn làm ăn . Có tiền rồi thì có thể khởi công xây nhà. Xây xong có thể bán lấy tiền lời. Còn chuyện có bán được nhà hay không thì không cần lo , chúng ta nhất định sẽ bán hết.”

Đốc công lắc đầu : “Tiền đâu mua đất?”

Nguyễn Phương Thành không trả lời. Với tình cảnh hẩn hiện tại, đừng nói mua đất, đến cả mua một gian phòng để ở cũng không thể.

“Ý tưởng của cậu rất khá, nhưng mà phải thực tế một chút.” – Đốc công lắc đầu , không nói thêm gì nữa.

Nguyễn Phương Thành cả ngày mong lung suy nghĩ về ý tưởng này. Càng nghĩ càng không biết cách giải quyết. Đến tối Nguyễn Phương Thành ở nhà Hoàng Chấn Dương đem tâm sự nói ra.

Hoàng Chấn Dương im lặng lắng nghe. Cuối cùng nói ra một câu giống như đốc công ban sáng đã nói : “Vậy anh có tiền không?”

“Tôi có thể thử.” – Nguyễn Phương Thành biết bản thân bây giờ đã không còn tiếng tăm, thế lực gì. Nhưng là hẩn biết nên đi nơi nào để có thể có được tiền, vì vậy trước tiên phải thử xem sao đã.

“Vậy cũng được. Cùng lắm là vẫn trắng tay như bây giờ thôi. Giờ anh đang không có tiền, vậy dọn đến ở chung với tôi luôn đi.”

Nghe Hoàng Chấn Dương nói, Nguyễn Phương Thành sửng sốt cả nửa ngày mới lĩnh hội được hết ý tứ của Hoàng Chấn Dương. Ôm lấy bờ vai Hoàng Chấn Dương, cố nén nước mắt, Nguyễn Phương Thành nghẹn ngào nói : “Quang Vinh, thực xin lỗi, trước kia tôi đã gây cho cậu nhiều đau khổ . Tôi hứa từ rày về sau sẽ không bao giờ ... không bao giờ làm cậu tổn thương nữa.”

Nét mặt Hoàng Chấn Dương không chút thay đổi, duy chỉ có ánh mắt có vài tia dao động. Hẩn không cự tuyệt , để mặc cho Nguyễn Phương Thành hôn môi, ôm chặt vào lòng.

Nguyễn Phương Thành cảm động không nói nên lời. Hẩn nhớ rõ, Hoàng Chấn Dương đã từng nói chỉ cho phép người hẩn yêu hôn môi. Hoàng Chấn Dương hôm nay để cho hẩn hôn, phải chăng là đã yêu hẩn?

Nguyễn Phương Thành tự mình lên kế hoạch , định đến ngày hẹn với nhà đầu tư để nói chuyện. Các nhà đầu tư khi thấy hẩn, có người châm chọc, khiêu khích, có người lại đem hiềm khích cũ trước đây ra nhắc, cuối cùng không thèm gặp mặt hẩn lần thứ hai. Hẩn biết một phần nguyên do hẩn là do họ sợ thế lực to lớn của cha hẩn.

Cuối cùng hẩn quyết định thử vận may ở công ty Quan Vân, một công ty đối đầu với công ty cha hẩn . Thực ra Nguyễn Phương Thành trước giờ chưa từng làm việc với công ty này. Hẩn chỉ nghe nói tổng giám đốc công ty là một người có ngay thẳng, tác phong lạc hậu, hoàn toàn trái ngược với tính Nguyễn Hùng Anh cha hẩn .

Nguyễn Phương Thành nhận được cuộc hẹn với tổng giám đốc ở một tiệm cơm nhỏ. Vừa gặp mặt là đã đề cập ngay đến câu chuyện tai tiếng của Nguyễn Phương Thành.

“Cậu thích người đàn ông trong ảnh đó?”

Nguyễn Phương Thành cơ hồ nhớ lại chuyện xưa, lòng bỗng nhói đau. Nếu không phải vì Hoàng Chấn Dương hẩn hẩn đến cực điểm sẽ không hy sinh danh dự bản thân kêu người đến chụp những tấm ảnh đó.

“Tôi thích người đó. Đó là người mà tôi nguyện cả đời này chỉ yêu một mình người đó mà thôi.” – Ngụy Phương Thành chân thành nói.

“Tôi nghe nói chính là do người đàn ông đó đã yêu cầu phóng viên đến chụp”

Ngụy Phương Thành đau khổ nói : “Là do tôi sai trước. Chính tôi làm cho người đó thống khổ mới bức người đó làm như vậy. Tất cả đều là lỗi của tôi.”

Người trung niên ngồi đối diện Ngụy Phương Thành đưa điều thuốc lên miệng rít một hơi, thẳm thẳm nói : “Cậu thật không giống cha cậu. Cậu đúng là một nam tử hán. Tôi có nghe tin hai anh trai cậu hận không thể cho tất cả mọi người biết chuyện này, nói cậu vì một người đàn ông mà uy hiếp cha mình, cha cậu mới tức giận quyết định trục xuất cậu ra khỏi nhà, không cho thừa kế. Các anh cậu đều nói cậu thật ngu xuẩn.”

Ngụy Phương Thành thấp giọng nói : “Tôi hiện tại thật sự rất vui vẻ. Không bị cha tôi áp chế , có thể làm những gì mình muốn. Thật sự là tự do tự tại , sung sướng hơn trước rất nhiều. Và quan trọng nhất là có thể sống cùng với người mà tôi yêu.”

“Tốt. Bản kế hoạch này cứ để đây. Rảnh tôi sẽ xem.”

Giám đốc không nói gì thêm. Ngụy Phương Thành hiểu ý đối phương để lại bản kế hoạch cáo từ ra về.

Hai ngày sau, Ngụy Phương Thành nhận được điện thoại từ giám đốc.

Giám đốc vui vẻ nói : “trước đây cậu làm cho công ty trang điểm thành công không phải không có nguyên nhân nhỉ?”

Cuối cùng , Ngụy Phương Thành cũng nhận được tiền tài trợ. Hắn dùng số tiền này mua một miếng đất ở Hạ Bắc. Chỉ mua đất thôi đã tốn phân nửa số tiền tài trợ. Ngụy Phương Thành và đốc công liên tục họp bàn đề ra phương án xây dựng. Đồng thời hắn còn nhờ Hoàng Chấn Dương viết quảng cáo cho đề án.

Quảng cáo đưa ra có không ít người đăng kí đặt mua phòng. Tuy nhiên , cha Ngụy Phương Thành thấy hắn làm ăn tốt, bèn tìm cách ngăn cản. Ngụy Hùng Anh cho người làm áp lực, khiến ngân hàng đoạn tuyệt giao dịch với Ngụy Phương Thành , làm hắn một phen khốn đốn.

Ngụy Phương Thành bị bức như kiến bò trên chảo nóng, không biết làm sao giải quyết vấn đề. Mặc dù đốc công cũng đem tiền dành dụm góp vào nhưng cũng không cách nào bổ khuyết phần thiếu hụt.

Ban đêm, Ngụy Phương Thành liên tục trở mình không ngủ được. Hắn trằn trọc suy nghĩ tìm cách giải quyết vấn đề. Hắn không đem chuyện khó khăn này kể cho Hoàng Chấn Dương nghe bởi hắn không muốn làm Hoàng Chấn Dương phải buồn phiền vì hắn. Nào ngờ Hoàng Chấn Dương sớm đã biết sự việc.

Hoàng Chấn Dương đưa sổ tiết kiệm cùng con dấu của mình cho Ngụy Phương Thành nói : “Mấy năm nay tôi có để dành được một ít tiền , nếu anh thiếu tiền thì cứ xem như tôi cho anh mượn trước sau này trả lại cũng được.”

Ngụy Phương Thành không có ý khinh thường Hoàng Chấn Dương nhưng dù gì thì Hoàng Chấn Dương cũng chỉ là nhân viên nhỏ, tiền lương hắn cũng không cao. Cho dù vài năm gần đây, Hoàng Chấn Dương đã nổi tiếng trong ngành quảng cáo được công ty chia hoa hồng nhưng nói gì thì chắc chắn không đủ để bù vào phần thiếu hụt hiện tại.

Ngụy Phương Thành mở sổ tiết kiệm xem. Sổ tiết kiệm của Hoàng Chấn Dương đề ra con số một ngàn vạn (khoảng 10 triệu). Ngụy Phương Thành sửng sốt không nói nên lời.

Hoàng Chấn Dương lạnh lùng nói : “Trước đây tôi có đầu tư vào cổ phiếu, không ngờ sau này lại lời gấp trăm lần. Tôi cũng không nghĩ có thể kiếm được nhiều tiền như vậy. Nhưng tôi hiện không cần dùng số tiền này để không cũng không làm gì.”

Ngụy Phương Thành cầm sổ tiết kiệm của Hoàng Chấn Dương đến ngân hàng để bù vào phần thiếu hụt. Đội ngân hàng kiểm tra thấy số tiền không có vấn đề bèn tiếp tục giao dịch với hắn.

Thời gian qua, ngân hàng lần thứ hai đồng ý cho hắn vay tiền. Cao ốc hắn xây dựng được khách hàng tranh nhau mua sạch. Đến năm thứ hai, lợi nhuận đã vượt qua mức Ngụy Phương Thành tưởng tượng. Hắn lại tiếp tục dùng tiền đầu tư đất xây nhà bán.

Tiền đẻ tiền, lợi nhuận đẻ lợi nhuận. Ở Đài Bắc, Ngụy Phương Thành đã xây dựng không ít cao ốc lớn nhỏ. Bây giờ hắn đã trở thành một ông chủ lớn trong ngành này. Ngụy Phương Thành quyết định không xây dựng những khu cao ốc trung lưu nữa mà chuyển sang xây khu nhà cao cấp.

Tuy nhiên, Ngụy Phương Thành và Hoàng Chấn Dương vẫn không chuyển nhà, tiếp tục ở trong ngôi nhà ma kia. Việc đồ vật tự di chuyển, đèn tự động chớp tắt, Ngụy Phương Thành cũng đã dần quen.

Khi tiến hành xây dựng khu nhà cao cấp, Ngụy Phương Thành cố ý chừa lại một căn hộ cho Hoàng Chấn Dương. Hắn dự định sẽ dùng nó làm lễ vật tặng cho Hoàng Chấn Dương. Nếu không có Hoàng Chấn Dương lúc trước cho hắn sổ tiết kiệm thì hắn đã sớm thất bại, làm gì có được thành công như hôm nay. Ân tình này suốt đời Ngụy Phương Thành không bao giờ quên.

Những năm gần đây, Ngụy Phương Thành và Hoàng Chấn Dương vẫn duy trì quan hệ nhưng Ngụy Phương Thành cứ cảm giác mối quan hệ này lúc gần lúc xa. Mặc dù Hoàng Chấn Dương đồng ý cho hắn ở chung nhưng thái độ Hoàng Chấn Dương lúc nào cũng lạnh lùng. Ngụy Phương Thành không thể hiểu được bản thân có vị trí như thế nào đối với Hoàng Chấn Dương.

Vào ngày ăn mừng hoàn thành khu nhà cao cấp, Ngụy Phương Thành mang theo hơi men lảo đảo đi về nhà. Vừa vào đến cửa Hoàng Chấn Dương đang xếp quần áo, vẫn như thường lệ dùng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn hắn rồi quay đi.

Có lẽ nhờ hơi men trong người tiếp thêm sức mạnh, Ngụy Phương Thành thẳng thắn đặt ra câu hỏi chất chứa trong lòng bấy lâu

“Quang Vinh, cậu có còn yêu tôi không?”

Hoàng Chấn Dương không nói gì, tiếp tục xếp quần áo.

Ngụy Phương Thành giọng khô khốc hỏi : “Quang Vinh, tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu. Nếu bây giờ cậu không muốn ở cùng tôi nữa, tôi sẽ lập tức đi khỏi đây.”

Hoàng Chấn Dương nặng nề nói : “Tôi biết anh vì tôi mà cãi nhau với cha mình. Do đó mới mất hết tất cả thân bại danh liệt. Là do tôi có lỗi với anh.”

Một câu là do có lỗi của Hoàng Chấn Dương làm cho đầu óc Ngụy Phương Thành trống rỗng, hắn tuyệt vọng. Ra những năm gần đây Hoàng Chấn Dương chịu ở chung với hắn không phải vì thích hắn mà chỉ vì thấy có lỗi.

“Cho nên mấy năm nay cậu cho tôi ở chung là bởi vì thấy có lỗi sao? Cậu cho tôi mượn tiền, giúp đỡ tôi lúc khó khăn cũng bởi vì cậu thấy có lỗi với tôi sao?”

“Đúng vậy. Bây giờ anh đã công thành danh toại, có thể đi chỗ khác ở, cũng có thể đi tìm một cô gái khác.”
– Hoàng Chấn Dương lạnh lùng nói.

Ngụy Phương Thành chấn động, bước nhanh tới trước, ngăn không cho Hoàng Chấn Dương tiếp tục xếp quần áo nữa, gập dờ nói

“Tại sao? Tại sao cho tới hôm nay cậu vẫn nói như vậy? Nếu muốn tìm cô gái khác, tôi sớm đã đi tìm, đâu cần ở cùng với cậu đến tận bây giờ. Chẳng lẽ thời gian qua, hai chúng ta sống chung với nhau, cậu cũng không có một chút cảm giác nào cho tôi sao?”

Hoàng Chấn Dương đẩy tay Ngụy Phương Thành ra, thanh âm vẫn lãnh đạm : “Tôi vốn là như vậy. Tôi không cần anh yêu. Chỉ vì thấy có lỗi nên mới cho anh ở đây.”

Mùi rượu hợp với sự tuyệt vọng, Ngụy Phương Thành thương tâm khóc, một tay nắm mạnh xuống đất nói : “Tôi đã hy vọng chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa. Tôi hứa sẽ không bao giờ làm cậu chịu khổ. Ngay lúc tôi đã có đủ năng lực để bảo vệ cậu , cậu lại nói không cần tình yêu của tôi. Quang Vinh , tôi phải làm gì, phải làm gì thì cậu mới chịu tha thứ cho tôi đây?”

Hoàng Chấn Dương quay mặt đi, cả giận nói : “Không thể được. Anh phải hiểu ... chúng ta không bao giờ ... vĩnh viễn không bao giờ có thể.”

Ngụy Phương Thành lau nước mắt. Hắn đem chiếc ghế đặt bên cạnh Hoàng Chấn Dương : “ Đây là tôi tặng cậu, cảm ơn vì lúc tôi khó khăn cậu đã giúp đỡ tôi. Phòng này là do tôi đặc biệt yêu cầu kiến trúc sư thiết kế , nếu có thời gian, mong cậu đến tham quan nó. Chìa khóa tôi có để ở trong.”

Hoàng Chấn Dương không thèm liếc mắt đến cái ghế đất một lần, vẫn tiếp tục xếp quần áo. Ngụy Phương Thành đứng lên, nhưng bỗng nhiên quay lại, mạnh mẽ nắm lấy Hoàng Chấn Dương hôn mạnh. Hoàng Chấn Dương không chống cự để cho Ngụy Phương Thành tận tình tàn sát mãnh liệt.

Ngụy Phương Thành đẩy Hoàng Chấn Dương ra, quay đầu bước ra cửa , giọng khàn khàn nói : “Vài ngày nữa tôi sẽ đến lấy quần áo. Cảm ơn cậu những năm qua đã chiếu cố.”

Nói rồi đóng cửa ra đi.

Hoàng Chấn Dương lúc này vẫn tiếp tục xếp quần áo. Bên trong có vài món là của Ngụy Phương Thành, hắn bèn xếp để riêng sang một bên. Những năm gần đây, cùng chung sống với Ngụy Phương Thành, đồ đạc, quần áo , cái gì cũng có hình ảnh của Ngụy Phương Thành. Bây giờ đột nhiên chia tay, Hoàng Chấn Dương không khỏi cảm thấy trống trải.

“Tôi có thể làm sao đây? Cha mẹ đã mất, còn cha mẹ anh đều khỏe mạnh. Dù tôi có tha thứ, liệu cha mẹ tôi có thể sống lại được không? Cha mẹ tôi liệu có tha thứ cho đứa con bất hiếu này không?”

Hoàng Chấn Dương thì thào tự nói. Sờ nhẹ lên , Hoàng Chấn Dương biết đó là nụ hôn cuối cùng của hai người. Ngụy Phương Thành sẽ không bao giờ trở về bên cạnh hắn, hắn cũng sẽ không bao giờ ở cùng Ngụy Phương Thành. Hai người từ nay về sau sẽ trở thành người xa lạ.

Ngọn đèn trên tường như cảm nhận được tâm trạng Hoàng Chấn Dương , lóe sáng rồi chợt tắt. Hoàng Chấn Dương trắng trợn trên giường suốt đêm không cách nào ngủ được. Vắng Ngụy Phương Thành, hắn chợt cảm thấy giường trở nên quá rộng, không gian sau lạnh lẽo quá.

Một tháng sau khi Ngụy Phương Thành ra đi, Hoàng Chấn Dương mới sử dụng chìa khóa mà Ngụy Phương Thành để lại đến xem căn nhà kia.

Lần đầu tiên bước vào khu nhà cao cấp , ra vào đều bị dò xét. Vừa vào cửa, bảo vệ trước giờ chưa từng gặp Hoàng Chấn Dương tưởng hắn là khách. Hoàng Chấn Dương bèn đưa ra chìa khóa và chiếc ghế mà Ngụy Phương Thành để lại. Bảo vệ giật mình nói : “Ngài vẫn khỏe chứ. Từ trước đến giờ chưa từng thấy ngài đến nên tôi không biết, cứ tưởng ngài là khách.”

Bảo vệ đưa Hoàng Chấn Dương đến tầng trệt, hắn mở cửa, đi vào nhà.

Phòng khách được bài trí rất trang nhã. Gồm bộ ghế sofa, bàn trà , trên tường lại treo một bức tranh phong cảnh. Bức tranh đó là khi còn học đại học, Hoàng Chấn Dương một lần vô tình đã từng nói với Ngụy Phương Thành rằng hắn thích họa sĩ này, đến giờ Hoàng Chấn Dương cũng không còn nhớ rõ, không ngờ Ngụy Phương Thành vẫn lưu tâm.

Hoàng Chấn Dương chậm rãi bước vào nhà. Nhà ăn kết hợp với nhà bếp. Nhà bếp được thiết kế thành hình chữ U, chính giữa để một cái bàn ăn có độ lớn vừa phải phía trên có treo một chùm đèn bằng pha lê, tạo không khí lãng mạn khi ăn cơm.

Hoàng Chấn Dương đi tiếp qua gian phòng thứ ba, đó là phòng ngủ. Phòng ngủ được chiếu sáng rực rỡ bởi ánh sáng mặt trời. Một cái giường đôi rộng lớn , thoát nhìn rất mềm mại, làm người ta nhìn vào là muốn nằm lên ngay.

Có hai gian phòng tắm, một gian ở phòng khách được thiết kế theo phong cách Hải Dương, một gian ở phòng ngủ được thiết kế theo phong cách Victoria rất rộng rãi còn có một bồn tắm lớn, tường phòng tắm được sơn màu xanh khiến người ta cảm thấy thanh bình.

Trong phòng tắm có hai cái bàn chải đánh răng. Chắc lúc trước khi xây căn nhà này, Nguyễn Phương Thành đã dự định là hai người sẽ ở chung nên thiết kế cái gì cũng là một cặp.

Hoàng Chấn Dương lại bước sang phòng bên cạnh là phòng làm việc. Phòng này làm người ta cảm thấy thực thoải mái, phù hợp để tập trung suy nghĩ. Cuối cùng là một không gian trống thiết kế dành cho bạn bè đến vui chơi nói chuyện.

Hoàng Chấn Dương mở ban công. Trước và sau ban công gió thổi dịu nhẹ, sắc trời dần tối, trên ban công có hai cái ghế dựa và một bàn nhỏ, thích hợp cho hai người cùng ngồi ngắm sao trời, uống cà phê nói chuyện phiếm.

Hoàng Chấn Dương ngồi xuống một bên ghế dựa, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Ở một góc trên bầu trời, nhiều vì sao đang tỏa sáng, Nguyễn Phương Thành chính là muốn cho hắn xem phong cảnh này sao?

Nhớ lúc học đại học, Hoàng Chấn Dương đã từng cùng Nguyễn Phương Thành ngắm sao, trò chuyện về rất nhiều việc, về giấc mộng tương lai. Hiện tại nơi đây cũng giống như giấc mộng mà hắn từng nói với Nguyễn Phương Thành.

Một giọt nước mắt theo khóe mắt trào ra, rồi lại từng giọt từng giọt thi nhau chảy xuống. Hoàng Chấn Dương ôm mặt khóc. Mọi việc đã chấm dứt, không bao giờ có thể vãn hồi được.

Hoàng Chấn Dương không hiểu rốt cuộc thì tình cảm của bản thân đối với Nguyễn Phương Thành là thứ tình cảm gì.

Nếu là hận, vậy vì sao mấy năm nay chịu ở chung với Nguyễn Phương Thành, vì sao không cự tuyệt cái ôm ấm áp đó, vì sao mỗi khi nhìn thấy hắn lại cảm thấy yêu thương, khi hắn khó khăn vì sao lại dốc hết sức mình giúp đỡ hắn?

Nếu là yêu, làm thế nào mà Hoàng Chấn Dương có thể xem Nguyễn Phương Thành là người yêu? Chẳng lẽ hắn đã quên cha mẹ mình đã chết như thế nào sao? Đã quên khi còn sống họ đã chịu vũ nhục như thế chưa đủ sao?

Hoàng Chấn Dương ở lại chỗ đó một đêm. Về đến nhà thấy toàn bộ đồ dùng của Nguyễn Phương Thành đã được dọn đi hết, hai người ngay cả cơ hội chạm mặt cũng không có.

Cả thể xác và tinh thần của Hoàng Chấn Dương đều mệt mỏi. Hắn ngã trên giường. Chiếc giường này vẫn còn lưu lại một chút hương của Nguyễn Phương Thành, Hoàng Chấn Dương tham lam hấp thụ, hắn biết cả đời này không bao giờ còn có thể

Nguyễn Phương Thành sau khi trở về với công việc hiện tại hắn càng thêm chăm chỉ làm việc. Tuổi còn trẻ đã có một gia sản đồ sộ. Ở phía Bắc hầu như đã nắm vững, Nguyễn Phương Thành bắt đầu chuyển hướng khuếch trương công việc làm ăn xuống phía Trung và phía Nam.

Không cần biết cuộc sống của Nguyễn Phương Thành trước đây phóng đảng tùy tiện như thế nào, bây giờ Nguyễn Phương Thành làm việc như không muốn để phí một giây phút nào. Đến cả khi giao dịch làm ăn, dù khách hàng tìm mọi cách mời hắn đến tiệm rượu, hắn đều lắc đầu từ chối.

Nguyễn Phương Thành mua một cái camera, mỗi lần đi đâu nhìn thấy hoa đẹp hay phong cảnh đẹp đều lấy máy ra chụp một cái, làm thành bưu thiếp gửi tặng Hoàng Chấn Dương. Trên bưu thiếp lúc nào cũng chỉ có hai câu: “Cậu có khỏe không? Tôi lúc này rất khỏe.”

Hoàng Chấn Dương đem bưu thiếp cất giữ đầy cả một ngăn. Hoàng Chấn Dương chưa từng hồi âm, cũng không một lần đến thăm lại ngôi nhà cao cấp kia.

Một lần, trong lúc đang thị sát công trình ở Nam Hạ, Ngụy Phương Thành bị một tài xế xe tải ngủ gật đụng trúng. Cả xe đều dẹp lép, Ngụy Phương Thành bị thương nặng phải đi cấp cứu. Hoàng Chấn Dương xem tin tức mới biết được chuyện này.

Bỏ tất cả mọi công việc, Hoàng Chấn Dương tức tốc lái xe đến bệnh viện ở Nam Hạ, nhưng Ngụy Phương Thành bị thương quá nặng nên đã được chuyển sang bệnh viện ở Đài Bắc. Hoàng Chấn Dương lại lái xe về Đài Bắc.

Bên ngoài phòng cấp cứu của Ngụy Phương Thành , một đám đông phóng viên liên tục chụp ảnh, phỏng vấn ồn ào.

Hoàng Chấn Dương tức giận hét lớn : “Chụp cái gì mà chụp. Hắn đang được cấp cứu, có gì hay mà chụp, đừng quấy rầy người ta nữa.”

Bất chợt biểu hiện sự sống trên máy điện tâm đồ của Ngụy Phương Thành trở thành một đường thẳng tắp , kêu lên tiếng tí tít ghê người. Bác sĩ tuyên bố cấp cứu không thành công.

Hoàng Chấn Dương nhìn thấy, nước mắt không ngừng trào ra, ngã trên giường bệnh của Ngụy Phương Thành. Tất cả mọi oán hận bấy giờ đều biến mất, Hoàng Chấn Dương chỉ biết một điều duy nhất là chính mình vẫn luôn yêu Ngụy Phương Thành. Ngụy Phương Thành đã từng vì hắn nguyện ý bỏ hết tất cả để mong một lần nữa ở bên cạnh Hoàng Chấn Dương, vậy mà hắn tại sao ngu ngốc không chịu buông tha oán hận để yêu Ngụy Phương Thành.

Ngụy Phương Thành vẫn luôn chờ hắn hồi tâm chuyển ý, tìm mọi cách tận tình săn sóc. Còn Hoàng Chấn Dương, hắn chỉ biết lạnh lùng từ chối, chưa bao giờ một lần dịu dàng đối lại. Hắn đúng là một tên ngu ngốc, xấu xa, ti tiện , hoàn toàn không xứng đáng để Ngụy Phương Thành yêu.

“Ngụy Phương Thành , anh có nghe không? Không được chết, anh tuyệt đối không được chết. Tôi yêu anh, bây giờ tôi thừa nhận tôi yêu anh. Xin anh đó, đừng chết.Trên đời này tôi đã không còn người thân nào nữa, cái gì cũng không có chỉ có một mình anh thôi. Xin anh hãy tỉnh lại , chỉ cần anh tỉnh lại chúng ta sẽ đến với nhau một lần nữa. Tôi sẽ không để anh cô đơn nữa đâu. Tôi yêu anh.”

Hoàng Chấn Dương kêu khóc đến khàn cả giọng, ôm lấy đầu Ngụy Phương Thành rên la : “Van cầu anh, tỉnh lại đi, tôi yêu anh. Trước kia chỉ vì tôi không dám thừa nhận, tôi sợ phải thừa nhận, nhưng bây giờ tôi thừa nhận tôi yêu anh. Chúng ta sẽ cùng nhau ngắm sao, thưởng hoa, ngắm mây trời , ...”

Bất ngờ , biểu hiện trên máy điện tâm đồ đột nhiên có phản ứng. Các bác sĩ vội vàng tiến hành cấp cứu lần nữa. Mí mắt Ngụy Phương Thành giật lên, tay hắn chợt run. Hoàng Chấn Dương nắm lấy tay Ngụy Phương Thành khóc nói : “Chỉ cần anh sống, chúng ta sẽ bắt đầu lại lần nữa.”

Vì cấp cứu, các bác sĩ đưa Hoàng Chấn Dương ra ngoài, Hoàng Chấn Dương ngồi bên ngoài phòng cấp cứu , hai tay bưng mặt khóc không ngừng, không hề để ý xung quanh có bao nhiêu ánh đèn camera hướng hắn chụp.

Trước đây, Hoàng Chấn Dương vì báo thù cũng thuê phóng viên chụp ảnh. Ngụy Phương Thành vì yêu hắn, vì bảo vệ hắn, đứng ra chịu mọi tiếng xấu. Hoàng Chấn Dương hiểu rõ điều đó. Bây giờ chỉ cần Ngụy Phương Thành có thể tỉnh lại , cho dù bản thân có bị lên báo, có bị người đời nói thế nào hắn cũng không quan tâm.

Chỉ cần Ngụy Phương Thành sống, mọi việc ra sao cũng mặc

END 9

10. Chương 10

“Đau đầu quá”

Ngụy Phương Thành không chỉ đau đầu mà thôi, toàn thân hần đều đau, mở mắt ra hần chỉ thấy hiện ra trần nhà trắng toát, mùi vị đặc trưng của bệnh viện tràn vào phổi hần. Ngụy Phương Thành muốn đưa tay lên che mũi, mới phát hiện bản thân bây giờ đến cử động tay cũng không được.

“Không nên cử động. Anh bị tai nạn xe, thương tích nghiêm trọng, bây giờ phải ráng nghỉ ngơi cho tốt.”

Hai mắt Hoàng Chấn Dương sưng đỏ, hơn nữa khóe mắt lại bị thâm đen. Từ lúc Ngụy Phương Thành ra khỏi phòng cấp cứu, Hoàng Chấn Dương luôn ở bên cạnh hần, sợ bệnh hần bị chuyển biến xấu. Hoàng Chấn Dương một bước cũng không rời cho nên đến giờ cũng chưa ngủ.

“Quang Vinh?”

Ngụy Phương Thành la lớn giống như người chết khát trong sa mạc lâu ngày trông thấy nước. Vì bất ngờ la lớn động đến vết thương nên đột ngột mất sức, suy yếu, trán nhả lại tỏ vẻ đau đớn.

Hoàng Chấn Dương hai mắt rưng rưng, cúi đầu, lấy tay di di trán Ngụy Phương Thành nói: “Anh không nghe tôi nói gì ah? Anh bị tai nạn, vừa mới được cấp cứu xong.”

Ngụy Phương Thành muốn nói, nhưng lại phát giác hần không thể lên tiếng, bèn gật đầu ra vẻ hiểu. Hần chỉ nhớ lúc đó bên tai chợt truyền đến tiếng vang lớn, tiếp theo là một màu đen tuyền, cái gì cũng không nhớ.

“Xe của anh bị cán bẹp dí, anh còn sống được đã là một kì tích. Bác sĩ nói anh bị tổn thương nội tạng, xuất huyết nghiêm trọng, phải nằm viện ít nhất vài tháng. Bây giờ vẫn đang trong thời gian theo dõi.”

Hoàng Chấn Dương bỏ qua không dám đề cập đến việc bác sĩ nói tình trạng của Ngụy Phương Thành hiện rất không khả quan. Bởi chính hần cũng không muốn thừa nhận điều này.

Lời của Hoàng Chấn Dương đối với Ngụy Phương Thành giống như một khúc nhạc ru, hần bỗng cảm thấy mệt mỏi, hai mí mắt dần khép lại. Hoàng Chấn Dương nắm lấy tay hần. Ngụy Phương Thành cố nhớ lại, bọn họ bao lâu rồi đã không gặp nhau? Giống như đã ngàn năm. Liệu Hoàng Chấn Dương có nhận được bưu thiếp của hần không. Thanh âm yếu ớt, Ngụy Phương Thành khẽ nói: “Tôi yêu em.”

Thân hình Hoàng Chấn Dương khẽ run, tay che đôi môi, khóc nói: “Tôi biết. Chỉ cần anh sống, chúng ta sẽ bắt đầu lại. Tôi cũng yêu anh. Tôi yêu anh. Anh có nghe được không?”

Ngụy Phương Thành đã mê man, nhưng bệnh tình không chuyển biến xấu.

Hoàng Chấn Dương mỗi ngày đều đến bệnh viện thăm Ngụy Phương Thành. Dù báo chí liên tục chụp ảnh, quấy rối, hần cũng bỏ mặc. Một số báo còn đem quan hệ của bọn họ ra bôi nhọ, tùy tiện viết bậy. Nhưng với Hoàng Chấn Dương bây giờ việc đó không quan trọng, hiện tại chỉ có Ngụy Phương Thành mới là quan trọng nhất.

Qua nửa tháng, Ngụy Phương Thành đã qua thời kì nguy hiểm, bắt đầu được ăn uống bình thường, nhưng có điều thức ăn lại là những thứ rau cải và thức ăn lỏng, không được ăn thức ăn chiên xào, khó tiêu hóa. Thêm một tháng nữa, Ngụy Phương Thành bắt đầu ăn được thức ăn dạng rắn. Hoàng Chấn Dương dù công việc bận rộn mệt mỏi thế nào, hằng ngày vẫn kiên trì đến thăm Ngụy Phương Thành.

Đến lúc Ngụy Phương Thành xuất viện, Hoàng Chấn Dương đưa hần về nhà chăm sóc. Do Ngụy Phương Thành bị thương rất nặng, không cách nào tự chăm sóc bản thân, ngay cả khi tắm cũng là Hoàng Chấn Dương giúp hần.

“Tôi thấy mình giống như một phế nhân.”

Ngụy Phương Thành hiện tại đã có thể nói chuyện lưu loát. Hoàng Chấn Dương liếc hần một cái nói: “Anh có uống thuốc không?”

“Được hảo nan ăn.”

(thuốc tốt khó uống)

Ngụy Phương Thành làm mặt xấu. Hoàng Chấn Dương đi lấy nước buộc Ngụy Phương Thành uống.

Ngụy Phương Thành khó chịu thì thầm : “Nhĩ hảo hung ác”

(ý chê Hoàng Chấn Dương ác độc đó. Cái này là anh Thành làm nũng nè)

“Không ác thì anh đâu có chịu uống thuốc.”

Hoàng Chấn Dương bề ngoài có vẻ ăn nói khó nghe nhưng mà cũng không che giấu thái độ quan tâm ân cần. Từ lúc Ngụy Phương Thành gặp tai nạn , khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, giống như muốn vĩnh viễn không tách rời.

Chân Ngụy Phương Thành bị xe đụng, tuy rằng đã dần hồi phục nhưng vẫn khó đi lại được. Hoàng Chấn Dương mỗi tuần hai lần đưa Ngụy Phương Thành đi tập phục hồi nên chân dần dần có cải thiện.

Hai người họ trở lại như trước cùng sống, cùng ngủ chung trong gian phòng nhỏ của Hoàng Chấn Dương. Về sau Ngụy Phương Thành mới nhìn thấy bài báo viết về Hoàng Chấn Dương, hấn tức giận quăng mạnh tờ báo, vì Hoàng Chấn Dương bất bình.

“Mấy tên khốn này dám viết bậy bạ. Cái gì mà tôi bảo dưỡng cậu chứ. Chính cậu mới là người bảo dưỡng tôi . Dám nói tôi ham mê đặc dị , hứng thú với loại con trai xấu xí.”

“Ăn cơm. Đừng có để ý đến ba cái thứ vô bổ đó.”

Vì bệnh Ngụy Phương Thành không thích hợp ăn đồ chiên xào mua bên ngoài, Hoàng Chấn Dương bắt đầu xuống bếp nấu nướng đồ ăn, mua sắm đồ dùng. Gian phòng giản dị ngày xưa giờ đã lung tung đủ thứ vật dụng.

Bây giờ Ngụy Phương Thành đã có thể tự mình ăn, không cần Hoàng Chấn Dương đút nữa. Ăn cơm xong, Ngụy Phương Thành rửa mặt , chải đầu, rồi nằm trên giường đợi Hoàng Chấn Dương mát xa. Hấn tận tình hưởng thụ nên bệnh tình nhanh chóng hồi phục.

Hoàng Chấn Dương mặc áo ngủ rồi giúp Ngụy Phương Thành mát xa. Ngụy Phương Thành nhắm mắt lại nói : “Thoái mái quá. Cậu còn giỏi hơn nhiều so với người chuyên nghiệp nữa đó.”

“Chỗ này có đau không? Có muốn ấn vài cái?”

Ngụy Phương Thành gật đầu, Hoàng Chấn Dương xoa bóp thêm vài cái. Sự gần gũi đụng chạm làm hạ thân Ngụy Phương Thành bức rức. Hô hấp khó khăn, Ngụy Phương Thành khẽ nhúc nhích, mở hai chân ra. Hoàng Chấn Dương làm bộ không thấy.

Ngụy Phương Thành thấp giọng , nhẹ vuốt thắt lưng Hoàng Chấn Dương, nũng nịu nói : “Quang Vinh ah, bên kia đau quá, cậu ấn giúp tôi vài cái đi.”

Hai má Hoàng Chấn Dương ửng đỏ, hấn không chịu xoa phần Ngụy Phương Thành chỉ, nói : “Anh muốn cái gì? Nên nhớ anh còn đang bệnh nha. Đợi khi nào khỏe chúng ta sẽ làm sau.”

Ngụy Phương Thành thở dốc nói : “Tôi yêu cậu, tôi muốn làm ah. Lần trước lúc ra về, tôi có hỏi bác sĩ hiện có thể làm được không, bác sĩ nói chỉ cần không quá kịch liệt là được ah.”

Hoàng Chấn Dương hỏi hấn một câu : “Có lần nào anh không kịch liệt hả?”

Ngụy Phương Thành chớp mắt nhìn Hoàng Chấn Dương ra vẻ nũng nịu cầu khẩn. Hoàng Chấn Dương đành đáp ứng hôn hấn một chút. Nụ hôn ngọt ngào qua đi, Ngụy phương Thành ôm Hoàng Chấn Dương vào lòng, ngửi ngửi mùi hương cơ thể của Hoàng Chấn Dương làm cho hấn hết sức thoải mái.

“Chúng ta chuyển nhà đi. Nơi này nhỏ quá, làm gì cũng không tiện.”

Hoàng Chấn Dương không trả lời. Ngụy Phương Thành biết Hoàng Chấn Dương đối với gian phòng này có nhiều tình cảm , thêm nữa u linh ở nơi đây đã nhiều lần giúp đỡ hấn.

“Tôi sẽ hỏi pháp sư xem có cách nào đem u linh nơi này đi cùng chúng ta về nhà mới không.”

Hoàng Chấn Dương lúc này mới thấp giọng nói : “Được.”

Ngụy Phương Thành ôm bờ vai Hoàng Chấn Dương nhỏ giọng nói : “Từ lúc thành công đến nay, tôi đã nhiều lần khuyên mẹ mình bỏ cái nhà đó đến sống cùng tôi. Nhưng mẹ tôi lại là một người phụ nữ truyền thống, dù cha tôi có đối xử với mẹ lạnh lùng như thế nào mẹ vẫn không rời bỏ cha. Quang Vinh ah, mặc dù rất tức giận cho mẹ nhưng tôi có lẽ cũng giống như mẹ mình, dù cậu có không để ý đến tôi, không yêu tôi, tôi vẫn sẽ mãi mãi đợi cậu.”

Ngụy Phương Thành thành thật bày tỏ nỗi lòng, Hoàng Chấn Dương quay lại ôm hắn, nói ra tâm sự sâu kín : “Tôi yêu anh, Phương Thành. Lúc nghe tin anh gặp chuyện không may, tôi mới hiểu được mình đã yêu anh như thế nào. Nhưng cha mẹ tôi đã chết, tôi thực sự rất khó có thể thừa nhận mình yêu anh.”

Hai mắt Ngụy Phương Thành toát ra vẻ hối hận, âm thầm nói : “Nếu trước đây tôi không ngu xuẩn, đã không làm mọi việc ra nông nỗi này. Quang Vinh, xin cậu hãy tha thứ cho tôi, tôi nhất định sẽ đến viếng mộ hai bác xin người tha thứ.”

Nghe Ngụy Phương Thành nhắc đến cha mẹ, Hoàng Chấn Dương bật khóc. Ngụy Phương Thành gắt gao ôm chặt Hoàng Chấn Dương : “Xin lỗi, Quang Vinh. Tôi xin lỗi. Tôi yêu cậu. Tôi hứa cả đời này nhất định sẽ không bao giờ khiến cậu phải chịu ủy khuất gì nữa. Tôi có thể thề trước mộ cha mẹ cậu.”

Hoàng Chấn Dương khóc, nước mắt ướt đầm vai áo Ngụy Phương Thành, nghẹn ngào nói : “Tôi tin anh, Phương Thành.”

Chỉ một câu “Tôi tin anh” của Hoàng Chấn Dương cũng làm cho Ngụy Phương Thành đau lòng. Hắn nhất định phải nhanh chóng khỏe mạnh, không để Hoàng Chấn Dương lo lắng nữa. Như vậy hắn mới có thể đem lại hạnh phúc cho Hoàng Chấn Dương, để Hoàng Chấn Dương quên đi quá khứ đau khổ kia.

Ngày Hoàng Chấn Dương chuyển nhà, Chu quản lý, Lâm Y Lệ cùng một số đồng nghiệp của Hoàng Chấn Dương cũng đến phụ hắn chuyển nhà. Bọn họ đều đã xem qua những tin tức mà báo chí đăng tải. Nhưng thấy Hoàng Chấn Dương mỗi ngày đều đến bệnh viện vất vả chăm sóc Ngụy Phương Thành. Bệnh tình của Ngụy Phương Thành thuyên giảm cũng đều nhờ Hoàng Chấn Dương. Đến lúc có thể tự đi lại được, hằng ngày Ngụy Phương Thành đều đến đón Hoàng Chấn Dương tan sở. Người lạ liếc qua cũng biết được tình cảm bọn họ sâu đậm đến thế nào.

Chu quản lý rốt cuộc cũng biết lúc trước ai là người làm cho Ngụy Phương Thành thân bại danh liệt, ai là người chụp hình chung với Ngụy Phương Thành, ai là người mà dù cho có mất hết tất cả Ngụy Phương Thành cũng quyết bảo vệ cho được.

Ngụy Phương Thành thà mất hết tất cả cũng muốn bảo vệ Hoàng Chấn Dương. Tình cảm của họ không cần hỏi cũng biết sâu đậm đến chừng nào. Ngài cũng đã từng hỏi qua Hoàng Chấn Dương nhưng Hoàng Chấn Dương chỉ nói đơn giản là trước kia có quen biết Ngụy Phương Thành, sau lại xảy ra một số sự kiện mà thôi.

Thấy Hoàng Chấn Dương không muốn nói, Chu quản lý cũng không hỏi nữa, biết chắc bên trong hắn rất phức tạp. Nhưng bất kể chuyện quá khứ thế nào, chỉ cần hiện tại và tương lai hai người hạnh phúc là rất tốt rồi.

Bất quá là quản lý chỉ thấy hâm mộ khi Ngụy Phương Thành tặng Hoàng Chấn Dương căn nhà ở tầng cao nhất của khu nhà cao cấp, ước chừng trị giá hơn một trăm ngàn. Tuy chuyện này bị báo chí viết thành Ngụy Phương Thành bảo dưỡng Hoàng Chấn Dương. Nhưng với cá tính của Hoàng Chấn Dương nếu không phải là yêu tới cực điểm, chắc chắn sẽ không nhận lễ vật. Chu quản lý còn bất bình thay cho Hoàng Chấn Dương đến tận tòa soạn mắng chửi họ nhiều chuyện rảnh rang đi viết bậy bạ.

Một số phóng viên còn đến hỏi Chu quản lý về quan hệ của Hoàng Chấn Dương và Ngụy Phương Thành, ngài đều trả lời giống nhau : “Hoàng Chấn Dương là nhân viên tốt của tôi. Ngụy Phương Thành tiên sinh là đối tác lớn của công ty. Bọn họ có quan hệ gì thì có liên quan gì đến người khác sao? Thấy người ta hạnh phúc, các người khó chịu ah?”

Bọn phóng viên đáng ghét, thấy người khác hạnh phúc thì khó chịu ah? – Chu quản lý tức giận nghĩ.

“Chỗ này đẹp thật , lý tưởng cho hai người cùng ngồi uống cà phê đây.”

Lâm Y Lệ ngồi xuống ghế trên ban công, phóng tầm mắt nhìn phong cảnh ở phía xa đồng thời trò chuyện cùng Hoàng Chấn Dương.

Ngụy Phương Thành mời một thầy pháp nổi tiếng về lập đàn làm phép để hỏi ý của u linh xem có muốn cùng bọn họ dọn về nhà mới. Ngụy Phương Thành đối với u linh có không ít cảm kích nên hy vọng lúc mình còn sống thì có thể cung phụng nó.

U linh đáp ứng thỉnh cầu của Ngụy Phương Thành đồng ý đi cùng. Người vui mừng nhất đối với chuyện này chính là Hoàng Chấn Dương. Hắn ở Đài Bắc bao nhiêu năm nay, cả lúc vui hay lúc đau khổ, chỉ có duy nhất một mình u linh là ở cùng hắn, ngay cả lúc Hoàng Chấn Dương gặp nguy hiểm cũng là nhờ u linh giúp đỡ mới thoát được.

Ngày hôm sau khi bọn họ chuyển nhà, Ngụy Phương Thành nói với Hoàng Chấn Dương rằng hắn muốn đến thắp cho cha mẹ Hoàng Chấn Dương một nén nhang. Hoàng Chấn Dương đồng ý. Bọn họ bèn thu xếp đến viếng mộ cha mẹ Hoàng Chấn Dương.

Hoàng Chấn Dương nhìn di ảnh trên mộ không kìm được nổi xúc động trong lòng, bật khóc. Ngụy Phương Thành thắp xong một nén nhang, tâm tình cũng thập phần khó chịu , quỳ gối trước mộ nói : “Bá phụ, bá mẫu, con là Ngụy Phương Thành , con rất tiếc vì nhiều năm trước đã gây lỗi lầm, lúc ấy con còn trẻ không hiểu chuyện mới làm mọi việc nên có sự này, làm cho người phải chịu khổ, đồng thời cũng làm Quang Vinh thống khổ thật lâu.”

Hoàng Chấn Dương cũng quỳ gối trước mộ khóc không thành tiếng : “Cha. Mẹ . Con bất hiếu , xin lỗi cha mẹ.”

Ngụy Phương Thành ôm Hoàng Chấn Dương vào lòng. Hoàng Chấn Dương đã từng kể sau khi cha mẹ hắn qua đời vì quá hối tiếc và xấu hổ với cha mẹ nên mới đi sửa lại khuôn mặt để không ai nhận ra hắn là con của cha mẹ hắn, tránh họ nhớ chuyện lại đem cha mẹ hắn ra cười.

Nhưng Ngụy Phương Thành biết, nếu không vì thống khổ cực điểm thì Hoàng Chấn Dương mới quyết định đem khuôn mặt mình sửa cho xấu xí. Mang theo gương mặt xấu xí sống hết cuộc đời để chuộc lại lỗi lầm của mình, điều đó làm Ngụy Phương Thành không khỏi đau lòng.

“Bá phụ, bá mẫu, con ở trước mộ hai người lập lời thề, con thề rằng suốt đời này chỉ yêu một mình Hoàng Thành Quang Vinh, sẽ chăm sóc cậu ấy, không để cậu ấy chịu bất kì đau khổ nào. Xin hai người tha thứ cho lỗi lầm trước kia vì không hiểu chuyện nên đã phạm phải.”

Không khí vẫn lặng yên không có hồi âm, nhưng là khói từ nhang đèn cộng thêm không gian yên lặng làm người ta cảm thấy tĩnh mịch. Ngụy Phương Thành đỡ Hoàng Chấn Dương đang khóc nức không đứng dậy nổi.

Hoàng Chấn Dương không để Ngụy Phương Thành đỡ, quỳ xuống lần nữa, khóc ròng nói : “ Cha . Mẹ. Con thật sự thích Phương Thành. Con đã từng thử cố gắng hận cậu ấy, không gặp mặt cậu ấy. Nhưng thấy cậu ấy bị thương, con không thể làm được. Xin cha mẹ hãy tha thứ cho đứa con bất hiếu này, con hứa sẽ sống hạnh phúc, không để cho cha mẹ lo lắng nữa.”

Ngụy Phương Thành nâng Hoàng Chấn Dương dậy. Tận đến lúc ngồi trong xe rồi mà nước mắt Hoàng Chấn Dương vẫn rơi không ngừng. Hoàng Chấn Dương ngã vào người Ngụy Phương Thành khóc lớn. Ngụy Phương Thành yêu thương nhẹ vuốt ve đầu Hoàng Chấn Dương, trong lòng cũng đau khổ không kém.

“Chúng mình phải hạnh phúc. Quang Vinh, chỉ cần cậu sống hạnh phúc thì cha mẹ cậu dưới suối vàng mới yên lòng được.”

Hoàng Chấn Dương gật đầu , nỗi bi thương thống khổ chất chứa trong lòng nhiều năm, giờ đây theo nước mắt giải phóng hết. Ngụy Phương Thành ôm chặt Hoàng Chấn Dương. Bọn họ nhất định sẽ quý trọng hiện tại, quyết gìn giữ hạnh phúc này.

Mười năm sau, tập đoàn Long Dã của Ngự Hùng Anh bị chính phủ điều tra. Bọn họ từng cấu kết với ngân hàng vay tiền, kinh doanh thua lỗ, làm giả sổ sách chứng từ ... đủ loại tội lỗi đều bị điều tra hết.

Chuyện này lại cháy lan đến Ngự Phương Thành. Ngự Phương Thành bị đơn vị điều tra gọi đến. Nhưng do hắn đã rời tập đoàn Long Dã hơn hai mươi năm, hơn nữa mười mấy năm qua hắn không hề hợp tác làm ăn gì liên quan đến tập đoàn Long Dã nên hắn nhanh chóng được xử vô tội thả ra. Còn cha và hai anh của hắn thì phải chịu tội ngồi tù.

Hoàng Chấn Dương lo lắng lái xe đến đón Ngự Phương Thành trở về. Ngự Phương Thành vào xe, hôn Hoàng Chấn Dương một cái, nói : “Nếu không phải nhờ cậu, tôi chỉ sợ bây giờ ngồi tù chính là mình.”

Hoàng Chấn Dương yêu thương nhìn Ngự Phương Thành, tuy rằng bây giờ bọn họ đã đến tuổi trung niên, nhưng trong mắt Hoàng Chấn Dương , Ngự Phương Thành lúc này càng anh tuấn, uy nghi.

“Chính vì tôi nên anh mới bị trục xuất khỏi nhà.”

Ngự Phương Thành lắc đầu : “Không. Đó là bởi vì nhờ cậu nên tôi mới có địa vị ngày hôm nay, tôi mới có thể trở thành đại điền sản.”

Hoàng Chấn Dương nắm lấy tay Ngự Phương Thành thật lâu, cảm động không nói nên lời. Đối với hai người , dù là không nói gì nhưng cả hai đều hiểu rõ chính là cả hai đều rất yêu thương nhau. Ngay đến mấy tờ báo lúc trước bôi nhọ Hoàng Chấn Dương, nhiều năm sau lại khen ngợi tình cảm sâu đậm của hai người, nói rằng hắn yêu Ngự Phương Thành thật lòng, chứ không vì sự nghiệp của Ngự Phương Thành mà thay đổi.

“Đó là nhờ anh đã cố gắng.”

“Đó là bởi vì có cậu ở bên cạnh tôi.”

Ngự Phương Thành nhích người hôn nhẹ lên tai Hoàng Chấn Dương thì thầm nói : “Chúng mình nhanh nhanh về nhà vui vẻ nha.”

Hoàng Chấn Dương trừng mắt liếc Ngự Phương Thành một cái. Mới đứng đắn không bao lâu đã ... Mặt Hoàng Chấn Dương ửng đỏ. Dù trải qua bao nhiêu năm tháng tình yêu của hai người vẫn không có một chút thay đổi

“Bớt ghê tởm đi. Tôi đã là lão trung niên rồi, đừng nói cứ như tôi là tuyệt đại mỹ nhân không bằng.”

Hoàng Chấn Dương từ lúc đó đến nay vẫn giữ nguyên khuôn mặt không sửa lại dáng vẻ lúc trước. Tuổi càng lớn, tính tình hòa nhã, càng lúc càng trở nên xinh đẹp . Ngự Phương Thành hôn lên cổ Hoàng Chấn Dương nói : “Cho dù cậu có là lão già bảy mươi tuổi thì vẫn hấp dẫn hơn tuyệt thế mỹ nhân nhiều.”

Hoàng Chấn Dương cười đánh Ngự Phương Thành một cái. Ngự Phương Thành gắt gao bắt lấy tay Hoàng Chấn Dương âu yếm ôm vào trong lòng.

Cả đời này, chuyện mà hắn làm được không ít nhưng chuyện làm Ngự Phương Thành kiêu ngạo nhất chính là có được người mà hắn yêu.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trach-nam-tinh-nhan>